

Thanh Mai SỰ

Contents

Thanh Mai SỰ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	66
21. Chương 21	69
22. Chương 22	72
23. Chương 23	75
24. Chương 24	78
25. Chương 25: Phiên Ngoại – Hào Xuân Quang	82

Thanh Mai SỰ

Giới thiệu

Editor: Phúc VũThể loại: Cổ trang, thanh mai trúc mã, ảm áp thanh thủy văn, HE. Không bao giờ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-su>

1. Chương 1

Bùi Nhược Ngu thừa nhận vừa rồi mình đã thả hồn.

Cánh hoa đào rải đầy bàn hắc, còn vương vãi che hết nửa trang sách, chữ ‘hoa’ trong ‘Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa’ bị khuất mất một bên, chỉ còn lại một nét mực từ trong một mảnh phấn hồng kéo lan ra ngoài.

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa. Chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia.

Trong lớp, một đám học trò bị tiên sinh gõ đầu bắt đọc bài. Bùi Nhược Ngu vờ như đang gãi tai, giơ tay lên dùng tay áo che mặt, hai mắt hứng trí bưng bít theo dõi một con chim sắc lông sắc sỡ. Con vật nhỏ kia đang đậu trên nhánh đào ngoài cửa sổ, ẩn mình trong chùm hoa đào tươi non đến có thể trích ra nước, nhẹ nhàng rĩa lông.

Đào chi yêu yêu, hữu phần kỳ thực. Chi tử vu quy, nghi kỳ gia thất.

Tiên sinh phát giác có âm điệu lạ, nhưng âm cuối lần nào cũng bị tiếng những học trò tranh đọc đầu tiên át đi, càng lúc càng lộ thanh tuyến lãnh lốt như hải đồng. Bất quá những câu này đều không lọt được vào tai Bùi Nhược Ngu, hắc rướn cổ ngóng về cây đào nọ, vừa có thêm một con chim khác bay tới, đậu kế bên con ban nãy, cắm chiếc mỏ đỏ thắm vào trong bộ lông mềm xốp của con kia, kêu gù gù. Bùi Nhược Ngu nhìn đến hứng thú, cánh tay cũng buông xuống, hất đổ cả nghiên mực đặt một bên.

Xoảng.

Tiếng vang giòn giã đúng lúc cắt ngang tiếng đọc bài. Tiên sinh xoay người, ria mép gần như sắp dựng lên.

“Bùi Nhược Ngu!!!”

Tô Diên Trạch ngồi một bên cười đến vui vẻ. Bùi Nhược Ngu đứng ở góc tường dùng ánh mắt liên tiếp khoét mấy lỗ trên người hắc. Muốn bao nhiêu ác độc thì có bấy nhiêu ác độc.

Tô Diên Trạch còn cố tình quay khuôn mặt nhỏ nhắn về phía hắc, hai mắt híp lại, cười tươi như hoa. Thế nhưng lúc mở mắt ra lại thấy tiên sinh thần tình hậm hực đứng trước mặt mình.

“Nhật thành văn chương nguyệt thành thiên, tà dương truy triêu huy.” Tiên sinh nhìn hai đứa, siết chặt cây roi trúc xanh sẫm trong tay, “Đối lại được thì có thể ra về.”

Ngoài cửa sổ sắc trời đã hơi tối, nhưng cánh hoa đào vẫn còn phiêu du. Lời tiên sinh đã nói ra bất luận thế nào cũng không thể thay đổi, mình còn nhỡ nhơ khắc nào nữa sẽ không được về nhà, ấy là chưa kể đến cây roi trúc đó, Bùi Nhược Ngu cuống quýt gãi đầu. Lại vừa vặn nghe thấy thanh âm không chút hoang mang của Tô Diên Trạch.”—— Xuân tác phồn hoa hạ tác ảm...”

Tiên sinh vuốt râu gật đầu, nhưng mãi vẫn không nghe thấy câu còn lại, bèn nhướn đuôi mày, “Về sau đâu?”

Bùi Nhược Ngu mừng thầm, trong lòng lặng lẽ reo lên ‘đáng đời Tô Diên Trạch đáng đời Tô Diên Trạch’ cả trăm lần. Bên ngoài chim tước đang hót đến vui vẻ.

Tô Diên Trạch nhìn hần, khóe môi cong lên.

“Trúc mã cần thanh mai.”

Hần gần như hận Tô Diên Trạch thấu xương.

Rốt cuộc từ lúc nào mình lại gặp phải hần chứ! Bùi Nhược Ngu sứt sứt chớp mũi cay cay, sau đó mặc cho ý thức chìm trong hồi ức như cá tự do lặn dưới đáy biển.

Tô Diên Trạch thu dọn xong xuôi trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu lại. Xuân quang sắp tàn càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, trở nên xinh xắn vô hạn.

“Tốt nhất nên đi ngâm nước giếng —— Bằng không sẽ sưng đến đũa cũng không cầm nổi.”

Vì vậy, nỗi hận gần như lại sâu thêm một tầng.

Nghiến răng nghiến lợi.

Còn nhớ khi đó vừa mới bước vào giữa hạ.

Bùi Nhược Ngu ngắt một mẫu bánh trung thu, còn chưa kịp nhét vào miệng...

“Tô hiền đệ!! Đã lâu không gặp!” Bùi thái phó đức cao vọng trọng trong triều mặt đầy hồng quang đích thân ra ngoài nghênh đón. Mà vị thúc thúc xa lạ đứng đối diện kia cũng khom lưng hành lễ. Hai người cơ hồ lệ nóng doanh tròng.

“Từ biệt đã năm năm rồi đúng không? —— ‘Nhất phẩm hoàng thương’ đệ đây sao lần này lại chịu ở lại kinh thành lâu như vậy?”

“Ha ha. Chuyến này đích thực là để đặc biệt tiến cống Hoàng thượng, tiện bề ghé thăm Bùi huynh và tẩu tẩu, ngoài ra còn...” Bùi Nhược Ngu trốn sau bình phong cũng theo mục quang y dần dần dời xuống, một tiểu oa nhi đứng trước Tô thúc thúc, mặc áo choàng ngắn bằng gấm in hoa, tướng mạo mi thanh mục tú nước da trắng nõn, chỉ là có chút rụt rè e thẹn.

Niên kỷ hần dường như tương đương với mình, cả người tinh xảo tới mức có thể sánh với con búp bê sứ xinh đẹp nhất được trưng trên kệ hàng của Hoài Cẩm các ở kinh thành. Bùi Nhược Ngu nhìn đến ngẩn ngơ, sau đó liềm miệng nuốt nước bọt.

“Tiểu tử Diên Trạch giờ đã lớn hơn một chút rồi, quả thật cũng đã tới tuổi đi học.”

Kế tiếp họ lại nói về những chuyện gì đó thực sự không nhớ nổi. Bùi Nhược Ngu chỉ nhớ mình đã cố sức giãy khỏi vòng tay của nữ nương, sau đó ma xui quỷ khiến chạy tới chỗ Tô Diên Trạch.

“Ta, tên là Bùi Nhược Ngu!” Cân nhắc một hồi chìa tay định nắm tay hần.

Tô Diên Trạch nhìn hần, lại nhìn mẫu bánh trung thu đã bị nhồi đến chẳng còn ra hình dạng gì trong tay hần. Liên không chút do dự nhẹ nhàng né đi.

“Tránh xa ta một chút.... tay ngươi bẩn quá.”

Sau đó mới biết hóa ra Tô thúc thúc này là thương gia nổi danh, là hảo hữu thời thơ ấu với phụ thân thái phó của hần. Tô thúc thúc quanh năm du ngoạn đại giang nam bắc, những kỳ trân dị bảo, cổ vật hiếm lạ, dược liệu danh quý gì đó chỉ có trong hoàng cung đa phần đều là do một tay y sưu tầm.

Nhưng đây không phải chuyện quan trọng.

Bùi Nhược Ngu cắn đũa, dùng sức trừng Tô Diên Trạch ngồi ở bên kia bàn.

Bùi phu nhân đang vô hạn trù mến vuốt ve cổ hần, “Vừa lớn bằng Ngu Nhi... diện mạo lại đẹp như vậy, nếu là nữ hài thì...” Mặt nàng ửng hồng, nhìn Bùi Nhược Ngu bên kia đang giương mắt ngóng qua, nụ cười gợn sóng như hồ nước.

“Ha ha... Tẩu tẩu chê cười rồi. Nhớ năm đó hiền thê còn tại thế, có nói nếu là nữ hài nhi, lớn lên sẽ gả cho Nhược Ngu. Đâu ngờ ——” Tô thúc thúc nhấp một ngụm rượu, vành mắt đỏ hoe. Tô Diên Trạch có vẻ nghe không hiểu, nhìn về một nơi xa xăm nào đó ngoài cửa sổ, không dời mắt.

Giữa hạ. Ve kêu ra rả. Ong ong liên tục không ngừng rót vào tai. Giống như một lời mời long trọng, không vui vẻ cũng không bi thương.

Bùi Nhược Ngu ngay giữa một mảnh ồn ào đứng lên, như anh hùng hý sinh vì nghĩa, bản năng kháng cự vĩ đại.

“Ta —— mới không thềm hần!”

Tô Diên Trạch từ từ quay đầu lại, rốt cuộc cũng xem Bùi Nhược Ngu là tiêu điểm của phạm vi tầm nhìn, tỉ mỉ quan sát.

Bởi vì cha còn chút thương vụ ở Tô Châu cần chuẩn bị, Tô Diên Trạch liền thuận lý thành chương trú tạm ở Bùi phủ.

Bùi phu nhân đích thân dẫn theo vài nha hoàn nhanh chóng thu dọn gian phòng ở góc tây nam trong viện. Ngoài viện trồng một cây bạch quả, không biết đã qua bao nhiêu niên đại, những chiếc lá hình quạt trùng trùng điệp điệp gấp vào nhau, xanh ngắt một vùng. Bùi Nhược Ngu vẽ mặt bất mãn dựa bên gốc cây, Tô Diên Trạch đứng cách hần không xa, đang ôm một túi đồ nhỏ im lặng quan sát.

Không gian không lớn không nhỏ. Đóng khung hai người bên trong.

Bùi phu nhân cắm vài đóa hoa vào chiếc bình nhỏ trên bệ cửa sổ xong, mới đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Gian phòng này rộng lớn lại yên tĩnh, chi bằng...”

Vì vậy Bùi Nhược Ngu liền chứng kiến mọi người hấp tấp quay về sau đó cuốn hết đồ đạc của hần rồi hối hả qua lại.

“A a a... Các người làm gì vậy?” Hần hoảng sợ nhào lên, nỗ lực đứng chắn trước cửa.

“Tiểu thiếu gia~ đây là dọn nhà cho cậu a.” Một nha hoàn cười tủm tỉm nói với hần.

“Không phải đang...” Bùi Nhược Ngu nhất thời không dùng tay được, bèn hất cằm về phía Tô Diên Trạch, “Đang dọn cho hần sao?”

Nha hoàn vừa định trả lời, Bùi phu nhân đã đi qua, vỗ nhẹ lên vai hần.

“Đương nhiên là cho con ở chung với Trạch Nhi —— Thế nào? Lớn vậy rồi còn muốn ngủ với nãi nương sao?”

Bùi Nhược Ngu lập tức ghen hờn. Trước mắt Tô Diên Trạch đứng ở một góc đã câu khước miệng, thậm chí còn khúc khích cười ra tiếng. Hần có hơi xấu hổ, khuôn mặt mới đỏ đã đỏ bừng.

“Con...”

Hần bực tức liếc Tô Diên Trạch. Tô Diên Trạch vờ như không phát hiện, dụi dụi mắt tiếp tục nhìn hai con chim tước đang tranh cãi trên đầu tường.

Thật ra chỉ là một tiểu viện rất nhỏ, bị lối đi lát cẩm thạch chính chính tề tề chia thành mấy bộ phận. Thảm cỏ được tía bằng phẳng, trong bồn hoa bằng đá vụn xây dựa tường trồng đầy hoa nguyệt quý, trong hồ nước nho nhỏ ở một góc khác thậm chí còn nổi lên ba bốn đóa sen. Bùi Nhược Ngu chợt nhớ hồi mình còn nhỏ hơn bây giờ, từng ở bên cây bạch quả cao to đó chơi đánh đu.

Lúc Bùi phu nhân đi chỉ để lại bốn nha hoàn. Bởi sát vách chính là chủ thất, cũng không cần quá mức bận tâm, chỉ đơn giản phân phó vài câu mà thôi.

Tô Diên Trạch cũng không hiểu lắm những lễ nghi phức tạp, hẩn quét mắt nhìn xung quanh, tuy hơi xa lạ, nhưng so với những ngày tháng theo cha bên ba khắp nơi thường cư vô định mà nói, trái lại dần nảy sinh một loại cảm giác kiên định mà thư thái không nói nên lời.

Đám hạ nhân lần lượt bỏ đi làm việc của mình. Còn Bùi Nhược Ngu ngồi cách hẩn khá xa, bày vẽ mặt không tình không nguyện viết lung tung gì đó. Ánh nắng chiều đã không còn quá chói chang, xuyên qua khung cửa sổ điêu hoa cùng tấm màn lụa mỏng, in lên mặt đất một cái bóng tinh xảo thật lớn. Mà trong không khí giữa vô số tia sáng hoặc tán tán loạn loạn hoặc quy quy củ củ, những hạt bụi không an phận không ngừng tung bay.

Mình ở đầu này. Bùi Nhược Ngu ở đầu kia. Chính giữa cách một lớp chiết xạ trong suốt chảy dài như mặt nước, trong lúc vô ý đã phóng đại vàng trắn nhẵn bóng, hàng mây xé cao, đôi mắt hẹp dài của hẩn, có lẽ cả phần lưng đang hơi thẳng lên.

Còn có khuôn mặt trưởng hồng thập phần khí phách nói một câu ‘Ta mới không thềm hẩn’ của Bùi Nhược Ngu, bất chợt hiện lên, khiến mình gần như, có chút để ý.

Nhưng chẳng ai nói với ai lời nào. Ở hai bên ranh giới không thành hình, đều cực kỳ cẩn thận tự chiếm đất làm vương.

Bùi Nhược Ngu nằm trong noãn các của mình, giật giật màn rồi lật lật gối, nhưng làm sao cũng không tự tại. Hẩn vờ như định lấy thứ gì đó rồi đột ngột liếc mắt qua, khoảnh khắc ấy dưới quang hoa, bóng dáng bé nhỏ kia vẫn an tĩnh ngồi đó, một luồng sáng từ cửa rọi thẳng vào, chiếu cho Tô Diên Trạch lấp lánh như tỏa sáng.

“Ừ.”

Bùi Nhược Ngu hít sâu một hơi, ý vào lối suy nghĩ ‘đây là nhà mình’, bèn mở miệng trước.

Tô Diên Trạch nhìn hẩn, không đáp.

“Ta lớn hơn ngươi, cho nên ngươi phải nghe lời ta!” Khẽ trái chần dậm một hồi, Bùi Nhược Ngu chỉ vào bộ kỷ trà cách đó không xa: “Bắt đầu từ chỗ kia...” Đột nhiên cảm thấy không thỏa đáng lắm, tính toán một lúc, ngón tay lại chỉ lên phía trước vài phân, cuối cùng xác định, “Bắt đầu từ cái bàn đó, bên này là của ta, bên kia là của ngươi, chúng ta không xâm phạm nhau, nếu ai vượt quá ranh giới... thì cho đối phương đánh ba quyền!” Nói xong còn giơ quyền huơ huơ trước mặt hẩn.

Tô Diên Trạch nhìn phần lãnh địa nhỏ bé đáng thương mà hẩn ‘phân’ cho mình, trái lại cũng không biểu lộ thái độ bất mãn, chỉ nhẹ nhàng hỏi.

“Ngươi xác định chưa?”

“Xác định rồi!”

“Không đổi ý chứ?”

“Ai đổi ý là chó con!”

“Tốt lắm.” Hẩn cúi đầu tiếp tục loay hoay với túi đồ của mình, một lát sau mới ngẩng đầu nhìn Bùi Nhược Ngu, “—— Cửa ở bên ta.”

2. Chương 2

Sau đó Bùi phu nhân thường trong vài trường hợp ở trà hoa hội, quay sang những vị quan liêu thái thái chỉ mang theo khuê nữ tới, tao nhã vén tay áo rộng lớn viền thêu hoa tinh xảo mà giải thích rằng: “Thật ra hai nam oa nhi này cũng rất hòa thuận —— chỉ là thi thoảng hơi náo loạn chút thôi.”

Nhưng Bùi Nhược Ngu không hề cảm thấy hòa hảo.

Ý niệm này bắt đầu từ lần nọ khi hắn leo cửa sổ vào phòng, chân vô ý giẫm lên chỗ đá lởm chởm trong hồ cá bên cửa sổ, khiến chân hắn sưng đến tận một ngày trước khi đi học mới lành.

Mà mãi cho đến rất lâu sau này, hắn cũng đều cố lấy hết dũng khí đi về phía Tô Diên Trạch, hiên ngang lăm liết vươn ra tay trái hoặc tay phải.

“Đây này, hứ, cho người đánh đó!”

Tô Diên Trạch thì hoặc nhu hòa như bình minh hoặc điềm đạm như nắng chiều ngẩng đầu lên, nhìn về mặt bốc mùi của hắn, đôi mắt to trong ngần như hồ nước đặc ý nheo lại.

Trong lớp học mọi người đã đi hết.

Bùi Nhược Ngu vì không đối được câu đối nên bị tiên sinh đánh cho mười hai roi, hồng ngân tích tụ trong lòng bàn tay còn muốn diễm lệ hơn cả hoa đào trong viện.

Sống mũi cay xè, ủy khuất cùng bất mãn lại thêm cơn đau rát buốt, hung hăng dụi dụi cặp mắt đỏ hoe. Vừa rồi bị đánh đích thực bởi vì Tô Diên Trạch còn ở đây, nên nỗ lực ngoan cường ngay cả hai hàng mày cũng không hề nhíu dù chỉ một chút. Mà hiện tại khi chỉ còn lại một mình nằm dài trên bàn cực kỳ không tình không nguyện chấp nhận số phận bị ‘phạt chép sách mười lần’, có làm sao cũng không kiềm nén được nữa.

Không hề mong đợi, một giọt nước mắt thật to cũng tự động rơi xuống trang giấy, hai chữ ‘đào’ khó khăn lắm mới viết ra được nhũn thành một mảnh, trang giấy trắng thuần khiết bỗng nhiên hiện lên một đốm xanh đen, trông hệt như bầu trời mệnh mông đang sụp tối bên ngoài.

Bùi Nhược Ngu ảo não muốn chết, hắn một phen túm lấy trang giấy kia vò thành một đoàn dùng sức mà ném. Cục giấy bật lên ba phát vừa vặn đáp xuống bàn của Tô Diên Trạch. Mặt bàn cũng đen bóng khắc hoa văn chìm như của mình, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Giấy nghiền mực được sắp xếp ngay ngắn. Cái ống đựng bút khắc hoa cắm đầy bút kia im ắng nhu hòa ngồi ở một góc bàn.

Bùi Nhược Ngu liếc nhìn nơi đó, nhếch mép cười giảo hoạt.

Ngay sau lớp học là một gò đất, phóng mắt nhìn qua sẽ thấy được một con suối nhỏ từ bên trên đổ xuống, bàng bạc uốn chuyển một dòng, xuyên qua rừng cây cao thấp xum xuê, lại chảy bên dưới ngôi nhà lớp tranh nơi bọn họ học. Trong viện có vài gốc đào, là tiên sinh năm ngoái đặc biệt nhờ người đến sau núi bứng xuống, mà giờ đã đua nhau phồn thịnh nở hoa.

Hoàng hôn đầu xuân nói sao cũng vẫn còn khá lạnh. Bùi Nhược Ngu ngồi bên dòng suối, moi những thứ giấu trong ngực ra. Nghiên mực vân nhuyễn của Tô Diên Trạch, bút lông cừu của Tô Diên Trạch, ống đựng bút khắc hoa của Tô Diên Trạch... Toàn bộ những thứ trên bàn đều bị hắn dùng y phục gom hết, xếp hàng trước mặt.

Sau lưng hương hoa đào ngọt ngào đến phát ngấy. Cánh hoa như mưa bụi buông theo gió, phiêu phiêu rơi trên vai thiếu niên.

Bùi Nhược Ngu khẽ cắn môi, sau mấy tiếng chum chum, những thứ kia đều đã chìm xuống đáy. Cây bút lông bằng gỗ hoàng dương đánh một vòng ưu nhã trên mặt nước, nháy mắt bị dòng suối chảy xiết cuốn mất, chỉ còn vết mực sóng sánh nổi lên.

Bùi Nhược Ngu ngồi tại chỗ, bàn tay thả trong nước không muốn rút lên. Làn nước mát lạnh như tơ lụa, khẽ vỗ về vùng da bị rất, cảm giác thoải mái thoáng chốc men theo thần kinh chảy vào lòng. ‘Tốt nhất nên đi ngâm nước giếng...’ —— lời của ai đó, cũng không hẳn chỉ là trêu cợt mình?

Người hắn thoáng run lên, vội vén tay áo, dùng sức mò mẫm trong nước. Đá nhọn, cát mịn, thậm chí cả lũ cá không kịp thoát, lướt qua đầu ngón tay, duy chỉ thứ mình muốn tìm là không thấy.

Mặt trời đã bị mây bao phủ chỉ còn hé một góc nhỏ, thân cây xám sẫm gần như sắp chuyển sang xanh tím. Bùi Nhược Ngu lúc này mới mang theo chút ủ rũ bỏ cuộc, giữ giữ cánh tay. Những câu tự an ủi như ‘Tô Diên Trạch đáng kiếp’, ‘Ai bảo Tô Diên Trạch xấu xa như vậy’ lặp đi lặp lại trong đầu cũng thủy chung

không thể khiến mình triệt để hết ray rứt. “Cùng lắm hôm nay cho hấn đánh ba... bốn quyền là được rồi.” Quyết định vậy đi! Bùi Nhược Ngu đứng lên phúi phúi đất cát trên người, mới được hai bước, đã nhịn không được quay đầu nhìn lại lần nữa.

Cánh hoa rơi xuống suối, nhu hòa dán trên mặt nước lấp lánh trong veo.

Một phần rục rở, hai phần yêu kiều.

Chép sách mười lần thế nào cũng không thể hoàn thành. Bùi Nhược Ngu vừa đi vừa đá mấy hòn đá nhỏ trên đường trở về phủ, một bên suy nghĩ xem nên nói dối thế nào, đầu thế nói ‘Tiên sinh dạy quá giờ’ —— Tô Diên Trạch đã về trước, vừa nói ra nhất định sẽ bị vạch mặt.

Thế thì khó tránh bị phạt quỳ thêm hai canh giờ nữa.

Lúc rẽ qua ngõ lại bắt gặp Tô Diên Trạch. Hấn đang dựa vào cửa ngõ nhân nhả lật sách.

Cư nhiên chưa về nhà.

“Người người người...” Bùi Nhược Ngu không khỏi trừng mắt thật to nhìn hấn.

Tô Diên Trạch thấy hấn tới, bèn gấp sách lại, “Ta chỉ tùy tiện dạo quanh, về thôi.” Nói xong quay đầu quan sát một lượt từ đầu đến chân hấn.

“Gì a?” Bùi Nhược Ngu bị hấn nhìn đến chột dạ.

“... Không có gì.” Tô Diên Trạch nhìn vết bùn trên vạt áo hấn cùng những cánh hoa ẩn trong tay áo suốt dọc đường vẫn chưa rơi ra, lắc đầu, xoay người đi trước.

Lúc về đến nhà thỉnh an, quả nhiên bị hỏi ‘sao lại muộn như vậy’, “Tiên sinh hôm nay giảng trễ một chút.” Tô Diên Trạch về mặt thần nhiên cười đáp.

Bao che quá rõ ràng. Hài tử ngoan hiền Tô Diên Trạch lâu lâu nói dối cư nhiên không hề đỏ mặt. Chưa kể hấn đứng ở cửa ngõ chờ mình lâu như thế.

Hấn với mình nên như nước với lửa mới phải.

Bùi Nhược Ngu không dám tin nhìn hấn chằm chằm. Mãi cho đến khi Tô Diên Trạch quay mặt qua nói với hấn ‘Uy chén canh của người sắp đổ rồi kia.’

—— Đây là loại cảm giác mà ngay cả bản thân cũng không rõ.

Là cảm kích hay là chán ghét? Bùi Nhược Ngu tự cốc đầu mình suy nghĩ nửa ngày vẫn không sao thống khoái. Vì vậy ngay lúc Tô Diên Trạch vừa bước vào phòng, quyết định gọi hấn lại.

“Uy! Có chuyện này...”

“À?” Nha hoàn đã sớm thấp đèn, Tô Diên Trạch đứng trước bàn mở quyển Thi kinh ra, “Ta sẽ không giúp người chép sách mười lần đâu.” Ngữ khí không cho thương lượng.

“A?”

“Nga... Xét thấy ai đó có tình huống đặc biệt,” Tô Diên Trạch nhìn tay hấn, dùng móng tay nhẹ nhàng bắn đi giọt mực dư đọng lại trên bút, trưng ra nụ cười ‘ta thật thiện lương’ với hấn. “Mấy quyền hôm nay cứ ghi nợ vào ngày mai là được rồi. Ta không ngại ~”

“...” Bùi Nhược Ngu bị nghẹn họng chẳng nói được lời nào, hấn siết chặt nắm tay, thở hồng hộc ngồi trở lại noãn các của mình. Ôm ngực bắt đầu ảo não tại sao lúc đó mình không nổi xung ném luôn cái bàn của hấn xuống suối.

Màn đêm dần sâu.

Tô Diên Trạch gác bút, duỗi duỗi cánh tay đã mỏi nhừ. Những cơn ngáp dài cứ như kéo tơ từ trong thân thể không ngừng tuôn ra.

Mà tên gia hỏa vô tâm vô phê bên kia đã sớm ngáy ầm ĩ. Hấn cách ánh đèn kiếng chân ngóng sang, mới yên tâm rón rén đi qua định đặt mấy tờ giấy vừa viết xong lên bàn hấn.

“Tô Diên Trạch, ngươi là tên gia hỏa vô lại.” Người nằm trên giường vừa nói mớ vừa oán hận siết chặt nắm tay, âm cuối rõ ràng chưa dứt, đã một lần nữa chìm vào mộng đẹp.

Tô Diên Trạch dừng động tác lại, sau đó không chút do dự thu tay về.

Mộng rất dài rất đẹp. Côn trùng trú đông ngoài cửa sổ nường theo ánh trăng sáng tỏ bắt đầu kêu vang không ngừng.

Ý niệm chôn giấu tự bao giờ, lặng lẽ bén rễ thật sâu.

Tầng tầng, lớp lớp.

Tô Diên Trạch hôm nay thủ hạ bất lưu tình. Một hai ba bốn năm sáu, sáu quyền thật mạnh nện lên vai.

Bùi Nhược Ngu đau đến trợn mắt nhe răng, suốt dọc đường đến lớp đều xoa xoa vai, “Ta van ngươi lần sau đừng đánh có một chỗ!” Bùi Nhược Ngu ghé mặt qua lộ ra biểu tình oán niệm ‘đau chết người a’.

Tô Diên Trạch làm như không thấy.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?!” Tiên sinh cầm cây roi trúc vỗ chạn chát lên cái bàn trống rỗng của Tô Diên Trạch.

Đồng học đều quay đầu lại nhìn với ánh mắt vô cùng nghi hoặc. Tô Diên Trạch đứng giữa một mảnh bàn tán xôn xao “Chẳng lẽ là bị trộm?”, “Nhảm nhí! Trong lớp làm sao có trộm được?”, cúi đầu không đáp.

Bùi Nhược Ngu ngồi đằng sau cảm thấy lúc này mình nên cười đến hưng phấn mới phải, hấn dùng sức nhếch mép nhưng lại cười không nổi.

“Hừ! Ngươi thu dọn cũng thật sạch sẽ!” Tiên sinh biết mười mấy học trò trong lớp này toàn là công tử nhà quan quý nhân trong kinh thành, duy chỉ mỗi Tô Diên Trạch mang thân phận dự thính, cũng may bình thường hấn luôn ưu tú thông minh, bằng không thế này nhất định sẽ bị đuổi ra ngoài. Nhưng giấy bút nghiên mực toàn bộ đều không có thật sự là quá bất kính với lão phu tử, “Sao ngươi không vác cả bàn về nhà luôn?!”

Ngay tức khắc xung quanh vang lên vài tiếng cười khúc khích không nén được, Tô Diên Trạch khuôn mặt đỏ hồng, chỉ cắn chặt môi, không hề đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.

Rõ ràng đã trả thù thành công.

Nhưng Bùi Nhược Ngu làm sao cũng không thể hả hê khi địch gặp họa, thậm chí còn có một chút day dứt, vô thanh vô tức bành trướng trong lòng. Cuối cùng hấn định thần lại, hiên ngang lẫm liệt đứng lên.

“Tiên... tiên sinh!”

Nhất thời mọi tầm mắt đều chuyển sang người hấn. “Chuyện gì?” Tiên sinh nhìn thẳng hấn.

“Cho, cho hấn ngồi chung bàn với con đi.” Thanh âm tới chữ sau cùng đã mỏng đến sắp không thành tiếng. Khuôn mặt Bùi Nhược Ngu cũng nóng bừng lên.

Đợi đến khi Tô Diên Trạch ngồi xuống đầu bàn bên kia, Bùi Nhược Ngu bận rộn chuyển giấy bút của mình qua. Đồng thời trong lòng cân nhắc nên nói gì cho phải.

Là ‘Không cần đa tạ’ hay ‘Đừng khách khí’ đây?

Sau khi tiên sinh xoay người đi đọc sách, trái lại là Tô Diên Trạch mở miệng trước.

“Lần sau...” Động tĩnh nhẹ nhàng, nhìn không ra biểu tình trên mặt hấn, chỉ là khóe môi khẽ mấp máy như có như không. Bên ngoài nắng ấm chiếu sáng một góc bàn.

“Có ném đồ, nhớ đừng ném ở thượng nguồn con suối.”

3. Chương 3

“Ta sai rồi ta sai thật rồi!”

Bùi Nhược Ngu tự động nằm dài trên bàn, bày ra bộ dáng tiêu chuẩn ‘ta chính là cá trên thớt’, “Cho người đánh đó, cho người đánh đó.”

Nhưng Tô Diên Trạch vẫn không thèm đếm xỉa tới hắn, nằm một bên bàn lấy sách che mặt.

Tuy nghĩ sao cũng vẫn không ra rốt cuộc hắn làm thế nào phát hiện được quá trình phạm tội này, nhưng đại bộ phận lương tâm khiến trách vẫn khiến Bùi Nhược Ngu thành thật nhận lỗi.

“Uy! ... Tô Diên Trạch!”

Tô Diên Trạch để lộ một bên mắt, nhẹ nhàng dùng mực quang ‘Ta có quen với các hạ sao’ liếc hắn.

Bùi Nhược Ngu thở dài: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“... Có muốn mách lại với Bùi thúc thúc không?”

“Hay ta lấy đồ của ta cho ngươi ném?”

“... Có chịu không?”

“Vậy thôi cho ngươi ném ta xuống suối luôn!”

Tô Diên Trạch gạt sách ra, nghiêng mặt dè dặt thường nghiêm túc suy nghĩ một hồi, sau đó gật đầu.

“Chủ ý hay.”

Hoa tươi đón xuân xán lạn đến chẳng ra làm sao. Mấy khóm nguyệt quý cũng đã trở nụ non mềm to bằng viên thuốc tễ. Ngoài hiên cây bạch quả đứng dựa bên tường, những phiến lá hình quạt đều xòe rộng, còn từng tầng từng tầng lục thẫm, xanh ngắt một màu. Ngay cả con mèo tam thể cũng cuộn tròn bên hồ, lười biếng híp mắt lại thành một đường chỉ.

Tô Diên Trạch dựa vào khung cửa bán nguyệt điêu hoa, cách lớp màn lụa màu đỏ bạc, hai con chim sắc sỡ trong lồng riu ra riu rít liên hồi.

Bùi Nhược Ngu từ trong ngọn đèn cánh sen ở phía sau ngẩng lên gương mặt thê thảm, “Đây, xong rồi.”

Trên tờ giấy được gấp gọn gàng mà hắn rất không tình không nguyện đưa đến tay đối phương, trình trọng viết mấy chữ to tướng.

Tự nguyện để Tô Diên Trạch sai bảo trong suốt một tháng. Bắt đầu có hiệu lực từ hôm nay. Bùi Nhược Ngu.

“Chữ ‘Ngu’ thiếu một chấm.” Tô Diên Trạch nhìn sơ qua một lần nữa rồi trả lại hắn, “Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn in một dấu tay lên mặt?”

Sao lại dễ dàng bị vạch trần như thế! Bùi Nhược Ngu oán hận bĩu môi, đành phải thêm vào.

“Ngoan ~” Tô Diên Trạch nhận lấy cất giữ. “Ai đối ý là chó con nha.” Hải lòng cười tủm tỉm.

Bùi Nhược Ngu nhú mày, trên mặt tràn đầy bi thống, nhưng không thể không gật đầu, sau đó nhìn Tô Diên Trạch đắc ý dào dạt xoay người sang phía khác.

Nhất thời, dường như ảo giác, cảnh xuân càng thêm đẹp.

Kỳ thực những ngày tháng sau đó trôi như tên bay, bên ngoài hoa liễu mạng nỡ rồi liễu mạng tàn, Tô thúc thúc ở Giang Nam lo liệu sinh ý ngoài thư đến mỗi tháng, thi thoảng cũng ghé thăm một chuyến. Biểu Bùi thái phó trà Bích loa xuân, biểu Bùi phu nhân măng diêm biển cùng sơn phần mà nàng thích, còn tiện thể mang về kéo Trương Tiểu Tuyên, ô lụa Tây Hồ, quạt Vương Tinh Kí gì đó, thế nhưng trong mắt Bùi Nhược Ngu những thứ này đều không bằng mấy gói kẹo mạch nha hoặc là ô mai Tô Thị.

Tô thúc thúc nói chuyện buôn bán bên kia muốn ổn định cần phải mất một thời gian nữa, không chừng lần sau quay lại sẽ cân nhắc chuyện mua nhà ở kinh thành.

Bùi phu nhân ôm Tô Diên Trạch còn chặt hơn ôm Bùi Nhược Ngu, vành mắt đỏ hoe nói: “Trạch Nhi ở đây vừa ngoan vừa thông minh, ta rất thương nó. Nếu một ngày nào đó nó chuyển đi, ta thật sự không đành.”

“Nói vậy người sắp dọn đi?” Chờ Tô thúc thúc đi rồi, Bùi Nhược Ngu nhìn Tô Diên Trạch đang thần thờ, hỏi.

“Chưa nhanh thế đâu. Hại người thất vọng rồi.” Tô Diên Trạch liếc tà hấn.

“Cũng không thất vọng lắm...” Bùi Nhược Ngu cười hì hì bocc một nắm kẹo mạch nha nhét vào miệng.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, hai tiểu tử tuy có tranh cãi ầm ĩ vài lần nhưng cũng không dẫn tới xích mích gì to tát, bất quá số lượng mấy tờ khế ước dạng ‘tùy quân sai bảo XX ngày, Bùi Nhược Ngu’ trong tay Tô Diên Trạch cứ tăng dần khiến hấn có chút buồn bực.

Tô Diên Trạch thật ra cũng không cố ý làm khó hấn, ngoại trừ bắt đầu từ hôm nào đó không cho hấn bocc phét về chiều cao với mình, còn có mỗi ngày theo lệ cũ đánh hấn ba quyền —— bất quá Bùi Nhược Ngu đang cực kỳ lấy làm lạ, Tô Diên Trạch mấy ngày nay luôn có vẻ thiếu ngủ, ngáp dài nện hấn ba cái xong, dụi dụi mắt bầy vẻ mặt ‘Người đừng quấy rầy ta’ rồi ngủ tiếp.

“Uy người sao vậy?” Bùi Nhược Ngu lay hấn, “Đến giờ đi học rồi.”

Tô Diên Trạch không đáp, cả người rúc vào trong chăn, chỉ để lộ một góc trán, trắng trẻo mịn màng.

Bùi Nhược Ngu nhảy xuống giường, lại quay đầu nhìn hấn, dường như không muốn rời mắt.

Kỳ thực... Có đôi khi...

Cũng không đáng ghét lắm.

Tiên sinh ra hai áng văn, tựa hồ có việc gấp về nhà trước. Đám học trò tùm năm tùm ba tụ tập một chỗ chơi đùa, ngay cả những đứa một sạch cũng nhàn nhã ngồi trên bậc thềm trong viện trò chuyện.

Bùi Nhược Ngu duỗi lưng vươn vai, mấy con chim sẻ ban nãy đùa giỡn trên nhánh đào bên ngoài thấy có người ra liền hoảng sợ bay đi. Dòng suối nhỏ từ sau núi một đường chảy xuống băng qua toàn bộ khuôn viên lớp học, còn vòng một vòng lớn quanh mấy gốc đào, cuối cùng luồn dưới chân mình chảy đi. Tiếng nước róc rách, không nhanh không chậm.

Tô Diên Trạch gục đầu trên bàn ngủ ngon lành. Mặt vùi trong cánh tay, hơi nghiêng về phía Bùi Nhược Ngu, hàng mi cong dài. Hoa văn trên tay áo bị phản xạ ánh lên da thịt hấn, vẽ nên một lớp vàng óng mỏng manh, còn lại đều là một mảnh trắng hồng mịn màng hấp dẫn vô hạn.

Bùi Nhược Ngu lúc này mới phát hiện bộ dáng hấn lúc ngủ thật sự rất đẹp.

Một Tô Diên Trạch bình thường kiêu ngạo không ai bì kịp, thì ra lúc an tĩnh lại có thể nhu thuận như thế.

Khiến người nhìn không được, muốn khi dễ a.

“Uy! Bùi Nhược Ngu!” Cổ đột nhiên bị ai đó xách lên, đầu tiên bị tấm áo choàng vàng nhạt chắn trước mặt, kế tiếp buông xuống một tràng cười toe toét. “Nhìn gì thế?”

Là Trương Hoài Dao. Trương tiểu công tử nhà Trương đại học sĩ.

“A?”

Trương tiểu công tử đặt mông ngồi xuống giữa hấn và Tô Diên Trạch, trên mặt mang một nụ cười thần bí, “Người có biết tại sao mấy hôm nay Đỗ Đình Trúc không tới không?”

Bùi Nhược Ngu quay đầu nhìn, cái bàn đằng sau đích thực ít nhất đã ba ngày không thấy bóng người.

“Không phải bị bệnh sao? —— Hay là phong hàn gì đó?”

“Bậy bậy bậy —— phong hàn cái gì!” Trương Hoài Dao kéo đầu hấn qua, thận trọng ghé bên tai hấn thì thầm: “Hấn —— gặp —— phải —— quỷ ——!”

Bùi Nhược Ngu sắp cắn nát cả môi, nhưng vẫn nhìn không được.

“Phụt ——” Hấn ‘phách’ một tiếng vỗ lên trán Trương tiểu công tử cười ha ha, “Ta thấy chắc là tại hấn gặp phải người thì có.”

Trương Hoài Dao liền tặng hấn một quyền, “Ta nói thật mà! Ban này nghe ngoài kia có mấy người nói, giờ ngay cả giường cũng không xuống nổi, trong nhà hấn phải mời thiên sư về đốt vài lá bùa, còn đang làm phép!”

“... Ách?”

Hồi tưởng lại, Đỗ Đình Trúc quả thật có vẻ không ổn.... Ít nhất mấy hôm trước, chỉ vì ngủ trong giờ học mà bị tiên sinh phạt đứng ở góc tường hết hai lần. Cảnh tượng hấn cúi đầu đỏ mặt, vì trốn tránh ánh nhìn của mọi người mà liều mạng chui ra sau tấm màn trúc vàng hươm đã cuộn lên phân nửa, dường như đang hiện ra trước mắt.

Sau đó không tới học nữa, nói là sinh bệnh.

“Người xem người xem, có phải rất kỳ quái?” Trương tiểu công tử trên mặt tràn đầy vẻ u buồn khó hiểu, khoanh hai tay, “Có cần... đến thăm một chút không?”

Bùi Nhược Ngu không để ý đến hấn, vòng qua thân hình người trước mặt, ngẩn ngơ ngắm nhìn Tô Diên Trạch đang ngủ đến say sưa dưới ánh nắng mai.

Thế là hấn cũng ngủ.

Đang sau đột nhiên ào một tiếng một trận hàn ý, từ đầu đến lưng, nhanh chóng lan tràn. (tức là bé Ngu bị bé Dao xối nước cho tỉnh =)))

“Người không sao chứ? Bộ dạng cứ như sắp chết.”

Trong cổ kiệu hồi phủ, Bùi Nhược Ngu huých huých cánh tay người bên cạnh.

Tô Diên Trạch cặp mắt đo đỏ như thỏ con vừa tỉnh ngủ, đặc biệt bắt mắt liếc Bùi Nhược Ngu, lại thêm đang không có tinh thần, cũng lười đáp lời hấn.

“Có đến đông thành thăm Đỗ Đình Trúc không? Ta đã hẹn với bọn Trương Hoài Dao rồi, cùng đi đi?”

“Không đi.”

“Đi đi mà, tại sao không đi?”

“Không muốn đi.” Tô Diên Trạch quay qua cửa sổ ngáp một cái.

“... Người lại lười biếng chứ gì! Tối nay ngủ không được thì đừng tới tìm ta!”

Tô Diên Trạch lập tức sững sốt, khuôn mặt đỏ lên như bị nói trúng tim đen, Bùi Nhược Ngu tựa hồ không để ý, hấn vén màn kiệu nói vọng ra ngoài: “Đưa ta đến đông thành!”

4. Chương 4

“Hồi đó còn quyết định sau này hai nhà phải kết thân mới được. Ai ngờ cuối cùng đều cho ra hai nam oa nhi.” Bùi phu nhân cầm khăn tay lau miệng, lại cười rộ lên, “Hai đứa một sinh đầu năm, một sinh cuối năm, hơn kém nhau gần một tuổi, nói như vậy hóa ra Trạch Nhi là con dâu nhà chúng ta rồi.”

Bùi Nhược Ngu đi một chuyến suốt nửa ngày trời. Đến tối lúc lên đèn vẫn chưa về, Bùi phu nhân như kiến bò trên chảo lửa, sai người tới đông thành đón hai ba lần, lúc này mới mang tin về nói là đã ở lại ăn cơm bên kia luôn.

“Ngu Nhi cũng thật là... Thừa biết người ta bị bệnh, còn đến quấy rầy.”

Bùi thái phó cũng chưa về, Tô Diên Trạch cùng Bùi phu nhân dùng bữa tối. Hắn vùi đầu ngủ cả ngày, hiện tại tinh thần đã khá hơn. Bùi phu nhân một bên câu được câu không trò chuyện với hắn, một bên gấp khoanh giò heo chưng giấm bỏ vào chén hắn, “Sao Trạch Nhi không đi theo?”

“A... Ban này hơi mệt, nên không...” Tô Diên Trạch vội trả lời, nhưng lại thấy Bùi phu nhân đang mỉm cười nhìn mình.

“Nhìn từ góc độ này, quả thật cực kỳ giống mẹ con.”

Ánh nến ẩn trong đèn lồng bằng sa mỏng bị kéo dài, hòa vào hơi men giấm nhu hòa trong không khí. Tô Diên Trạch sụp mắt, lắng lắng nghe thanh âm nàng vang bên tai.

“Giờ nhìn hai đứa, lại nghĩ tới cha con và Bùi thúc thúc, hai người họ cũng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, là huynh đệ ăn chung một bát, thân thiết không gì bằng! —— Hồi đó còn quyết định sau này hai nhà phải kết thân mới được. Ai ngờ cuối cùng đều cho ra hai nam oa nhi.” Bùi phu nhân cầm khăn tay lau miệng, lại cười rộ lên, “Hai đứa một sinh đầu năm, một sinh cuối năm, hơn kém nhau gần một tuổi, nói như vậy hóa ra Trạch Nhi là con dâu nhà chúng ta rồi.”

Hai tay Tô Diên Trạch lập tức run lên, cái chén thiếu chút nữa bay mất. Hắn cuống quýt níu lại ôm vào lòng, kinh hồn chưa định ngồi ngẩn một chỗ, ngốc ngốc hồi lâu.

Hiện tại trong phòng chỉ còn một mình Tô Diên Trạch. Hắn rúc trên giường lật hai trang sách, bồn chồn nửa ngày quyết định gọi nha hoàn tới thắp đèn sáng hơn.

Trong phòng vẫn tối om, những cái bóng tích tụ ở từng góc phòng, đen như mực trong nghiên, có ảo giác chúng đang dần dần bò về phía mình. Tô Diên Trạch sợ hãi nhìn dáo dác khắp nơi, càng rúc vào một góc.

Bùi Nhược Ngu vẫn chưa về.

Bùi Nhược Ngu sao người còn chưa trở lại...

“Thiếu gia về rồi.”

Tiểu nha hoàn đứng ngoài cửa thỉnh an một tiếng, Tô Diên Trạch tức tốc nhảy ra khỏi noãn các, đúng lúc đối diện Bùi Nhược Ngu đang hơn hờ xông vào.

“Người làm gì hưng phấn thế a?” Bùi Nhược Ngu ngạc nhiên nhìn hắn.

“A?” Tô Diên Trạch cũng ngẩn ra, lập tức chuyển đề tài, “Thế nào rồi —— Ý ta là Đỗ Đình Trúc... hắn thế nào rồi?”

“—— Nhiễm chút phong hàn mà thôi. Tên gia hỏa Trương Hoài Dao kia còn dựng chuyện hắn gặp quỷ mời pháp sư trừ tà gì đó gạt ta đến, ai ngờ đến đó rồi cũng chính hai người họ...” Bùi Nhược Ngu đột nhiên có điểm ghen hờn, hắn nhíu mày, bày bộ dáng khó bề giải thích, “Hai người họ...”

“Hai người họ làm sao?” Tô Diên Trạch nghe đến hiếu kỳ.

“Nói chung là rất cổ quái!” Bùi Nhược Ngu quẹt quẹt mũi, nhất thời nghĩ không ra từ gì để hình dung, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Diên Trạch dưới nền ánh đèn đỏ bừng khả ái chết người, nhịn không được thuận tay gõ trán hắn, “Còn người? Người sao rồi?”

“Xê ra.” Tô Diên Trạch đưa tay gạt móng vuốt hắn đi, cầm sách xoay người nằm trở lại giường mình. Hắn quay sang bấu môi với Bùi Nhược Ngu đang bày biểu tình ‘gì chứ’, muốn bao nhiêu thần nhiên có bấy nhiêu thần nhiên: “... Bệnh ngực cũng truyền nhiễm.”

Màn đêm yên tĩnh sâu thẳm thẳm. Ngoài cửa sổ tối đen như mực, ngay cả một chút ánh sáng cũng không có.

Ở hồ nước trong viện cá không an phận nhảy lên rồi lặn xuống, bóc bóc thổi ra bọt nước; những loài côn trùng không biết tên, vốn trầm tịch ở một nơi nào đó, bỗng nhiên kêu vang. Đủ loại tiếng động đan xen vào nhau, náo nhiệt mà thanh bình.

Bùi Nhược Ngu ở bên kia gian phòng trở mình qua lại mấy lần, sau đó không có động tĩnh nữa, cũng không có tiếng hô hấp dày đặc. Tô Diên Trạch nghiêng tai lắng lắng lắng nghe một hồi, vẫn không biết hẳn rốt cuộc đã ngủ chưa. Nhưng cảm giác tồn tại chân thực, cứ thế sinh ra theo tĩnh mịch.

Sắp phải rời khỏi nơi này rồi.

Trong lá thư lần trước cha đã nói rõ, đã quyết định mua một ngôi nhà ở đông thành, chậm nhất là đầu tháng sau sẽ quay lại xem.

Đông thành. Nhà Bùi Nhược Ngu ở tây thành.

Khoảng cách không gần cũng không xa.

Tô Diên Trạch thở dài, trong lòng bị thứ gì đó xâm chiếm bành trướng, nhưng lại không biết là gì, hẳn kéo chân phủ qua đầu, nhắm chặt mắt lại.

Ánh trăng rọi thân ảnh cuộn tròn của hắn thành một điểm nho nhỏ.

Tô Diên Trạch dò dẫm những cây cột theo hành lang uốn lượn, xâu đèn lồng treo dưới mái nhà bị gió thổi đung đưa, để lộ góc nhọn trơn nhẵn phản quang trên mái.

Hóa ra tiểu viện nhà mình cách cục cư nhiên chiếu theo tiểu viện Bùi phủ mà xây nên? Tô Diên Trạch chợt định thần lại, nương theo ánh trăng nhìn khắp xung quanh, hòn non bộ lờm chờm, hành lang quanh co, ngay cả tượng sư tử ngồi bằng đồng ở đầu hiên, cũng đều giống nhau như đúc.

“Tô Diên Trạch.”

Hình như có người gọi mình, Tô Diên Trạch tựa hồ không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước. Nơi bàn tay lần đến đều là xúc cảm lạnh lẽo vô cùng, từ kẽ tay truyền tới, chân thực đến mức khiến người không thể không tin.

“Tô Diên Trạch.”

Là mộng chăng?

Vậy cảm giác chân thực này là thế nào? Cơ hồ ngay cả gió lướt sát thân thể ra sao cũng có thể cảm nhận được, tiếng côn trùng gần đó, tiếng chim kêu xa xa, còn có ánh trăng trải dài một vùng tỏa sáng trước sau người mình —— Khoan đã, ánh trăng? Hôm nay rõ ràng trăng lưỡi liềm, làm sao có thể có ánh trăng?!

Tô Diên Trạch chấn động, thật mạnh mở mắt. Bóng tối lập tức biến thành một dòng dịch thể lưu động, bao trùm cả trời đất mà ập đến mình, thoáng chốc đã nhấn chìm toàn bộ phạm vi mình có thể nhìn thấy. Nỗi sợ hãi đột ngột hung hăng luồn vào trong thân thể đánh ra một tiếng vọng nặng nề.

“Tô Diên Trạch!” Ngay sau đó có người điên cuồng chạy tới bịt kín miệng mình, đem tiếng thét chói tai sắp bật ra khỏi miệng dung hòa vào lòng bàn tay, đợi đến khi trừ khử sạch sẽ, mới chịu buông ra, “... Sao người lại chạy tới đây?”

Tô Diên Trạch ngồi dưới đất, trái tim đập thành thạch như nai con húc loạn, mồ hôi lạnh thấm ướt cả y sam. Hắn mở mắt ngơ ngẩn một hồi, mới huých huých Bùi Nhược Ngu ngồi bên cạnh vẻ mặt khó hiểu trầm trọng nhìn mình.

“... Đây là đâu?”

“Tiểu viện ở phía đông.”

“Nga.” Tô Diên Trạch lại suy nghĩ một lúc, mới phát giác có điểm không ổn, “Sao cơ?”

“Phải a. Ta thấy người ngồi dậy xuống giường ra ngoài, bèn đi theo, gọi người người cũng không đáp. Ai ngờ người một mạch dò dẫm đến tận đây, sau đó còn bị ngã.” Bùi Nhược Ngu cương quyết nuốt trở lại ba chữ ‘không yên tâm’ vào trong miệng, gơ tay cốc đầu hắn, “—— Người rốt cuộc đang giả chứng gì a?”

Mộng du.

—— Chẳng lẽ mấy đêm liên tục làm, cư nhiên không chỉ là mộng?

Tô Diên Trạch hai má nóng bừng, “Ai cần người đi theo? —— Ta ngủ không được không thể ra ngoài dạo một chút sao?” Nói đến cuối câu đã mang theo vẻ chột dạ rõ ràng, hắn hoàn hồn lại, nhích ra xa, mình bày biểu tình thê thảm còn dựa vào lòng hắn thật sự là quá mất mặt, nhin không được bổ sung thêm một câu: “Người tự nguyện đi theo liên quan gì đến ta.”

Biểu tình tương đối vô tội.

“Tốt lắm.” Bùi Nhược Ngu phải tay đứng lên, “Vậy người cứ coi như ta cũng đang mộng du là được rồi.”

“Người đi đâu a?” Vẫn không tự chủ được gọi hắn lại.

“Quay về phòng ngủ!” Bùi Nhược Ngu vạch vạch mí mắt, co chân định đi, “Ta mộng du mệt rồi.”

“Uy.”

Thiếu niên sau lưng cuối cùng cũng thoát khỏi lớp vỏ bọc giả vờ kiên cường bên ngoài, một phen nín tay áo hắn.

“Đi chung đi.”

Cho nên thanh âm có hơi nhỏ một chút.

“Ta sợ bóng tối.”

Về sau mỗi lần nhắc lại chuyện này, Bùi Nhược Ngu đều nói lúc đó mình thiếu chút nữa cười vỡ bụng.

Tô tiểu thiếu gia bình thường kiêu ngạo lãnh diễm cư nhiên sợ bóng tối. Bùi Nhược Ngu vỗ vai Tô Diên Trạch, về mặt cột nhả kéo hắn qua tử mĩ khảo nghiệm xem chứng bệnh ‘sợ bóng tối’ này liệu có truyền nhiễm hay không.

Tô Diên Trạch thủy chung bất động thanh sắc. Chỉ là đôi khi hắn sẽ làm như vô ý lấy ra mấy tấm ‘Khế ước bán thân hữu hạn’ kia, thần tình điềm đạm phe phẩy trước mặt Bùi Nhược Ngu, sau đó đưa tay chống cằm cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ.

“Rốt cuộc nên sử dụng thể nào mới tốt đây? Ân?”

5. Chương 5

Mấy ngày nay mọi người đều bàn tán về Đỗ Đình Trúc.

Hắn cuối cùng đã đi học lại, vành mắt đỏ đỏ một mực nín lấy tay áo Trương Hoài Dao. Trương Hoài Dao mấy lần gạt tay hắn ra, hắn vẫn bám sát như mạch nha.

“Người kéo ta mãi làm gì?” Trương Hoài Dao đỏ mặt, dùng sức căng mắt trừng hắn.

Đỗ Đình Trúc như bị ủy khuất thật lớn, lập tức mếu máo, nước mắt liền lăn tăn rơi. Nhưng vẫn không buông tay, trái lại còn dút khoát mượn tay áo hắn lau nước mũi.

Trương Hoài Dao hết cách, cũng mặc kệ hắn. Cực kỳ hậm hực ngồi xuống một bên.

“Uy,” Bùi Nhược Ngu chột chột người bên cạnh, “Người xem, có phải rất kỳ quái?”

Tô Diên Trạch quét mắt liếc hắn, tiếp tục chống má đọc sách thánh hiền, “Lạ ông đối vận người vẫn chưa đọc đúng không? Lát nữa tiên sinh kiểm tra đó.”

Tháng ngày vui vẻ trôi qua như nước chảy.

Liên tục mấy hôm mưa phùn đã tưới cho thảm cỏ ngoài lớp học thêm xanh tốt, bên dưới những hốc đá đen kịt, liền có dế bò ra, thích ý giương giương cặp râu dài.

Trong lớp học đấu để đã thành trò vui. Các thiếu niên xắn cả tay áo lên, cuộn thành một bó. Mím môi nín thở, thần tình khẩn trương, gắt gao dán mắt vào hai con vật nhỏ trong hủ, xanh tím, đen đỏ, toàn thân bóng loáng. Như tướng quân diều võ giương oai, nhất cử nhất động đều ảnh hưởng đến người xem một tràng kinh thán, chiến đấu thống khoái quả cảm.

Tô Diên Trạch cũng ngồi không yên, hần ôm sách kiểng chân đứng vòng ngoài, nhòai người ngóng nửa ngày trời chỉ mới nhìn thấy được đường cong của một chiếc hủ sứ trắng sáng bóng, Bùi Nhược Ngu đang tập trung tinh thần ngồi cạnh đó, trong tay cầm một sợi râu chó thật dài, cẩn thận se se, miệng còn phối hợp phát ra mấy tiếng ‘xuy xuy’.

“Ngốc chết được.” Tô Diên Trạch bĩu môi ngồi lại chỗ cũ, lật tới lật lui hai trang sách, có điều một chữ cũng không lọt được vào mắt. Nghe nói tiểu tôn tử nhà tiên sinh bị tiêu chảy, lão nóng ruột đến nỗi quên cả phân bài tập vứt sách chạy về, lúc này Bùi Nhược Ngu mới có thể hiên ngang lấy cái hủ đựng để giấu dưới bàn lên. Tô Diên Trạch ngồi ngốc một hồi, quả quyết thu dọn bút sách, đi ngang qua đám đông xem đấu để.

“Bùi Nhược Ngu ta về nhà đây.”

“Về đi về đi.” Bùi Nhược Ngu ngay cả đầu cũng không rảnh ngẩng lên, “Phượng Tề Lương! Con của người bị gãy chân rồi!!!”

Còn chưa qua ngọ.

Dưới chân tường những ngôi nhà ven đường cỏ dại mọc rậm rạp, được dương quang chiếu rọi đến xanh tươi bóng loáng. Mà ẩn trong đó, là tiếng để kêu vang từng hồi.

Tô Diên Trạch nghe thấy rõ ràng, hần ngẫm nghĩ một lúc, bèn vén màn kiệu, “Khoan về phủ đã.”

“Tô tiểu thiếu gia!”

Thường lão bản của hiệu buôn Phúc Thạc vẽ mặt kinh ngạc, đích thân bước ra vén rèm cửa màu lam nghênh đón Tô Diên Trạch.

Hiệu buôn Phúc Thạc này chính là một trong những sản nghiệp ở kinh thành của Tô gia, gần như có thể xem là hiệu buôn lớn nhất kinh thành, còn Thường lão bản chính là lão hỏa kế năm đó luôn đi theo bên cạnh Tô phụ. Trước khi đi Tô phụ đã đặc biệt đến đây căn dặn, mọi chi phí Tô Diên Trạch ăn uống ngủ nghỉ vật dụng ở kinh thành đều do lão trực tiếp phụ trách.

Thường lão bản vội mời Tô Diên Trạch ngồi trong sảnh, lại dâng trà.

“Tiểu thiếu gia gặp phải vấn đề gì? — Giấy bút mực không đủ dùng sao?” Thường lão bản cười đến đuôi mắt đầy nếp nhăn, vị tiểu thiếu gia này ở kinh thành suốt mấy năm liền, nhưng vẫn là lần đầu tiên đến đây.

Tô Diên Trạch đứng lên cảm tạ, nâng chén trà nhấp môi một ít, lại nhìn lão mở miệng: “Ta muốn có một con để.”

“A?” Thường lão bản tưởng rằng mình nghe lầm, chớp chớp mắt nhìn hần.

“Ta nói ta muốn có một con để.” Tô Diên Trạch thanh thanh cổ họng lặp lại một lần nữa, cười đến trong trẻo ngây thơ.

“Chuyện này... tiểu thiếu gia...” Thường lão bản có điểm dở khóc dở cười, bút lông bạch ngọc giấy sương hoa, nghiền mực thạch anh mực lưu huỳnh, ở đằng sau quầy hàng đã dự bị mấy rương cho hần, thế nhưng lần đầu mở miệng yêu cầu cứ nhiên là đòi... một con để... “Muốn chất liệu gì? Vàng? Bạc? Hoàng ngọc hay phỉ thúy? Đúng lúc ngày mai đi Tiền đường lấy hàng, ta sẽ bảo bọn họ mang về cho cậu một cái tượng khảm châu Tây Hồ...”

“Ta muốn để sống.” Tô Diên Trạch ngắt lời, nghĩ nghĩ, lại nhanh nhẩu bổ sung: “Tìm con nào lợi hại một chút, tốt nhất là ai cũng đấu không lại — cuối giờ ngọ ngày mai, ta đến lấy.”

Bùi Nhược Ngu ôm tướng quân bách thắng của hần kích động bước vào cửa phòng.

“Ha! Người đoán xem Đại Thanh Nha của ta hôm nay thắng bao nhiêu trận? —— Bấy trận liên tiếp!! Người không thấy bọn Trương Hoài Dao méo miệng ra sao đâu...” Hần xắn cao tay áo, giống như vô tình phát hiện trên giàn mướp đột nhiên trổ một đóa hoa lê, hào hứng khoe khoang không ngớt.

Tô Diên Trạch ngẩng đầu, dùng ánh mắt khinh thường ‘Đại Thanh Nha, bộ dáng người trông thật giống Đại Thanh Nha a’ liếc hần, bĩu môi không thèm đáp lời. Bùi Nhược Ngu mở cái lồng trúc nhỏ treo bên cửa sổ, cẩn thận gấp tướng quân của hần khỏi chiếc hủ bỏ vào lồng, “Tô Diên Trạch người cũng bắt một con đi, hôm nay các đồng học đều đi bắt cả rồi, người còn rúc ở trong nhà, ngày mai mọi người không cho người chơi chung, có khóc nhè ta cũng không dỗ người đâu.”

“Ai nói ta không có!” Tô Diên Trạch vốn không định phản ứng, rốt cuộc vẫn bị hai chữ ‘khóc nhè’ kia kích tướng.

“Vậy người lấy ra xem!” Bùi Nhược Ngu cười hì hì chống hông, hần đưa mắt nhìn khắp xung quanh, ngoại trừ trong cái lồng phủ tơ vàng treo dưới mái hiên ngoài phòng, hai con chim tước sắc sỡ đang thềm thường rình rập Đại Thanh Nha, riu ra riu rít nhảy lên nhảy xuống, quả thật không phát hiện bóng dáng con đế nào.

“Trong vòng ba trận nếu người có thể thắng ta một lần.” Hần yên tâm giơ ba ngón tay trước mặt Tô Diên Trạch, “Ta sẽ...”

“Để ta đánh ba quyền chứ gì?” Tô Diên Trạch tiếp tục đọc sách, “Có cho ta cũng không thèm, lười đánh.”

“... Bùi Nhược Ngu ta làm ngựa cho người cưỡi!” Bùi Nhược Ngu vỗ ngực.

“Được!” Tô Diên Trạch phách một tiếng khép sách lại, ôm chút mưu tính đối diện cặp mắt hẹp dài tinh xảo của hần.

“Nhất ngôn cửu đỉnh!”

Bùi Nhược Ngu nhăn cả trán.

Đại Thanh Nha mà mình dùng rau xanh sương sớm tỉ mỉ tắm bổ cả đêm, lúc này đang lui vào một xó trong hủ, run lấy bầy. Hào quang chói lọi của bảy trận thắng liên tiếp hôm qua đã không còn, thậm chí ngay cả râu cũng bị đứt hết phân nửa.

Tô Diên Trạch dùng râu chó nhẹ nhàng ngăn lại con đế bên này còn đang bưng bưng thủ thế chỉ chờ lệnh phát động của mình, vươn ba ngón tay hươ hươ về phía Bùi Nhược Ngu, “—— Còn muốn tiếp tục không?”

Thường lão bản quả nhiên là Thường lão bản. Danh hiệu ‘hiệu buôn đệ nhất kinh thành’ của Phúc Thạc đích thực không có khả năng là hư danh. Hôm qua Tô Diên Trạch vừa ra khỏi cửa, Thường lão bản lập tức tập hợp tất cả nhân lực, thận trọng phân phó vài câu, sau đó toàn thể khẩn cấp xuất quân. Mọi ngõ ngách lớn nhỏ có khả năng có côn trùng trong kinh thành, núi thẳm rừng sâu bụi cỏ, chỉ thoáng chốc đều xuất hiện chiêu bài sáng chói ‘Phúc Thạc nhất tự hào’. (tức là Phúc Thạc năm bờ wan =))))

Sau đó, dưới sự thống lĩnh của Thường lão bản, tất cả mọi người, ôm theo tất cả chiến lợi phẩm, ngay bên trong hiệu buôn, đấu để suốt một buổi tối.

Con đế trước mắt, toàn thân màu mực ánh tía, đầu cánh năm màu ánh kim, uy phong凛冽 được Thường lão bản trên mặt mang hai quầng mắt thâm đen đựng trong hủ sứ Đại Lý, tận tay dâng lên Tô Diên Trạch.

Cho nên, có thể sống sót trước cặp cang của con đế mà chất lượng đủ sánh với đế hiếm đương kim công phẩm này vốn chẳng được mấy con, hưởng chi là Đại Thanh Nha nhỏ bé của Bùi Nhược Ngu.

Các đồng học nhất tề đứng về phía Tô Diên Trạch, đặc biệt là những kẻ hôm qua bị Đại Thanh Nha đánh bại càng uất ức chỉ hận không thể bắt được một con như vậy, càng phải thở một hơi thật dài mới bỏ tức. Tô Diên Trạch ôm hủ sứ ngồi giữa một rừng tăng bốc tán thưởng, cười đến thập phần thỏa mãn.

Bùi Nhược Ngu tức tối thu lại Đại Thanh Nha, liếc mắt nhìn bộ dáng vui sướng của Tô Diên Trạch khi được vây quanh như chúng tinh phủ nguyệt, ngọn lửa giận vô danh như bị rót thêm dầu bùng cháy mãnh liệt.

Hần bá đạo nắm lấy tay Tô Diên Trạch, không chút phân trần kéo hần về bên cạnh mình.

“Người đi theo ta!”

Mùa hè cứ thế trôi qua, đã từ từ chảy về cuối hạ.

Dòng suối nhỏ nhịp nhàng lưu động từ tây sang đông, trên mặt nước quang ảnh giao nhau, phản chiếu những biến ảo của cảnh vật, đỏ, cam, vàng, lục, bóng cây loang lổ, cuốn lấy nhau lại bị tách ra, để lộ một khoảng trời xanh ngắt gợn chút mây ở giữa.

Bùi Nhược Ngu khom lưng vểnh mông mò mẫm ở mấy hốc đá suốt nửa ngày, lúc đứng dậy bất cẩn đụng trúng cành cây, đau quá rú lên một tiếng hại chim muông quác quác bay thẳng lên trời, còn chấn động cả lá cũng rụng xuống đầy đầu hắn.

“Làm gì có?!” Bùi Nhược Ngu phủ phủ lá trên đầu, “Ta tìm mấy lần rồi! Ngay cả phân dế cũng không thấy!”

Tô Diên Trạch ngồi một bên phù phù thổi bồ công anh, những sợi tơ mong manh mềm mại chỉ một lát liền bay đầy trời. Tô Diên Trạch nhìn đến thú vị đưa tay ra hứng, nhưng không hứng được sợi nào.

“Tô Diên Trạch! Người lại trêu ta!!” Bùi Nhược Ngu tức giận đứng sau lưng hắn.

“Không dám. Nói không chừng nơi này chỉ sinh được một con, vừa mới bị ta bắt mất rồi.” Tô Diên Trạch chớp chớp mắt vô tội.

“...” Bùi Nhược Ngu khoe miệng co quắp, biết rõ hắn nói bừa, nhưng cũng hết cách, bèn thở dài một hơi, nhú mày ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Người còn chưa làm ngựa cho ta cưỡi.” Tô Diên Trạch hảo tâm nhắc nhở hắn.

“... Ách, đổi thành đánh ba quyền đi.” Bùi Nhược Ngu thiếu chút nữa quên mất, vội cò kè mặc cả.

“Chó con.”

“... Vậy công người được chưa?”

“Chó con.”

“... Làm ngựa xấu lắm a...” Bùi Nhược Ngu đáng thương nhìn hắn.

“Bùi Nhược Ngu là chó con.” Tô Diên Trạch quay mặt đi.

“...” Bùi Nhược Ngu không còn cách nào khác, hắn miễn cưỡng trở mình quỳ rạp trên mặt đất, “Vậy người lên đi.”

Tô Diên Trạch khoe miệng cong lên, tiện tay vứt cả bồ công anh, không chút khách khí ngồi lên lưng hắn. “Kỳ mã ý tà kiều, mẫn lâu hồng tự chiêu... Nhược Ngu thú, mau đưa bốn quân hồi phủ!”

Trên lưng không nặng lắm nên cũng không khó chịu, Bùi Nhược Ngu chậm rãi đứng dậy, lúc vừa chống một bên gối lên, thân thể lại cố tình nghiêng sang một phía.

Tô Diên Trạch còn chưa kịp phản ứng đã lăn xuống, kể đó liền thấy Bùi Nhược Ngu vẽ mặt gian xảo áp lên người mình.

“Người...” Tô Diên Trạch khí lực thật sự không lớn bằng hắn, tay chân rất nhanh đã bị ấn trên mặt đất không thể động đậy. Hắn hốt hoảng một hồi, ngẩng đầu vọng lên, bầu trời ở góc nhìn không bị Bùi Nhược Ngu che khuất như đang rực rỡ chói sáng. Nắng chiều lười biếng rải trên một phần da thịt mềm mại đến phát nhột, còn mình lại bị bao phủ trong hơi thở và cái bóng của hắn.

Thân mật nóng bỏng.

Nóng bỏng thân mật.

Tô Diên Trạch cuốn lại hai chữ ‘chết đi’ trong đầu lưỡi, thế nên đột nhiên quên luôn mình định nói gì.

6. Chương 6

“Ta còn tưởng các ngươi đi bắt đé, hóa ra là trốn ở đây lén lút hôn môi sờ mông! Còn để ta bắt tại trận!”

“Gì a? Bọn ta rõ ràng chưa sờ tới...” Bùi Nhược Ngu cuống quýt phân trần....

“Hắc hắc. Xem ngươi lần này còn kiêu ngạo ra sao?”

Bùi Nhược Ngu thở hổn hển, nhưng vẫn gắt gao áp lên người Tô Diên Trạch, “Gạt ta đến đây tìm đé nửa ngày thì thôi đi, còn đòi cưới ngựa —— phen này dám cưới nữa không? Ha ha!”

Hai người gần như chóp mũi chạm chóp mũi, thân thể thì dán sát nhau, cả không khí cũng như ngưng tụ tại chỗ ngừng lưu động. Bùi Nhược Ngu nhất thời thu lại nụ cười, hẩn ngẩn ngơ nhìn Tô Diên Trạch —— da thịt đối phương bỗng nhiên như nở rộ hoa đào, đôi môi cổ mím chặt vẽ nên một vòng cung xinh đẹp, loang loáng thủy quang hồng nhạt bên trên, tụ thành một điểm sáng nho nhỏ.

Bùi Nhược Ngu chợt nghĩ tới con búp bê sứ tinh mỹ tuyệt luân mấy năm trước khiến mình thêm nhỏ dãi suốt một thời gian dài.

Vì vậy.

Trong nội tâm cuối cùng cũng có thứ gì đó phá vỡ phòng tuyến, rồi trỗi lên từ lồng ngực.

Xung động trước giờ chưa từng có, đưa nhiệt lượng trực tiếp truyền tới bên tai.

Bùi Nhược Ngu nuốt nước bọt, nhìn sâu vào mắt Tô Diên Trạch, theo bản năng phủ người hôn xuống.

Tô Diên Trạch mở to hai mắt. Nhất thời quên cả giấy dựa.

Một hồi lâu.

Hai người mặt đối mặt và nơi nào đó dán vào nhau, từ động tác đến tư duy toàn bộ đều như bị đứt dây, không ai biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, và tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ biết nín thở kinh ngạc nhìn nhau, tựa hồ khẽ nhúc nhích thôi cũng mang tới một trận xấu hổ nóng rực.

Mãi cho đến khi Tô Diên Trạch hoàn hồn lại, liền co chân thúc vào bụng Bùi Nhược Ngu.

“Bùi Nhược Ngu!!!” Hẩn lung tung lau miệng, khuôn mặt cũng theo đó đỏ bừng, bởi thêm một cước vào mông thiếu niên đang ôm bụng lăn qua lăn lại dưới đất.

“Ngươi là tên đại hỗn đản!! Bắt đầu từ tháng này trở đi, mỗi ngày ba... ba mươi quyền!!”

“Ha ha ha, bị ta thấy hết cả rồi!”

Sau lưng chợt vang lên tiếng cười đắc ý, Trương Hoài Dao chạy tới chỗ hai người họ, vẻ mặt hớn hở như đã phát hiện gian tình tuyệt thế gì đó.

“Ta còn tưởng các ngươi đi bắt đé, hóa ra là trốn ở đây lén lút hôn môi sờ mông! Còn để ta bắt tại trận!”

“Gì a? Bọn ta rõ ràng chưa sờ tới...” Bùi Nhược Ngu cuống quýt phân trần, Tô Diên Trạch liền dùng sức đẩy đầu hẩn ra, hai mắt trừng Trương Hoài Dao.

“Trương tiểu công tử giữa trưa ngày mười ba tháng trước ở con ngõ nhỏ đằng sau Đỗ phủ lúi lúi kéo kéo Đỗ tiểu thiếu gia làm những gì, ta đều không nhìn thấy.”

Trương Hoài Dao sững sốt một lúc, đến khi hẩn hoàn hồn lại thì sắc mặt lập tức kịch biến, “Ngươi, ngươi, ngươi đã thấy những gì?!”

Tô Diên Trạch mỉm cười tinh quái, thuận tay một lần nữa ấn đầu Bùi Nhược Ngu đang tràn ngập hiếu kỳ sẵn tới ra sau, nhướn mày, “Muốn ta nói ư?”

Trương Hoài Dao siết chặt nắm tay, đứng bật dậy, trừng Tô Diên Trạch, sau đó từ kẽ răng rít ra mấy chữ, như sét đánh ngang mày.

“Tiên sinh gọi hai người!”

Hủ sứ trắng thuần đặt ngay giữa chiếc bàn gỗ lim càn có vẻ đặc biệt chói mắt.

Tiên sinh khí định thần nhàn ngồi một bên, nhìn sắc mặt lão có lẽ tiểu tôn tử đã bớt tiêu chảy, nhưng trong tay lại vuốt ve cây roi trúc xanh mượt kia, Bùi Nhược Ngu có hơi hoảng hốt, cật lực lau đi mồ hôi trong lòng bàn tay.

“Hai đứa chơi có vui không?” Tiên sinh nhướn mí mắt, gõ gõ hủ sứ, “Của ai đây?”

Bùi Nhược Ngu nhìn Tô Diên Trạch, ngoan cường giành nói trước một câu: “Của con.”

“Người không nói ta cũng biết là của người. Bất quá người cũng rất có bản lĩnh, một mình có thể đấu cả hai con đế?” Tiên sinh quét mắt liếc hẩn, tiếp đó nhăn trán, thở dài: “Tại sao cả Tô Diên Trạch cũng làm loạn theo hẩn?”

Tô Diên Trạch không biết nên trả lời thế nào, chỉ đành quy quy củ củ đứng đó, lại trộm nhìn Bùi Nhược Ngu, vừa vặn thấy hẩn vì không phục mà lồng ngực không ngừng phập phồng lên xuống.

“Bùi Nhược Ngu, người bày cả lớp chơi trò này, có thể thấy bài tập người nhất định đã làm đâu ra đó.” Tiên sinh nhắm mắt lại, từ tốn vuốt râu, “Người trả một chương Lạp ông đổi vận cho ta nghe xem.”

Kỳ thực tiên sinh từng giao bài tập, nhưng hai ngày nay hoàn toàn bị hủ sứ nhỏ Đại Thanh Nha vân vân choáng chỗ trong đầu, đầu còn hình bóng bài tập gì nữa! Bùi Nhược Ngu nhìn sang Tô Diên Trạch, Tô Diên Trạch không nhìn lại hẩn, thần tình thản nhiên ‘Đừng nhìn ta ta không biết gì cả’.

Trong phòng yên tĩnh chết người, chỉ nghe tiếng nước chảy xiết sau viện, xa hơn một chút là tiếng huyền não của phố thị. Cũng liền vô thức, loại cảm giác sợ hãi này đã chuyển thành bướng bỉnh, bộc phát khỏi thể xác bản thân.

“Ta không trả.” Lúc âm cuối ngân dài lưng cũng theo đó thẳng hơn vài phần, điềm tĩnh tự nhiên. Hẩn trừng mắt nhìn Tô Diên Trạch, thanh âm lạnh lạnh.

“Ta không trả!”

Tô Diên Trạch đại khái cả đời sẽ rất khó có lần thứ hai nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ của tiên sinh lúc này.

Hẩn rõ ràng bị dọa rất nghiêm trọng, mãi cho đến khi về tới Bùi phủ vẫn chưa triệt để hoàn hồn.

Bùi Nhược Ngu gần như bị lôi về nhà, thần tình quật cường đứng đó. Tiên sinh cũng không còn câu nệ hình tượng huy hoàng làm gương cho bao thế hệ mà mình đã duy trì hơn nửa đời người, dựng râu tròng mắt nổi trợn lồi đình. Các đức tính tư tưởng nho gia như rộng lượng, khí độ, chữ nhẫn làm đầu đều trở thành kiệt lý chỉ hận không thể tổng ra khỏi cơ thể.

Tô Diên Trạch đột nhiên cảm thấy lão đọc sách mấy mươi năm đều là rập khuôn.

“Bất kính trưởng bối!! Vũ nhục tôn sư!! Đúng là vô pháp vô thiên!!” Tiên sinh đã dạy hai đời Bùi gia vô cùng bị thống trước mặt Bùi đại nhân và Bùi phu nhân, thương tâm muốn chết còn liếc mắt sang Tô Diên Trạch, dứt khoát kéo hẩn xuống nước mượn đề tài mà phát huy.

“Trái ngược hẩn với Diên Trạch! Thông minh nhu thuận, đặc biệt xuất chúng, rất hợp tâm ý lão phu! Mong rằng sau này thêm phần đề phòng, đừng để bị lây nhiễm thói hư tật xấu!”

Câu cuối cùng có vẻ quá nghiêm trọng rồi... Tô Diên Trạch run lên, không tự chủ được ngược mắt, đường nhìn vòng qua Bùi đại nhân đang cúi đầu bồi tội liên tục ‘văng văng’ —— Bùi Nhược Ngu vẫn đứng bất động, hai mắt chưa khóc nhưng đã đỏ hoe, cũng đang nhìn lại mình.

Mục quang tiếp xúc, hỏa nhiệt băng lãnh, Tô Diên Trạch chợt cảm thấy khuôn mặt mình nháy mắt tê dại hết một bên.

Tiên sinh phất áo lên kiệu, Bùi đại nhân một đường cung kính tiễn tới đại môn. Bùi phu nhân vội kéo Bùi Nhược Ngu qua, gấp rút dạy hẩn quỳ xuống nhận lỗi với cha trước. Nhưng còn chưa nói xong, Bùi đại nhân đã dùng dùng nổi giận sôi bước đi đến, đóng sầm cánh cửa, sắc mặt xám xanh.

“Lão gia! Ngu Nhi chỉ là nhất thời ham chơi, vừa rồi thiếp đã răn dạy nó, nó cũng đã biết lỗi!” Bùi phu nhân cuống quýt đứng lên, lại đẩy Bùi Nhược Ngu, “Mau nhận lỗi với cha đi!”

Bùi Nhược Ngu không hề nhúc nhích, phớt lờ cả sự che chở của mẫu thân, Bùi phu nhân gấp đến độ đẩy hấn lần nữa, “Mau lên!”

“Ngay cả hành động gần như buông lời bôi nhọ sư tôn mà tên nghiệp chướng này cũng làm ra được! Đánh mất thể diện của ta ở bên ngoài! Vậy mà nàng còn bao che cho nó!” Bùi đại nhân chỉ vào Bùi Nhược Ngu, tức giận đến phát run, “Hôm nay ta thà đánh chết nó, còn hơn để nó ra ngoài làm mất mặt Bùi gia!” Nói xong liền sai người đi lấy gia pháp, một bên xắn tay áo, trừng mắt nhìn Bùi Nhược Ngu quát lớn một tiếng, gân xanh trên trán cũng hằn lên rõ ràng, “Còn không quỳ xuống!!”

Bùi Nhược Ngu dường như không ngờ lại lớn chuyện như vậy, nỗi sợ hãi nháy mắt nhấn chìm chút tàn dư bất khuất quật cường, hần đột nhiên có điểm hoảng hốt, cứ thế quỳ phịch xuống.

Tô Diên Trạch đứng một bên nhìn đến kinh hồn táng đảm, hần lạng lẽ rúc vào một góc, tay chân đều luống cuống không biết nên để đâu, chỉ mở to mắt mà nhìn.

Hoàng hôn nhanh chóng trôi qua.

Cây bạch quả vươn nhánh xum xuê ra cả tường viện, những năm gần đây lại to thêm một vòng, Tô Diên Trạch còn nhớ lúc mình mới đến, đã hiếu kỳ về loại lá này suốt một thời gian dài.

Chớp mắt đã mấy năm rồi, lá cây bạch quả hết xanh lại vàng, mấy chỗ bồn hoa cũng đã đổi vị trí, Bùi phu nhân thích trồng hoa, đã đem loài hoa nhờ cha mình từ phương nam mang đến toàn bộ trồng trong viện này. Mà hiện tại, hoa hết tươi lại héo, hết nở lại tàn, lâu ngày dài tháng thật sự khiến Tô Diên Trạch đôi khi có ảo giác mình đã là người của Bùi gia.

Bùi Nhược Ngu nằm sấp trong ngăn các cửa mình, hần vùi mặt vào chăn, đau cỡ nào cũng không rên một tiếng.

Bùi phu nhân dẫn theo một đám nha hoàn cẩn thận bôi thuốc cho hần, lại xem một hồi, mới yên tâm rời đi.

Tô Diên Trạch cư nhiên có chút e dè. Hần lấp ló ngoài cửa một lúc, mới bước vào trong.

Nhìn thiếu niên đang nằm sấp trên giường, đột nhiên hình ảnh hần cười hì hì hôm nào, hình ảnh hần sinh long hoạt hổ, hình ảnh hần mỗi lần cãi nhau đều chịu thua trước, hình ảnh hần bị mình đùa đến thê thảm cũng chỉ biết ghi hận, hình ảnh hần dễ dàng hứa hẹn rồi liều chết cũng phải thực hành, hình ảnh hần mỗi lần bị mình làm cho nghẹn họng không nói nên lời, thậm chí cả hôm nay, hình ảnh hần rũ hàng mi đẹp áp mặt lên má mình, đều lần lượt hiện ra trước mắt.

Ở chung với hần một thời gian dài như vậy, từ không quen, đến thành quen thuộc khắc sâu trong lòng muốn xóa cũng xóa không được, mỗi một sự việc, mỗi một chi tiết, đều tràn ngập trong đầu, Tô Diên Trạch mới chân chính cảm nhận được, thì ra mình có thể nhớ dai và nhớ rõ như thế.

Thế nhưng.

Thế nhưng.

Thế nhưng.

Trên lưng đau quá! Cảm giác rất buốt đã khắc họa rõ ràng đường nét của vết thương.

Bùi Nhược Ngu biết mình sai, có bao nhiêu cái mũ oan uổng cứ chụp lên đầu mình cũng được. Thế nhưng...

Tô Diên Trạch.

Tại sao lại là Tô Diên Trạch?

Cái gì cũng là Tô Diên Trạch tốt, học trò giỏi, hài tử ngoan, khí độ xuất chúng, thông minh nhu thuận, ai ai cũng thích. Còn mình bất luận làm gì cũng không đúng.

Còn nói ở chung mình sẽ dạy hư hần.

Lần này, trước mặt hần mình lại bị đánh cho bán sống bán chết.

Bùi Nhược Ngu cảm thấy thật quá mất mặt, vừa thất bại vừa cay đắng, mi mắt vừa khép, lệ liền tuôn rơi.
“Có đau lắm không?”

Tô Diên Trạch ngồi bên giường, nghiêng đầu nhìn hắn.

Bùi Nhược Ngu miễn cưỡng để lộ một bên mắt, lông mi còn đầm nước mắt, ‘ân’ một tiếng liền quay mặt đi.

Tô Diên Trạch cũng không biết tiếp theo nên nói gì, qua nửa ngày, lại nghe thấy bên kia hàm hàm hồ hồ buông một câu, “Người thử sẽ biết.”

“Ai bảo người không chịu trả bài.” Tô Diên Trạch vội ngậm chặt miệng, sợ mình nhanh nhẩu thuận mồm phun ra luôn hai chữ ‘đáng đời’.

“... Sao người còn ở đây?”

Tô Diên Trạch nghe hắn hỏi đến kỳ quái, liền muốn cười, “Ta không ở đây, vậy ta nên đi đâu bây giờ?”

“Tránh xa ta ra,” Giọng nói trầm đục trong gối, thanh tuyến như bông bị nhàu nát tán loạn, “Đừng để ta vậy bản học trò ngoan như người.”

Bùi Nhược Ngu cuối cùng vẫn nói ra miệng, nổi ủy khuất kia ở trong bụng đã nửa ngày khổ sở đến sắp lên men, nhưng sau chút thống khoái nho nhỏ chỉ còn lại một cõi trống trải vô hạn.

Bên kia hồi lâu vẫn chưa đáp lời, Bùi Nhược Ngu nhin không được quay đầu lại trộm nhìn một cái.

Trong phòng đã sớm không còn ai, chỉ có ánh sáng đang dần tàn phai ngoài cửa.

7. Chương 7

Tô Diên Trạch liếc hắn, “Ồ kinh thành ta cũng có nhà rồi, đến nhà người làm gì nữa? Ta là gì của người, ở chung lâu như thế còn chưa thấy phiền sao?”

“Tiểu nương tử của ta a.” Bùi Nhược Ngu bật thốt ra, sau đó cười hì hì ôm eo hắn, “Ngay cả mẹ ta cũng nói thế, người vốn nên là thê tử của ta, đương nhiên phải ở nhà ta.”

Không biết thiếp đi từ lúc nào, và ngủ trong bao lâu, khi Bùi Nhược Ngu tỉnh lại bên ngoài đang mưa lất phất, một màu xám xịt u ám phủ lên cửa sổ.

Trên lưng không còn khó chịu như trước nữa, cánh tay bị thân thể đè đến tê dại. Bùi Nhược Ngu cảm thấy khát nước, bèn gọi vài tiếng, liền có một tiểu nha hoàn bước vào dâng trà.

“Tiểu thiếu gia dậy rồi?”

“Ân.” Bùi Nhược Ngu uống hai hớp, “Trời mưa sao?”

“Vâng, từ tối qua đã bắt đầu dầm dề, khó khăn lắm mới tạnh được một hồi, giờ lại mưa nữa.” Tiểu nha hoàn nhận lại tách trà, xoay người định đi, nhưng bị Bùi Nhược Ngu gọi lại.

“Tô Diên Trạch đâu?”

“Tô tiểu thiếu gia? Sáng sớm hôm nay cậu ấy đã đi rồi.” Nha hoàn như sức nhớ tới chuyện gì đó, cười rộ lên, “Cha cậu ấy tối qua từ Tô Châu phái người tới, nói là ở bên kia đã lấy tân di nương, hỏi Tô tiểu thiếu gia có muốn quay về hay không. Phu nhân sống chết giữ lại nhưng không được, tảng sáng liền chuẩn bị hành lễ rồi đến dịch trạm.”

Bùi Nhược Ngu sững sờ. Hắn dụi dụi mắt, dường như không phải mộng, lại nhìn nha hoàn, “Người gạt ta!”

Tiểu nha hoàn vội nhích người sang một bên, “Cậu xem, trên giường trên bàn đều trống không, còn không phải đi thật rồi sao?”

Bùi Nhược Ngu không nói nữa. Hắn ngồi tại chỗ xuất thần hồi lâu, sau đó một lần nữa nằm úp mặt xuống gối.

Tô Diên Trạch đi rồi.

Rõ ràng hôm qua còn ở đây, giờ lại đột nhiên biến mất.

Trong ngực uất nghẹn khó chịu không nói nên lời, Bùi Nhược Ngu chỉ cảm thấy toàn thân mình đều đau, một chút tinh thần cũng không có, hắn dùng sức rứt người lại, nhưng dường như vẫn còn khí lạnh xuyên qua chân thấm vào da thịt, thấu tận tâm can.

Tô Diên Trạch.

Tô Diên Trạch.

Tô Diên Trạch ngồi trên xe ở dịch trạm, mưa bụi lất phất nhưng làm ướt hết phân nửa màn xe, Văn bá tới đón hắn vội lấy y phục mang theo phủ lên người hắn.

“Tiểu thiếu gia, lão gia chừng vài ngày nữa sẽ quay lại, cậu tội tình gì phải vất vả đi một chuyến. Cứ đợi ở Bùi phủ không phải tốt hơn sao?”

Tô Diên Trạch dựa bên cửa sổ nhìn ra ngoài, nghe lão hầu liền quay qua, “Trong nhà ở Tô Châu còn vài món đồ của ta, ta sợ cha quên lấy, nên tự mình đi lấy cho bảo đảm.”

“Thì ra là vậy. Tiểu thiếu gia có phải đã cãi nhau với Bùi thiếu gia? Lúc đi cũng không nói một tiếng.”

“A?” Tô Diên Trạch ngẩn ra, khẽ mỉm cười, “Hắn... lúc đó còn đang ngủ.”

Mưa liên miên suốt mấy hôm liền, Bùi Nhược Ngu cứ nằm trên giường đến sắp mọc meo cả lên. Kỳ thực vết thương bị đòn đã sớm lành hẳn, chỉ là không muốn xuống giường. Bùi phu nhân sai người hỏi hắn có định dọn về phòng cũ không, hắn cũng cự tuyệt.

“Ở đây rất tốt.” Hắn nhìn sang chiếc giường đối diện của Tô Diên Trạch, “Hơn nữa đã quen rồi.”

Cũng từng nghĩ có nên gửi thư đến Tô Châu hay không, sau đó lại nằm dài trên bàn hơn nửa canh giờ, trên tờ giấy trắng tinh ngoài ba chữ Tô Diên Trạch ra chỉ có vài chấm mực to to nhỏ nhỏ mất trật tự, cuối cùng bị hắn vò lại ném ra cửa sổ.

Cả ngày không màng cơm nước, cứ như bị bệnh lạ gì. Bùi Nhược Ngu ngỡ rằng mình chỉ là ở nhà suốt nên đâm ra lười thôi, qua vài ngày sẽ ổn, nào ngờ phát bệnh liền không thể vãn hồi.

Trong đầu tràn ngập hình bóng hắn.

Những cảm giác chán ghét trước kia đâu? ‘Gặp phải Tô Diên Trạch thật xúi quẩy’... còn có ‘Tô Diên Trạch đúng là đáng đánh’ đâu rồi?

Mà chỉ có...

Nỗi nhớ vô pháp khống chế.

Cơn mưa sau cùng qua đi, những áng mây nóng bức cũng tan rã, chớp mắt đã vào thu.

Thật ra tan học từ lâu rồi, nhưng Bùi Nhược Ngu vẫn không muốn về nhà, chỉ gục lên bàn lười biếng định ngủ. Xuân mệt thu mới... quả nhiên không sai chút nào, trời thu cao vợi vợi, bị nước mưa gột rửa thành một màu thiên thanh khiết tịnh mênh mông.

Nhưng vẫn không có tinh thần.

Trương Hoài Dao sấn đến vỗ vai hắn, “Tiểu nương tử của ngươi đâu? Sao nói đi là đi như vậy?”

“Àn.” Bùi Nhược Ngu cũng lười nói chuyện, mặc hắn nghiêng người duỗi lưng vươn vai bên cạnh mình.

“Có quay lại đây không?”

“... Không biết không biết.”

Tổn không ít khí lực mới đuổi được Trương Hoài Dao, Bùi Nhược Ngu chống cằm, buồn chán nhìn ra bên ngoài cửa sổ, phía sau núi thấp thoáng thấy được sắc hoa lác đác rơi, rải rác ẩn trong bụi cỏ, ngược lại còn thua những tàn lá tiên diễm gấp vào nhau ở đằng kia, đỏ vàng đan xen, từ nơi này nhìn qua trông như có ai đó cố ý thêu lên khung trời, đẹp khôn tả.

Chợt nhớ tới những lời Tô Diên Trạch nói trước đây, hồi nhỏ hắn từng đến một nơi, trời thu lá trên cây cần bản sẽ không rụng, thậm chí tới mùa đông cũng vẫn xanh, cho nên bốn mùa đều như xuân. Mình bèn nói với hắn sau này nhất định phải đi theo, chặt cây ở nơi đó đem về mấy gốc trồng trong viện nhà mình.

Sau đó Tô Diên Trạch cười đến không ngừng lại được, một bên còn vỗ vai mình nói tránh xa ta một chút, ở chung với tên gốc lâu ngày sẽ bị truyền nhiễm.

Hắn lúc nào cũng nói như vậy, tránh xa ta một chút, nhưng mình chưa bao giờ rời đi.

Mà bởi vì mình buông một câu đại loại như thế, hắn liền bỏ đi thẳng, thậm chí không nói tiếng nào.

“Cho nên gia hỏa Tô Diên Trạch này chính là đồ hẹp hòi.”

Nghĩ nghĩ liền nói ra miệng, cho đến lúc thanh âm vô thức bật tới môi, Bùi Nhược Ngu mới có phản ứng, vội nhìn dáo dác xung quanh, các đồng học đã về hết từ lâu, chỉ còn lại một mình hắn.

Bèn dứt khoát gân cổ rống lên...

“Tô —— Diên —— Trạch —— ngươi —— là —— tiểu —— quỷ —— hẹp —— hòi!”

Tựa hồ ngay cả cây đào cũng lắc lư ba cái, nhân tiện dọa luôn mấy con chim vừa nghỉ chân trên đó bay đi.

Bùi Nhược Ngu thở dài một hơi, cảm thấy mình đúng là ngốc chết được, bắt đầu thu dọn sách bút chuẩn bị ra về.

Bỗng nhiên.

“Ngươi nói ai là quỷ hẹp hòi?”

Thân ảnh mảnh mai đứng ngay cửa, thần tình bất mãn ‘không ngờ ngươi cư nhiên làm ra chuyện mất mặt như vậy’.

Bùi Nhược Ngu tay run lên, bút lông loát xoát lẫn khắp bàn.

“Sao ngươi còn quay lại?” Bùi Nhược Ngu khước miệng sắp toét tới mang tai nhào đến.

Tô Diên Trạch vội né sang một bên, “Ta nói ta không trở lại hòi nào?” Sau đó vung túi sách nện lên người hắn, “Đâu như ngươi nói xấu sau lưng người khác. Còn la lớn như vậy, ngươi sợ người ta không nghe thấy sao?”

Bùi Nhược Ngu không tránh mặc cho hắn đánh, trên mặt đầy hồng quang, “A, đau thật, vậy tức là không phải nằm mơ! —— Sau này ngươi có đi nữa không? Không đi nữa đúng không?”

Tô Diên Trạch không có ý định đánh tiếp, nhún vai nói: “Rõ ràng là ai đó bảo ta tránh xa một chút, hơn nữa ta đi hay không liên quan gì tới ngươi?”

Bùi Nhược Ngu nhanh nhẩu tiếp lời: “Vậy ta rút lại câu đó! Ngươi trở về đi, ở lại nhà ta.”

Tô Diên Trạch liếc hắn, “Ở kinh thành ta cũng có nhà rồi, đến nhà ngươi làm gì nữa? Ta là gì của ngươi, ở chung lâu như thế còn chưa thấy phiền sao?”

“Tiểu nương tử của ta a.” Bùi Nhược Ngu bật thốt ra, sau đó cười hì hì ôm eo hắn, “Ngay cả mẹ ta cũng nói thế, ngươi vốn nên là thê tử của ta, đương nhiên phải ở nhà ta.”

Tô Diên Trạch khuôn mặt đỏ bừng, một cước đá tới, “Ai làm nương tử của ngươi! Tránh xa ta một chút, coi chừng ta lại thêm nợ vào xấp khế ước bán thân một tháng của ngươi.”

“A hắc hắc...” Bùi Nhược Ngu buông tay, quệt quệt mũi: “Sao ngươi biết ta ở đây?”

Tô Diên Trạch chỉ nhìn hẩn không đáp, chiều thu cuốn theo những chiếc bóng in trên mặt đất thông thả lay động, thoát sáng, thoát tối, thời gian như dòng suối nhỏ trôi ngoài lớp học, đến đầu bên kia, lại tiếp tục đình đình đông đông chảy qua.

“Về nhà thôi.”

Cùng nhau về nhà thôi.

Đông đi xuân đến, tứ quý tuần hoàn.

Một năm lại một năm trôi qua nơi kẻ tay, thời gian nhanh đến muốn ngăn cũng ngăn không kịp.

Vì vậy lại vào mùa thu của một năm nào đó.

“... Hoa đào kia, nở rộ tiên diễm. Người người đều nói đó là kỳ cảnh ngàn năm khó gặp! Nhưng tri phủ Lê Châu này lại vội vàng vàng đóng đại môn, cấm người ngoài tùy tiện đi vào, bảo hộ cây hoa đào đó!... Có kẻ nói là hồng phúc trời ban, có kẻ nói là yêu nghiệt gieo loạn, đủ mọi lời đồn, nhưng chẳng ai có thể xác định đây đến tột cùng là điềm gì! E rằng nghiêm trọng sẽ kinh động cả hoàng thượng...”

Trong trà phòng, Bùi Nhược Ngu thảnh thơi ngồi một bên, cắn hạt dưa nghe người nọ kể đến say sưa, cảm thấy vô cùng thích thú. Trương Hoài Dao ở bên cạnh dừng tai nghe một hồi, rồi liên tục lắc đầu, “Già mà hoa lê tháng chín, ta thấy tám phần mười là lão già đó vẽ chuyện. Lê Châu này là nơi nào?”

“Nghe nói là ở ranh giới Hoàng Hà, cách chỗ chúng ta cũng không xa, chẳng qua chỉ mất bảy tám ngày lộ trình, hiếu kỳ thì qua đó xem thử cũng được.” Bùi Nhược Ngu nhắc chung trà, đột nhiên phát hiện một cái bóng thon dài che khuất mình, đang bức bối, thanh âm sau lưng đã khoan thai vang lên.

“Các người chơi cũng thật vui vẻ a.” Lời còn chưa dứt, Tô Diên Trạch đã dẫn một quyển sách lên đầu Bùi Nhược Ngu, hai hẩn thiếu chút nữa hít cả nước trà vào lỗ mũi.

“Khụ khụ khụ...” Bùi Nhược Ngu bị sắc một trận ho khan, hẩn nghẹn đỏ cả mặt dùng sức trừng Tô Diên Trạch, “Uy, sẽ chết người a!”

Tô Diên Trạch không đếm xỉa hẩn, ngồi xuống bên cạnh tự rót một chung trà, “Bùi Nhược Ngu người trốn mấy buổi học tối rồi? Hôm nay còn nói là ra ngoài mua sách, sao hai người lại chạy tới nơi này?”

“Trời nóng như vậy vào đây nghỉ một lát cũng không được sao?” Bùi Nhược Ngu quay đầu nghe lại đoạn bị hẩn cắt ngang, lão nhân kia đã kể đến ‘Lê Châu này từ mấy chục năm trước đã là một vùng đất có nhiều chuyện lạ...’ vân vân, cũng không có tâm trạng nghe tiếp nữa. “Còn người? Chọn sách xong chưa?”

“Chọn trước vài quyển giao cho A Phúc đem về nhà rồi, sách của các người đâu?” Tô Diên Trạch thấy bọn hẩn toàn tay không, có điểm kỳ quái.

Trương Hoài Dao liền nháy mắt với Bùi Nhược Ngu, chuyển trọng tâm câu chuyện, “Nghe nói hai ngày nữa Thất vương gia sẽ mừng sinh thần cho tiểu quận chúa, còn định mở yến hội náo nhiệt trong phủ, mời các vị trong cung đến thưởng hoa cúc, các người có đi không?”

“Nga? Từ lâu đã nghe danh tiểu quận chúa nhà ngài ấy là một mỹ nhân, có cơ hội đương nhiên phải đi xem thử.” Bùi Nhược Ngu uống một hớp trà, phối hợp tiếp ứng.

“Tiểu quận chúa hình như cũng đã mười sáu, nhỏ hơn chúng ta hai ba tuổi, bởi vì xinh đẹp, Thất vương gia xem như bảo bối...”

“Cho nên nhân tiện muốn mượn yến hội chọn chồng cho nàng cũng không chừng.” Tô Diên Trạch đặt chén trà xuống, “Hai vị đều nên nắm bắt cơ hội, nhưng ngàn vạn lần đừng đánh nhau, làm tổn thương hòa khí.” Nói xong mỉm cười, đứng dậy bỏ đi. Để lại hai tên kia mặt đối mặt trở mặt há mồm ngồi như trời trồng.

Tô Diên Trạch lên kiệu hồi phủ, trời vào thu đã không còn nóng nữa, bên tai thậm chí có gió mát lướt qua.

Hẩn lật hai quyển sách trong tay, chợt nhớ tới đề tài bọn họ vừa nói.

“Lê Châu...” Ngón tay siết thật chặt, “Có lẽ cũng là một nơi không tệ.”

8. Chương 8

“Vây càng không thể thả người về.” Bùi Nhược Ngu nhẹ nhàng lật người hấn áp sát vào ngực mình, gắt gao ôm lấy thắt lưng mảnh mai kia, còn đè lên một chân hấn, “Đêm nay ngủ với ta!”

Vừa về nhà, Bùi Nhược Ngu bước vào cửa liền cười hắc hắc với Tô Diên Trạch. Tô Diên Trạch nhìn hấn một lát rồi cúi đầu, đến khi một lần nữa ngược mắt lên Bùi Nhược Ngu đã chạy tới giường hấn, thần sắc vụng trộm khẩn trương.

Lại giấu thứ gì nữa đây... Tô Diên Trạch lật một trang sách, vờ như không phát hiện.

Quả nhiên, lúc ăn cơm Bùi phu nhân lau miệng xong bắt đầu nói: “Thất vương gia hôm nay phát thiệp, nói mừng tám tháng này là sinh thần của cô nương nhà ngài ấy, sẽ bày yến hội trong phủ, mời chúng ta đến thưởng hoa. Ta nhận thiệp rồi, định dẫn con cùng Trạch Nhi theo.”

“Hay quá.” Bùi Nhược Ngu ngón một miệng đầy cơm, sau đó vươn đũa gấp đồ ăn, đúng lúc đối diện sắc mặt Tô Diên Trạch, thân thể run lên, thiếu chút nữa phun ra.

Bùi phu nhân lấy làm lạ, bèn quay sang nhìn Tô Diên Trạch, “Sao vậy? Trạch Nhi có chuyện gì?”

“A? Dạ không có.” Tô Diên Trạch cười đến ngoan hiền nhu thuận, “Nghe nói tiểu quận chúa đó là minh châu trên tay Thất vương gia, lần này hấn là mời không ít người?”

“Lưu phu nhân phủ Thượng thư, Đỗ phu nhân phủ Học sĩ, còn có Trương phu nhân, Hứa phu nhân...” Bùi phu nhân xòe ngón tay đến các bằng hữu của nàng, đột nhiên thở dài: “Phải chi trước kia sinh thêm một tiểu nữ nữa thì tốt quá, chúng ta cũng bày ra vài cái Thường hoa hội, phục sức thật đẹp, ai nhìn vào cũng thích. Nhưng rốt cuộc chỉ có mỗi Ngu Nhi... À Ngu Nhi, ta nhớ vài hôm trước tiên sinh nói con lại ngủ gà ngủ gật ở lớp học sáng?”

“Con ăn no rồi, hôm nay còn có bài tập, con về phòng đọc sách trước, mẹ nhớ nghỉ ngơi sớm một chút ~” Bùi Nhược Ngu vội vàng uống hợp canh cuối cùng vỗ trán làm ra vẻ sức nhớ, kéo theo Tô Diên Trạch, gót chân như bôi dầu một đường vọt về phòng.

“Đừng sợ đừng sợ...” Tô Diên Trạch bị hấn kéo cho nghẹn đỏ cả mặt, gân cổ hét lên hại Bùi Nhược Ngu lập tức hồn phi phách tán bình giải quy thiên: “—— Ta sẽ không nói cho bá mẫu biết thật ra lớp buổi chiều người cũng đã trốn hết ba ngày!”

Bùi Nhược Ngu vào phòng liền ném Tô Diên Trạch lên giường, sau đó đè xuống, “Tô Diên Trạch hai ngày nay người rất kiêu ngạo!”

Tô Diên Trạch cười đến thở không ra hơi, dùng cánh tay cố sức đẩy cầm hấn đi, “Uy, Bùi Nhược Ngu người sờ mông xem, đuôi sói lại lộ ra rồi kìa!”

“Ta sẽ áp người tên Quách tiên sinh giả nam này!” Nhưng Bùi Nhược Ngu trái lại không giống ngày thường cứ được nước lặn tới nằm đè lên người hấn, mà rất dứt khoát ngồi lên, vuốt vuốt y phục, nhướn mày, “Bổn thiếu gia vốn là người chăm chỉ học hành, huống chi hôm nay vừa mua sách mới, tự nhiên phải chong đèn đọc khuya, con đường cầu học còn dài, không thể để thời gian lãng phí.”

“Ai nha thiếu gia ngài đây đã thông suốt rồi sao?” Tô Diên Trạch nằm trên gối không muốn nhúc nhích, cả đầu cũng lười lắc, “Nhưng ta không tin.”

Bùi Nhược Ngu cười hắc hắc, cũng không nhiều lời, vô cùng quân tử tiêu sái xoay người, cởi hài phóng lên giường, rút một quyển sách che trước mặt, lại để lộ một bên mắt, cong thành hình cung giáo hoạt.

“Duy thiên hạ chí thành, vi năng kinh luân thiên hạ chi đại kinh, lập thiên hạ chi đại bản, tri thiên địa chi hóa dục —— “

Tô Diên Trạch nghe hần cố ý kéo dài giọng, đột nhiên buồn ngủ, vốn định lật mấy trang sách trong tay giờ cũng lười lật, mí mắt sụp xuống, cứ thế ngủ đi. Thanh âm ngáy ngô kia bị kéo theo vào mộng, như lơ lửng xoay tròn, giữa không trung sinh ra chút ngọt ngào ngoài ý muốn.

Lúc mở mắt ra một lần nữa đã là giữa khuya, trong phòng tựa hồ có một lớp khí lạnh phủ quanh người, Tô Diên Trạch rụt cổ, mơ mơ màng màng đưa tay kéo chăn.

Sau đó nghe thấy từ bên kia phòng truyền đến tiếng loát xoát, Tô Diên Trạch miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn qua, phát hiện trong màn Bùi Nhược Ngu còn sáng đèn.

“Hắn thật sự đọc sách cả đêm?”

Bởi vì quá hiếu kỳ, Tô Diên Trạch triệt để tỉnh ngủ, hần xuống giường khoác y phục lên, lặng lẽ đi qua bên kia. Mặc dù trong lòng gần như đã định ninh sẽ thấy cảnh tượng ‘nhất định là đang ôm đèn ngủ khò’, Tô Diên Trạch vẫn nhẹ nhàng vén màn hần lên nhìn thử, nhưng trái lại phát hiện Bùi Nhược Ngu đang nằm sấp ở đó cầm một quyển sách xem đến hứng thú.

“... Bùi Nhược Ngu người thật siêng năng a.”

Tô Diên Trạch cười hì hì định tỏ ý khích lệ, nhưng phản ứng mãnh liệt của Bùi Nhược Ngu quả thật dọa cho hần hoảng hồn.

“A a a ——” Bùi Nhược Ngu một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh (cá chép tung người =)) ngồi bật dậy, nhìn Tô Diên Trạch đang trừng mắt thật to chán kinh chưa định, “Người người người người làm gì lên lút như ma hiện ở đây?!”

Tô Diên Trạch thiếu chút nữa trực tiếp té xỉu, sắc mặt trắng bệch, “Người làm gì phản ứng mạnh như vậy?” Ánh mắt bỗng nhiên rơi xuống bìa sách trong tay hần, chương mục màu đỏ thẫm bị ánh đèn che khuất hơn phân nửa, thật sự nhìn không rõ lắm. Không khỏi nghi vấn trùng trùng, “... Người rốt cuộc đang xem thứ gì?”

“Sách a.” Bùi Nhược Ngu lý lẽ hùng hồn chớp chớp mắt, nói xong dời cây gối ở đầu giường qua định thổi tắt, lại bị Tô Diên Trạch một tay đẩy ra, xoát một tiếng rút quyển sách dưới thân hần. “... Uy uy uy!”

“Dương, đài, bí, sử?” Tô Diên Trạch từng chữ từng chữ đọc tên sách, trước giờ hần chưa nghe qua quyển sách này, vì vậy một bên né tránh móng vuốt đoạt sách lại của Bùi Nhược Ngu, một bên tức tốc lật vài trang, nhưng mấy chữ vừa đập vào mắt, từ mặt đến cổ liền đỏ bừng.

Bùi Nhược Ngu cảm giác được nhân thần hần biến hóa, bèn ngả đầu nằm xuống giả vờ ngủ, dốc toàn lực bày ra bộ dáng mơ màng ‘ta cái gì cũng không biết thực ra là người đang mộng du’, mãi cho đến khi sau lưng bị Tô Diên Trạch cũng dốc toàn lực thúc một quyền mới ‘oa’ một tiếng ngồi dậy.

“Bùi đại thiếu gia người đốt đuốc soi đèn miệt mài đọc thứ này thật có thể nói là mê li thật có thể nói là vong ngã a.” Tô Diên Trạch một phát ấn sách vào mặt hần, “Người vượt mọi khó khăn gian khổ ở đây cần cù nghiên tập như vậy chỉ bằng thuận tiện bỏ luôn ra ngoài leo lên đầu tường đối diện ánh trăng thoả thích mà tru hai tiếng!”

Bùi Nhược Ngu đỏ mặt, đành làm ra vẻ thẹn quá hóa giận, vẫn không được thì dùng võ, một phen bắt lấy cổ tay Tô Diên Trạch, nhẹ nhàng kéo qua, dứt khoát ôm hần vào lòng sau đó ấn xuống giường.

“Uy người...” Tô Diên Trạch liếc cái mạng nhỏ mà giãy dụa, lúc này mới phát hiện Bùi Nhược Ngu ngoài việc có đôi mắt đẹp hình thể đẹp khí lực cũng đặc biệt kinh người, một khi bị hần áp mình hoàn toàn trốn không thoát.

“Ai nha nha, Tiểu Trạch Nhi người lại không ngoan rồi.” Bùi Nhược Ngu mỉm cười tà ác, “Độc miệng là không nên —— Tại ai qua đây trước? Hắc hắc... ‘Ấm thực nam nữ, nhân chi đại dụng tồn yên’, ta bất luận làm gì cũng chỉ làm trong màn trong trướng của mình thôi, ai bảo người lại cố ý chạy tới tự chui đầu vào lưới? Có thể thấy là người cố ý a ~”

“Ồ, ngôn, loạn, ngữ!” Tô Diên Trạch khuôn mặt đỏ bừng, nhưng không hề tỏ vẻ yếu đuối, “Thứ loạn thất bát tao đó... Bùi Nhược Ngu đầu người cũng thật linh hoạt, bình thường văn chương không thuộc được một thiên, còn dâm thư trái lại nhớ không ít.” Khẽ động hai tay bị hần kiềm hãm, cau mày trừng hần, “Được

rồi được rồi ta không quản người nữa... Người buông ra đi, ta về giường coi chuyện này như một hồi mộng, tuyệt đối sẽ không nói với người khác người tốt cuộc có bao nhiêu đê tiện bao nhiêu xấu xa bao nhiêu hạ lưu bao nhiêu dâm tà!” Nói xong còn vô hạn thiện lương chính trực nhìn hấn.

“Vậy càng không thể thả người về.” Bùi Nhược Ngu nhẹ nhàng lật người hấn áp sát vào ngực mình, gắt gao ôm lấy thắt lưng mảnh mai kia, còn đè lên một chân hấn, “Đêm nay ngủ với ta!”

“Chết đi!” Tô Diên Trạch đột nhiên thúc một bên khuỷu tay đáp lễ, vừa vặn trúng ngay cằm hấn, làm Bùi Nhược Ngu đau đến nhe răng. Tô Diên Trạch thừa cơ thoát khỏi vòng kiềm hãm, thuận tay xách gối đè hấn xuống, thở hổn hển cười nói: “Ta không dám nhận phúc phần đó, người cứ ôm xuân hoa thu nguyệt gì đó trong sách của người mà chờ tình tấn nhân vong đi!”

Bùi Nhược Ngu từ bên dưới gối vươn móng vuốt ra, thỉnh linh nắm lấy eo hấn. Vì vậy Tô Diên Trạch còn chưa kịp nói xong lại bị hấn kéo qua, một lần nữa áp dưới thân.

Tô Diên Trạch vừa định la lên, Bùi Nhược Ngu lại đặt một ngón tay lên môi hấn cực khẽ cực khẽ ‘suyt’ một tiếng. Tô Diên Trạch nhìn biểu tình thần bí bí của hấn, còn ngỡ hấn đã nghe thấy động tĩnh gì, liền tức tốc nín thở.

Bùi Nhược Ngu cười thầm, thừa cơ hội này, cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi hấn.

Xúc cảm nào đó...

Từ trên môi ôn nhu vỗ về, lan khắp da thịt kết thành một lớp vỏ mỏng, như băng tuyết vừa tan chảy nhưng khơi lên từng lớp từng lớp nhạy cảm tinh tế.

Khoảnh khắc ấy trước mắt Tô Diên Trạch là một mảnh mộng lung, chỉ còn lại khóe mắt đuôi mày mà hấn ngấm mãi không chán kia, từng đường nét hoặc anh lãng hoặc đỉnh bật, mang theo chút mơ hồ, phóng túng bao phủ khắp đất trời của hấn.

Cho dù hấn bướng bỉnh quật cường sợ mất mặt, nhưng vẫn luyến tiếc.

Luyến tiếc không nở buông ra xúc cảm mỹ hảo này.

Mãi cho đến lúc Tô Diên Trạch phát giác một đôi tay đang lén lút luồn vào bên trong y phục mình, mới đột nhiên tỉnh táo lại.

“Bùi Nhược Ngu!”

“Àn?” Thiếu niên hàm hồ đáp một tiếng, ý thức cũng đã mặc cho bàn tay tham lam không gì bằng kia vuốt ve da thịt mịn màng của đối phương. Trên trán đột nhiên trúng một thứ gì đó.

Phách. Thanh thúy vang vọng. Một tờ giấy rũ xuống, khuất ánh đèn vẫn nhìn rõ được bút tích quen thuộc trên đó ghi năm nào tháng nào ‘Chịu bao gian lao cũng tuyệt không phản kháng để Tô Diên Trạch tùy ý sai bảo trong XX ngày’ vân vân.

Bùi Nhược Ngu ngẩn ra.

Tiếp đó chợt nghe thấy thanh âm lãnh lút hữu lực nhưng thập phần sát khí tương tự như khẩu hiệu trừ tà ‘Ác ma biến đi’ của Tô Diên Trạch.

“Lăn, xuống, cho, ta!”

Tô Diên Trạch dốc toàn lực một cước đạp hấn ra. Sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống giường phúi phúi tay, ân cần mỉm cười với Bùi Nhược Ngu còn đang ngơ ngác ngồi dưới đất.

“Nội trong ba tháng, có gan đến gần ta nửa bước,” Hươu hươu quyển sách thu được trên tay, “Tự mình gánh chịu hậu quả.”

“A?!”

Tô Diên Trạch về giường rúc vào ổ chăn, khuôn mặt nóng bừng như phát sốt, trở mình tới lui một hồi, không biết qua bao lâu mới mơ mơ màng màng ngủ đi. Bất quá hấn gặp một giấc mộng, gần như khiến hấn cười ra tiếng.

Hắn mơ thấy cây nguyệt quý trên bệ đá, cá nhỏ trong hồ; ánh sao rơi vào mặt nước, cả hồ gợn sóng lăn tăn. Còn có Bùi Nhược Ngu, hắn nằm úp trên đầu tường viện, ngửa mặt đối diện với vầng trăng tròn tru lên suốt một đêm, thê thê thăm thẳm thiết thiết.

9. Chương 9

Tô Diên Trạch bật cười cốc đầu hắn, người họ Bùi ta họ Tô, gì mà người một nhà, sớm muộn gì cũng phải xa nhau.

“Ta đã nói không xa nhau thì nhất định sẽ không xa nhau.”

Lúc Bùi Nhược Ngu nói câu này trong ánh mắt tràn ngập vẻ nghiêm túc kiên định xưa nay chưa từng có, khiến Tô Diên Trạch đến giờ vẫn nhớ rất rõ.

Trông mưa biết thời tiết.

Sinh thần của tiểu quận chúa nhà Thất vương gia lại ngay ngày mưa dầm, đêm trước trăng đã bị bao phủ trong mây đen nặng nề hơi nước, hôm sau trời vừa tạnh sáng, mưa bụi đã tí tách không ngừng.

Thất vương gia trái lại càng thêm hưng phấn, vui vẻ nói ‘Ngày đó tiểu nữ chào đời trời cũng lất phất mưa, có thể thấy là hỷ vũ a hỷ vũ!’, một bên vội lệnh hạ nhân thu dọn tất cả những đình các rộng rãi trong viện, giờ giấc y theo thiệp mời không đổi.

Lúc đám người Bùi Nhược Ngu chạy tới, bởi vì tiểu quận chúa vẫn chưa ra khỏi phòng, bọn họ bèn tạm ngồi trong các trú mưa.

Tuy trời mưa tầm tã, nhưng người đến vẫn tấp nập không dứt, các vị khách vừa bước vào đại môn, liền có hạ nhân trong phủ che ô, một bên cười bồi một bên khom người nghênh đón.

“Người vừa vào chính là Tam vương gia, lúc riêng tư Tam vương gia với Thất vương gia giao tình tốt nhất, còn người kia, tướng mạo xinh đẹp đứng bên cạnh chính là Cửu vương gia, nhỏ tuổi nhất trong các vị vương gia, nghe nói với Hoàng thượng còn... Ai nha!” Đỗ Đình Trúc đang nghiêm túc gõ ngón tay vừa đếm vừa kể với người bên cạnh, đột nhiên bốp một tiếng, sau đầu trong lúc lơ đãng bị vỗ một phát.

Đỗ Đình Trúc ôm đầu quay ra sau, Trương Hoài Dao phách một tiếng xòe quạt, chen vào ngồi kế bên hắn, bưng tách trà đưa tới miệng, “Chuyện không liên quan tới mình thì đừng nói.”

“... Ô.” Đỗ Đình Trúc im lặng, ngoan ngoãn ngồi đó phụng phịu xoa đầu.

Tô Diên Trạch ngồi dựa vào lan can.

Bên dưới là hồ nước xanh biếc an tĩnh, những con cá đỏ rực nhàn nhã bơi loanh quanh, từ vùng nước nông về nên đường cong diễm lệ lặn vào trong hồ. Tô Diên Trạch chán nghe đám người cùng bàn thảo nhiệt luận đàm thiên nam hải bắc, bèn ôm lan can nhìn xuống, cá của Thất vương gia hẳn là toàn giống hiêm lạp, con nào con nấy đều xinh đẹp quý phái —— nước như yên chi, cá như huyết ngọc, lại thêm sơn tiền thạch hậu bên bờ, tràn ngập sắc thu. Từng gốc cây đều thấm đẫm nước mưa nên thơ không gì sánh được, lại in bóng trên mặt hồ, phi thường đẹp mắt.

Tô Diên Trạch ngẩng đến thất thần, tiện tay nhắc chung rượu của mình, rót nửa chung xuống, bày cá tranh nhau hớp, chỉ trong một lúc, đã say hết vài con.

“Cá thì có gì đẹp, ban nãy nghe người ta nói ở Tây sương dựng một hí đài, chúng ta đi xem xem?” Bùi Nhược Ngu bước qua kéo Tô Diên Trạch, hắn uống hết hai chung rượu, đôi má đã ửng hồng. Tô Diên Trạch nghĩ nghĩ, đứng dậy đi theo hắn.

Mưa phùn lất phất.

Trời vào thu nói sao cũng có hơi lạnh, Bùi Nhược Ngu vốn uống chút rượu nhạt bị gió thổi đến đau bụng, hần vừa rời bàn liền khấn trương chạy tới mao xí, nói là cực gấp phải giải quyết, tới giờ vẫn chưa ra.

Tô Diên Trạch ở tiểu đình bên kia đợi đến buồn chán, hần mang theo biểu tình khăng định ‘tám phần mười là bị lọt luôn rồi’ trông ra ngoài. Ngoài đình trời dẹt một màn mưa dày đặc, vô số hạt mưa nhỏ bé nghiêng ngả trong gió nhẹ, lần lượt rơi xuống đọng lại thành vũng nhỏ trên mái đình bát giác, tích đầy rồi lại tràn ra, như râu thành chuỗi men theo rãnh ngói mà chảy, trông như tấm màn trập châu nhà ai.

Bên tai là tiếng mưa ào ạt rơi trên mặt nước, ngoài ra, tiếng người liên miên bất tuyệt cũng đã lắng lẽ thẳm vào thổ nhưỡng.

Vạn vật vô thanh.

Bên đình mấy đóa hoa cúc vàng đang kiêu hãnh ngẩng cao đầu, nhụy hoa gần như đã thành hồ, mùi hương ngan ngát lan theo cánh hoa ngời sáng. Tô Diên Trạch đang ngắm đến xuất thần, chợt bị động tĩnh cách đó không xa truyền đến nhiễu loạn tư duy.

“Ay da!”

Cách mấy tầng hoa cảnh trùng trùng điệp điệp, một tiểu cô nương bị ngã ở đầu bên kia. Xiêm y lỏng lẻo xòe ra bị kéo vào trong nước, chiếc ô trúc xanh cũng lặn lông lốc sang một bên, nan ô bị gãy hết phân nửa.

Tô Diên Trạch đứng lên, đang cân nhắc xem có nên qua đó hay không, từ một bên tầm nhìn đã có một thân ảnh quen thuộc vọt ra.

“Cô nương bị sao vậy?” Bùi Nhược Ngu chạy tới giúp nàng nhặt ô lên, “Không có việc gì chứ?”

“Rêu trơn quá nên bị trượt...” Tiểu cô nương nhú mày xoa mắt cá chân, bỗng nhiên ngẩng đầu dùng cặp mắt đen long lanh nhìn Bùi Nhược Ngu, “Người là ai?”

“Ta họ Bùi, phi y bùi,” (*) Bùi Nhược Ngu thấy nàng lạ mặt, phục sức lại hoa quý, bèn nghĩ hần là tiểu thư nhà ai, đưa tay định kéo nàng đứng lên. “Bùi Nhược Ngu.”

“Bùi... Nhược Ngu?” Tiểu cô nương vui vẻ cười khúc khích, “Người giống như con cá kia?”

“Ách...” Bùi Nhược Ngu ngẩn ra, cũng cười theo, “Là Ngu trong ‘đại trí giả ngu’”

Tiểu cô nương bị trật khớp chân, gãy nửa ngày vẫn không sao đứng lên được, lúc này mới miễn miễn cưỡng cưỡng nắm lấy tay Bùi Nhược Ngu.

Bùi Nhược Ngu dìu nàng dậy, “Khoan hãy vội, qua bên đó trú mưa đã.”

“... Ta phải đi về a!” Tiểu cô nương cúi đầu nhìn chiếc quần in hoa của mình, nóng ruột đến sắp chảy nước mắt, tức giận dậm chân, nhưng cơn đau ập đến khiến nàng như liệt cả nửa người thiếu chút nữa ngã lăn quay. Cũng may Bùi Nhược Ngu nhanh tay đỡ lấy.

“Đừng động.” Bùi Nhược Ngu dùng vai kẹp ô, nhắc tiểu cô nương kia như bắt gà đặt xuống bên dưới mái hiên, nước mưa theo khe hở nhỏ xuống ướt cả trán nàng.

Tiểu cô nương nước mắt lưng tròng, cũng không phản ứng gì với hần, tự cảm thấy búi tóc được tỉ mỉ bới lên giờ cũng loạn thất bát tao bết trên trán, muốn đi mà không dám đi, vô cùng chật vật, chỉ biết gân cổ kêu loạn: “A Lê!! A Hoa!! Các người chạy đi đâu cả rồi?!”

Nhưng căn bản không ai đáp lại.

Bùi Nhược Ngu xem thử chân nàng, có lẽ bị trật luôn rồi, sưng vù khá to. Hồi bé mình cũng từng bị trật, cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế kia đến giờ vẫn chưa thể quên, khó trách nàng cứ khóc không ngừng như thế.

“Ta công cô nương về phòng, tìm đại phu đến xem.” Bùi Nhược Ngu nhìn trái nhìn phải thấy không có ai giúp đỡ, bèn đưa lưng về phía nàng ngồi xuống.

“A?” Tiểu cô nương sững sốt, do dự có nên ngồi lên hay không.

“Mau lên.”

“... Nga.” Vươn tay vịn vai hắn, xúc cảm vững chãi xa lạ nhưng đáng tin cậy, từ bàn tay qua cánh tay truyền tới trên mặt, lại lắng xuống tim.

“Cầm ô đi,” Bùi Nhược Ngu đứng lên, “Đừng để ướt.”

“... Nga.”

Mưa lúc to lúc nhỏ, thỉnh thoảng lại phiêu bạt đến da thịt lộ bên ngoài, đặc biệt nhạy cảm.

Tiểu cô nương đỏ mặt, kiều diễm như một đóa hoa.

Mãi đến khi giao tiểu cô nương kia cho hai tiểu nha hoàn đang thất kinh, Bùi Nhược Ngu mới nhớ tới Tô Diên Trạch, vội vã chạy về, nhưng bốn bề đã không còn thấy bóng dáng hắn.

Cuối cùng cũng tìm được Tô đồng học đang dương dương tự đắc uống trà hàn huyên ở trong tiểu các tiếp khách lúc đầu.

“Người lại chạy trở về? Hại ta tìm mọt chết được!” Bùi Nhược Ngu lau đi nước trên mặt, tay áo lẫn vai áo đều ướt một mảng, lộ ra sắc áo bên trong. Tiếp đó có người ở bên cạnh ồn ào nói ‘Bùi Nhược Ngu người vừa nhảy xuống bắt cá sao?’

“Nga? Ta chờ người không được, nên đi xem kịch trước a.”

“Sau đó thì sao, diễn tuồng nào vậy?” Bùi Nhược Ngu một phát đẩy người kia ra, chen vào ngồi kế bên Tô Diên Trạch.

“Chẳng qua là anh hùng cứu mỹ nhân, không có gì đáng xem.” Tô Diên Trạch phủ phủ tay, liếc hắn một cái thật sắc, “Đích thực không có gì hay ho.”

Bùi Nhược Ngu ngơ ngác, mơ hồ cảm thấy có điểm không ổn, nhưng lại không nói ra được là điểm nào.

Tô Diên Trạch cũng không đếm xỉa hắn nữa, quay sang cười nói với bọn Trương Hoài Dao, Bùi Nhược Ngu rầu rĩ ngồi một hồi, y phục trên người ẩm ướt lạnh lẽo, tựa hồ đang thấm dần vào trong cơ thể, cực kỳ khó chịu.

Lúc này bỗng nhiên có một nha hoàn từ bên ngoài chạy vào, chính là người tên A Lê ở bên cạnh tiểu cô nương kia, nàng quét mắt nhìn khắp đám người, đoạn trực tiếp đi đến trước mặt Bùi Nhược Ngu, “Bùi công tử, tiểu thư cho mời ngài.”

Bùi Nhược Ngu gãi gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu, “Đi đâu?” Lại không tự chủ được nhìn Tô Diên Trạch, “Đi làm gì?”

“Công tử theo ta sẽ biết.” Tiểu nha hoàn nhoẻn miệng cười duyên.

Tô Diên Trạch tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, “—— Vậy Bùi công tử đi thông thả.” Nhân thân thâm thúy khó dò.

Bùi Nhược Ngu liếc tà hắn, phủ phủ y phục đứng lên.

“Đi thôi.”

Rốt cuộc lê la dùng xong bữa trưa, mới có người đến báo ‘Tiểu quận chúa thân thể không khỏe, khó ra ngoài gặp khách, mong chư vị thứ lỗi’ rồi đuổi đám công tử trác táng này đi. Chỉ có Thất vương gia và vương phi ngồi giữa vòng vây khách quý, cười đến xán lạn.

Tô Diên Trạch cảm khái, yến tiệc sinh thần trực tiếp biến thành một trường thân hữu hội.

Nhưng gia hỏa Bùi Nhược Ngu vẫn chưa trở về.

Tô Diên Trạch sau khi cắn hết hạt hướng dương cả bàn xong chính chu lại y sam, nói mình có hơi đau đầu xin cáo lui trước.

Hôm qua, phụ thân ở Giang Nam lại gửi thư, bảo tân di nương đã sinh cho mình một đệ đệ, bọn họ ở bên đó an tâm thoải mái tận hưởng niềm vui gia đình, lần này gửi thư chỉ để nhắc nhở Tô Diên Trạch nhớ nhanh chóng thu xếp ngôi nhà ở kinh thành, hoặc bán hoặc cho thuê đều tùy hắn.

Còn lại là về chuyện du ngoạn.

Mùa xuân năm tới là thi Đình rồi, trước thời điểm đó, bọn họ còn dự định chuẩn bị cho mình ra ngoài du ngoạn.

Kỳ thực du ngoạn cũng tốt.

Tô Diên Trạch không hiểu sao mỗi lần nghĩ đến đây đều thấy đau lòng, những năm gần đây số lần phụ thân đến kinh thành càng ngày càng ít, vốn đã có ý định cư ở đây nhưng rồi trở trêu kết thân ở Giang Nam, còn lại một mình mình trông giữ ngôi nhà rộng lớn trống trải.

Lúc định dọn đi, liền bị Bùi Nhược Ngu giữ lại nói không được đi, bất luận thế nào cũng không được, rằng người từ nhỏ đã quen sống ở đây có gì trưởng thành rồi lại đòi đi, rằng ta đã xem ngươi là người của Bùi gia nên nói sao cũng không cho ngươi đi.

Tô Diên Trạch bật cười cốc đầu hắn, ngươi họ Bùi ta họ Tô, gì mà người một nhà, sớm muộn gì cũng phải xa nhau.

“Ta đã nói không xa nhau thì nhất định sẽ không xa nhau.”

Lúc Bùi Nhược Ngu nói câu này trong ánh mắt tràn ngập vẻ nghiêm túc kiên định xưa nay chưa từng có, khiến Tô Diên Trạch đến giờ vẫn nhớ rất rõ.

Người nói không xa nhau thì nhất định sẽ không xa nhau.

Vậy nếu như...

Nếu như, vạn nhất, biết đâu, có thể, một ngày nào đó...

Tô Diên Trạch sống mũi cay cay, hắn tựa bên cửa sổ nhìn ra ngoài, người trên đường thưa thớt, mưa liên miên suốt ngày, nhuộm cả con phố quanh quệ thành một màu xám tro, vừa nặng nề vừa u ám.

— Người đột nhiên muốn xa nhau thì sao?

(*) Phi y bùi: nghĩa là chữ phi () và chữ y () ghép lại thành chữ Bùi()

10. Chương 10

“Nghe lời ta, đừng đi, nếu muốn đi...” Bùi Nhược Ngu nhãn thần ôn nhu đến dọa người, lại đẹp đến khiến ai kia không thể dời mắt, Tô Diên Trạch lần đầu tiên tình nguyện đắm chìm trong đó không hề phản kháng, nghe thanh âm hắn chậm rãi tản mát bên tai.

“... Thì cùng đi.”

“Người muốn về nhà?”

Từ sau trà hoa hội lần đó, liên tiếp ba ngày, tiểu quận chúa của Thất vương gia như bị bỏ bùa mê tìm mọi cách triệu Bùi Nhược Ngu, hàn huyền tâm sự cười đùa trong sáng bày tỏ nỗi niềm vân vân. Mà lý do không gì khác ngoài việc báo thâm ân hôm ấy công nàng dưới mưa, Bùi đại nhân không dám trái lệnh, mỗi ngày đều dặn Bùi Nhược Ngu cẩn thận phụng mệnh đốc lòng hầu hạ, ngay cả lớp học cũng không cần tới.

Bùi Nhược Ngu tựa hồ cũng thích thú với chuyện này.

“Tiểu nha đầu đó rất hòa nhã.” Âm thầm nhìn bộ y phục mới tinh trên người mình do tiểu quận chúa hôm nọ vì làm bẩn đồ mà cố chấp muốn đền bù, lại quay sang hỏi Tô Diên Trạch: “Bất quá nàng ấy làm sao biết được số đo của ta?”

Đang viết chữ, Tô Diên Trạch ngừng tay, dùng móng tay búng đầu bút lông, mực dư bám trên ngòi bút lập tức như ruồi bắn dính lên áo ai kia, sau đó hấn lại cười khê trong tiếng hét thảm của ai kia từ bên đối diện truyền đến.

“Ai nha thật xin lỗi.”

“Người muốn về nhà? Về nhà nào?”

Bùi Nhược Ngu thay y phục xong quay lại tiếp tục truy hỏi.

“Về nhà ta —— yên tâm, ta sẽ không về nhà ở Tô Châu.” Ánh mắt Tô Diên Trạch có chút ảm đạm, “Cha nói nhà ở đây giao cho ta trông coi, còn không về e rằng nó sẽ hoang phế mất.”

“Người có thể phái người đến trông coi a, cần gì phải đích thân đi?” Bùi Nhược Ngu không chịu buông tha.

“Người nghĩ ta sẽ yên tâm sao?” Tô Diên Trạch liếc hắt.

“Nhưng người đi càng đáng lo hơn. Người nghĩ xem, lỡ như nửa đêm ngủ mơ mơ màng màng lại chạy ra ngoài, khoan nói đến chuyện dọa người ta, vạn nhất trượt chân rơi xuống hồ, lúc gặp lại người chẳng phải chỉ còn lại một mảnh u hồn thôi sao!” Bùi Nhược Ngu tuyệt vọng thở dài.

Tô Diên Trạch không đợi hấn nói xong đã nện một quyển sách tới, “Bùi đại thiếu gia miệng người không mọc ngà voi thì sẽ chết sao?!”

“Tóm lại ngày mai ta sẽ đi đặt mua vài thứ, người có đi không?”

“Người quyết về nhà thật sao?” Bùi Nhược Ngu nhú chặt mày.

“Lòng ta đã quyết.”

“Đi, nhất định đi. Nếu Tiểu Trạch Nhi muốn đi, sao ta có thể không theo?” Bùi Nhược Ngu vòng tay ôm thắt lưng mảnh khảnh của hấn, “Bất quá ngày mai ta còn phải đến phủ vương gia trước.”

Tô Diên Trạch xoay người khê né tránh hấn. “Giờ ngọ ngày mai, đầu phố Tường Thụy, người thích thì tới.”

Hôm sau trời âm u như sắp đổ mưa, ngọt ngọt khiến người hít thở không thông.

Tô Diên Trạch sáng sớm đã mua hết mọi thứ, kỳ thực toàn bộ đều là chuẩn bị cho chuyến du ngoạn. Hấn còn định đến hiệu Phúc Thạc một, cho Thường lão bản xem nhà thử, để lão ước lượng một cái giá tốt cho mình.

Khiến người bất ngờ chính là, lúc đi ngang qua phố Tường Thụy, Bùi Nhược Ngu cư nhiên đang chờ ở đó, dáo dác ngó đông ngó tây, vừa nhìn liền biết đã đợi không ít thời gian.

“Công tử, Bùi thiếu gia kia.” Gã đánh xe cũng trông thấy, “Hai người hẹn nhau ở đây phải không?”

Tô Diên Trạch mỉm cười, “Hấn chờ người khác, không cần dừng lại, chúng ta trực tiếp qua mặt là được rồi.”

Đến Phúc Thạc, đúng lúc bắt gặp Thường lão bản đang phân trần với một phụ nhân to béo phục sức hoa quý, Tô Diên Trạch thấy bà ta khá quen mặt, hình như là từng đến Bùi phủ đánh mã diều với Bùi phu nhân.

“Thường lão bản! Ta xem trọng uy tín cửa hiệu lâu đời nhất kinh thành này của các người mới bằng lòng đến đây phó thác!” Phụ nhân mập mạp kia thở hổn hển liên tục, sắc mặt tái nhợt, hai tiểu nha hoàn gian nan lắm mới miễn cưỡng đỡ nổi bà ta.

“Tề phu nhân, trà sứ lần trước ta đặc biệt từ Lương Châu tìm về cho bà, bà chê hiệu dụng quá nhẹ, lần này từ Vân Nam ngàn lao vạn khổ mang về bà lại chê quá mạnh, chúng ta chung quy không phải đại phu, bà bảo ta làm sao mới vừa lòng đây?” Thường lão bản khoanh tay, bộ dáng bực bội.

“Thường lão bản, là lỗi của ông, phu nhân ta thường ngày chiếu cố cửa hiệu ông không ít, giờ gặp phải chút vấn đề nhỏ ông lại ba lần bốn lượt dồn đẩy trách nhiệm, huống hồ phu nhân sống an nhàn sung sướng, từ khi uống trà này của ông, ban đêm đi tới năm lần! Ông nói sao đây?” Tiểu nha hoàn ở bên cạnh cáo mượn oai hùm, nhanh nhẹn miệng cãi bướng.

Thường lão bản cười khổ, “Vậy bà nói đi, nên làm thế nào?”

“Ta nghe nói ở Nghi Châu còn có một loại trà, bổ âm dưỡng thần, hiệu quả không tệ; ở Quỳnh Châu còn có một loại thảo dược thanh nhiệt trừ độc; ở Thanh Châu đặc sản là một loại cây thân rễ giúp kéo dài tuổi thọ... Còn có ở Biện Châu... Thường Châu...” Phụ nhân kia đột nhiên hăng hái hẳn lên, cầm run run bắt đầu thao thao bất tuyệt, kiến thức uyên bác hiểu biết rộng rãi khiến người nghe chỉ muốn xoa tay ‘đủ rồi đủ rồi’. Thường lão bản bắt đắc dĩ, vội gọi người tới ghi chép lại từng thứ một.

Chờ bà ta đi rồi, Tô Diên Trạch mới bước vào, nhìn danh sách dài ngoằng kia gật đầu tán thưởng, “Tề phu nhân đây là muốn học Thần Nông thường bách thảo?”

Thường lão bản thở dài, “Chẳng qua là vì lão gia nhà bà ấy gần đây lại nạp thiếp, sau đó khen một câu ‘Hoàn phi biết Yển sáu diệu!’ (Hoàn là Dương Ngọc Hoàn Dương quý phi đấy mà, Yển là Triệu Phi Yển mảnh mai) Bà ấy liền như bị ma nhập muốn gây bất.”

Tô Diên Trạch hiểu kỳ, “Vậy trà này là...”

“Chính là chút dược trà lợi phế thanh tràng, uống vào liền đau bụng, còn hiệu quả hơn cả bã đậu.”

“Không hại mạng người?” Tô Diên Trạch xát xát nắm bã trà xám nâu, mùi dược nhẹ nhàng lan vào mũi.

“Vô hại.” Thường lão bản cường điệu, “Đây đều là hàng tốt hiếm có, ở mấy hiệu dược tầm thường không tìm được đâu.”

“Tốt lắm,” Tô Diên Trạch cười khế, “Cho ta một ít.”

Thường lão bản há hốc mồm.

Trời lại bắt đầu đổ mưa, nhưng lần này không hề tầm tã liên miên, mà là vừa nhanh vừa lớn, xa xa còn có tiếng sấm vang rền.

Lúc Bùi Nhược Ngu xông vào phòng đã dọa cho Tô Diên Trạch hồn vía lên mây, “... Đây là thủy quái thành tinh?”

“Tô! Diên! Trạch!” Thủy quái kia ánh mắt thiếu điều sắp phun ra lửa, như sói đói vồ mồi nhào tới Tô Diên Trạch.

“Nước, nước!” Tô Diên Trạch cuống quýt né tránh, lui về một bên cười ảm lên, “Bùi Nhược Ngu, đừng nói là người chơi tát nước với tiểu quận chúa a?”

“Chơi tát nước? Ta còn muốn chơi người hơn!” Bùi Nhược Ngu thở hổn hển, “Tô Diên Trạch ta hỏi người, người bảo ta đứng ở đầu phố chờ người, còn người sao không tới?!”

“Trời mưa a.” Tô Diên Trạch chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Có tên cóc mới thấy trời mưa còn ra ngoài.”

“Người...” Bùi Nhược Ngu trợn trắng mắt, nhưng lại không phản bác được gì.

“Được rồi được rồi,” Tô Diên Trạch cầm chén trà trên bàn đưa cho hắn, “Uống chút trà cho ấm người đã.”

“... Người từ lúc nào trở nên hiền thê như thế?” Bùi Nhược Ngu tiếp nhận chén trà, mồm há to đến không khép lại được, ghé đầu quan sát thật kỹ, “Đây mà là Tô Diên Trạch sao?”

“Người không muốn uống thì thôi.” Tô Diên Trạch đưa tay định đoạt lại, nhưng bị Bùi Nhược Ngu một phen ngăn cản.

“Uống uống uống, không uống của ai chứ không thể không uống trà này a, của Tiểu Trạch Nhi dâng lên mà.” Nói xong liền một hộp uống cạn, còn chặc lưỡi nhũm mày, “Mùi vị gì lạ vậy?” Sau đó bắt đầu cởi cúc áo thay y phục.

Tô Diên Trạch khoanh tay ngồi trở lại trên giường, im lặng quan sát biến hóa.

Quả nhiên.

Bùi Nhược Ngu mới mặc y phục được một nửa, mi tâm khóa lại, vô thức xoa xoa bụng, “A? Chẳng lẽ ban này lạnh quá lạnh bụng luôn?”

Tô Diên Trạch đang đắn đo nên dùng biểu tình gì để phản ứng sao cho tương đối bình thường, Bùi Nhược Ngu đã ôm bụng chạy như bay ra ngoài.

Tô Diên Trạch nhìn theo bóng dáng thê lương của hắn rời đi, vuốt vuốt mặt, “Có khi nào... đã hạ liều quá mạnh?”

Bùi Nhược Ngu nằm bẹp trên giường rên rĩ đến giờ. Trong nhà chỉ nói tại trời mưa lạnh bụng, không có gì đáng ngại. Thuốc cũng uống rồi, cơm cũng ăn rồi, nhưng vẫn nằm đó rên hừ hừ.

Tô Diên Trạch đọc sách cũng không yên, càng nghĩ càng cảm thấy có điểm hối hận, lúc này Bùi Nhược Ngu đột nhiên gọi hắn.

“Tô Diên Trạch.”

“... Chuyện gì?”

“Qua đây với ta.” Ngực khí hùng hồn.

Tô Diên Trạch vững tin mình đích thực không hạ được quá nặng.

Vẫn đi qua ngồi ở đầu giường hắn, “Còn khó chịu không?”

Bùi Nhược Ngu trở mình, sắc mặt trắng bệch, thở dài một hơi, không nói chuyện.

“Uy.”

“Người nói nên bù đắp cho ta thế nào đây?”

“A?”

Bùi Nhược Ngu kéo tay hắn, “Tiểu Trạch Nhi người đừng giả vờ nữa, người bù đắp cho ta thế nào đây?”

Tô Diên Trạch chợt dạ, cũng không rút tay về, cứ thế mặc hắn nắm, “Vậy người nói ta nên làm sao?”

Bùi Nhược Ngu cười hắc hắc, hắn miễn cưỡng chống nửa người ngồi lên, thở dài đến ý vị thâm trường, “Ai ai ai, xem ra ta không nhận thua không được rồi, bởi vì cứ tiếp tục thế này, ta sớm muộn cũng chết trong tay người.”

Tô Diên Trạch run lên, xúc cảm cọ xát mát lạnh từ cánh tay truyền đi, hội tụ trên mặt rồi lan khắp một mảnh, hắn có chút sượng quay đầu đi, “Ta không hiểu người đang nói gì.”

Bùi Nhược Ngu nhẹ nhàng kéo cầm hắn lại, “Đừng đi.”

“Ân?” Tô Diên Trạch vành mắt đỏ hoe nhìn hắn.

“Nghe lời ta, đừng đi, nếu muốn đi...” Bùi Nhược Ngu nhãn thần ôn nhu đến dọa người, lại đẹp đến khiến ai kia không thể dời mắt, Tô Diên Trạch lần đầu tiên tình nguyện đắm chìm trong đó không hề phản kháng, nghe thanh âm hắn chậm rãi tản mát bên tai.

“... Thì cùng đi.”

Thanh âm ôn nhu tĩnh mịch mà an hòa, vô pháp cưỡng lại.

Là người muốn đi cùng ta.

11. Chương 11

“Ta nói...” Tô Diên Trạch lơ đãng ôm hắn, ghé bên tai hắn cười nói, “Sau này giặt đồ nấu cơm gánh nước nhóm lửa đều giao hết cho người.” Tiếp đó bỏ lại Bùi Nhược Ngu vẫn còn đứng ngơ ngác tại chỗ, còn mình chạy trước vào phòng.

Hoa nở như mộng khắp muôn nhà, yến oanh xao xuyến gọi xuân xanh, ai cách bờ trúc hái hoa xuống, hái được hoa cúi đầu vuốt chồi non.

Trăng soi bên cửa rải nguyệt hoa, cô nhận đuổi mây thân chao đảo, bóng ai bên đèn dung nhan lão, lão dung nhan quay đầu đón gió đông.

Tiểu ca cơ đàn một khúc êm ái thê uẩn, điệu nhạc trầm bổng du dương hòa vào tiếng nước róc rách, khiến Tô Diên Trạch vốn sắp ngủ gà ngủ gật nghe một hồi đã bắt giấc trầm mê.

Bùi Nhược Ngu nửa người nhào ra khỏi cửa sổ, từ hai bên thái dương đến tận cổ đều xanh tái, hữu khí vô lực treo mình ở đó. Tô Diên Trạch rốt cuộc không nhìn được nữa, vỗ vỗ lưng hắn, “Uy, cho dù người có say sóng tốt xấu gì cũng nên chọn một tư thế không quá khó coi như vậy chứ?”

“Tiểu Trạch Nhi ta sắp không xong rồi, người mau giúp ta, một phát đẩy ta xuống sông luôn đi, coi như tích chút công đức.” Bùi Nhược Ngu vẻ mặt đưa đám, gắt gao nắm lấy tay hắn, “Người nói lúc nhỏ người luôn ngồi trên thứ này theo cha người bốn ba khắp Giang Nam? Lần đó ta nghe xong không cảm thấy gì, giờ ngẫm lại tuổi thơ của người thật đúng là bi thảm không tầm thường a!”

Tô Diên Trạch lạnh lùng rút tay về, “Đừng cho rằng ai cũng giống như người, Bùi Nhược Ngu đồng học.”

Kỳ thực trừ Bùi Nhược Ngu ra, con sông này quả thật rất đẹp. Lão nhân ngồi bên cạnh vuốt râu thở dài, “Tiếc thay cho hoa đào tuyệt diệu ngàn năm có một ở Lê Châu, hôm nay đóng cửa thành, cũng chỉ có thể ngắm xa xa ngay trên Tần giang...”

Chuyện là mấy hôm trước quyết định đến Lê Châu du ngoạn, Bùi đại nhân và Đồng tri phủ ở đó coi như giao hảo, nghe bọn họ nói muốn đi, bèn gấp rút viết thư gửi qua đó trước, sau lại soạn một bức khác để hai người Bùi Nhược Ngu lúc trình diện đưa cho Đồng tri phủ.

“Lần này ra ngoài du ngoạn, đừng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện ham chơi hưởng lạc, tới nơi khác phải thời thời khắc khắc cẩn thận, mấy tật xấu loạn thất bát tao kia của người nên biết che giấu, nếu lại gây họa, ta sẽ không tha cho người!” Vào đêm trước ngày khởi hành, Bùi đại nhân không quên trừng mắt căn dặn Bùi Nhược Ngu.

Còn Bùi phu nhân mang theo đám nha hoàn khăn gói hết cho họ xong, nắm tay hai người không nỡ hà nhấc nhỡ hết lần này đến lần khác ‘Tối nơi nhớ gửi về nhà phong thư báo bình an...’ nói rồi vành mắt lại đỏ hoe. Bùi Nhược Ngu vội vàng đáp ứng trước khi nước mắt nàng thật sự rơi xuống, toét miệng khoe hàm răng trắng đều tăm, “Mẹ, chúng con nhớ mà.”

Thuyền từ từ cập bến, vừa đặt chân lên cầu, một trận hương đào liền nghênh đón ngay mặt.

Không có tùy tùng, không có hạ nhân, Tô Diên Trạch cũng mặc kệ Bùi Nhược Ngu ở đằng sau đang nôn đến bán sống bán chết, tìm dịch trạm lấy bạc thuê một cỗ xe.

Đội hần chất xong đóng lễ vật, tiểu tư của dịch trạm mới chạy tới, “Hai vị công tử có lẽ không biết, thành Lê Châu lúc này đã đóng cửa, không cho người ngoài tùy tiện ra vào.”

“Người dẫn bọn ta đến cửa thành là được.” Tô Diên Trạch sờ sờ lá thư của Bùi đại nhân trong túi đồ, “Chúng ta tới đó rồi tính.”

Xe ngựa nháy mắt đã lên dịch đạo, đi dưới dương quang chưa tới chính Ngọ quả thật khoan khoái không gì bằng. Cảnh sắc xung quanh rất khá, tuy không xa hoa tráng lệ như kinh thành, cũng không nhu mỹ kiêu diễm như Giang Nam, nhưng cũng có thể xem là phong quang như họa. Đã sang thu một thời gian, cây cỏ hoa lá vẫn hồng diễm diễm, lục doanh doanh, không có nửa điểm héo úa.

Bùi Nhược Ngu cũng đã lấy lại chút tinh thần, nhìn trái nhìn phải ngồi một chỗ nhưng không an phận, “Uy, người có cảm thấy chúng ta rất giống đang bỏ trốn cùng nhau không?” Hắn kéo dải tơ buộc tóc trên đầu bị gió thổi tung xuống, hưng phấn nheo nheo cặp mắt đang phát sáng.

Tô Diên Trạch liếc hắn, “Bỏ trốn với người khác nào tự tìm đường chết, nói không chừng vút được người một mình ta còn khỏe hơn.”

Bùi Nhược Ngu ôm vai hắn, “Người đành lòng sao?”

“Quá đành lòng nữa là đằng khác.” Tô Diên Trạch nhào người ra nhía trước, “Hình như sắp đến rồi.”

Rất nhanh đã tới cửa thành Lê Châu, Tô Diên Trạch ban đầu còn lo thị vệ gác cửa không chịu đi bẩm báo thì làm sao, nào ngờ cả hai vừa xuống xe, đã có người ra nghênh đón.

“Xin hỏi hai vị có phải là Bùi công tử và Tô công tử?” Không ngờ Đồng tri phủ lại chu đáo như vậy, người tới đón mặc y phục bổ khoái, thoạt nhìn chỉ lớn hơn mình một hai tuổi, cao to tuấn tú, có vẻ đã đợi được một hồi.

“Xin hỏi huynh đài là...” Bùi Nhược Ngu lấy làm lạ, chưa từng gặp mặt sao hắn có thể vừa nhìn liền nhận ra.

“Ta họ kếp Văn Nhân, tên đơn một chữ Diên.” Bổ khoái ca ca mỉm cười, giúp họ xách hành trang cùng lễ vật đi trước dẫn đường, “Theo ta, Đồng đại nhân đang chờ hai vị.”

Đồng tri phủ là đồng học từng cùng Bùi đại nhân khổ đọc thời niên thiếu, giao hảo đến nay vẫn không ngừng thư tín. Nheo mắt xem bức thư Bùi Nhược Ngu trình lên xong, không khỏi vỗ tay cười to.

“Ha ha ha, thì ra người còn lại chính là công tử nhà Tô hiền đệ, chớp mắt đã qua lâu như vậy rồi!”

“Thỉnh an Đồng đại nhân.” Tô Diên Trạch tiến lên thi lễ.

“Gọi bá bá được rồi.” Đồng đại nhân gật đầu, lại nhìn Bùi Nhược Ngu, “Thư phụ thân người gửi ta đã nhận được, nói là tuy sắp thi Đình, nhưng cũng muốn để hai người ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, kỳ thực từng trải một chút không chừng cũng tốt, tránh quen được nuông chiều sau này không có tiền đồ. Còn dặn ta đừng cho các người một bình một tốt nào, ngay cả một nha hoàn để sai bảo cũng không được, ha ha... Thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ.” Nói xong thở dài, “Văn Nhân Diên, gian nhà mấy ngày trước an bài ổn thỏa chưa, dẫn hai vị công tử đi đi... Nhược Ngu, Diên Trạch, nếu hai đứa có chuyện gì khó xử, cứ tìm hần là được. Đi đi.”

Hai người đáp ứng, dâng lễ vật rồi theo Văn Nhân Diên lui ra.

“Đồng bá bá... vừa rồi thần tình có điểm cổ quái.” Bùi Nhược Ngu giật nhẹ tay áo Tô Diên Trạch, “Người có cảm thấy vậy không?”

Tô Diên Trạch không nói gì, đặt một ngón tay lên miệng, sau đó nhìn về phía Văn Nhân Diên đang đi trước.

“Suýt.”

Thu khí kham bi vị tất nhiên, khinh hàn chính thị khả nhân thiên.

Lục trì lạc tận hồng cừ khước, lạc điệp do khai tối tiểu tiên.

Nếu như thế mới có thể gọi là trời thu...

Bùi Nhược Ngu bẻ một nhánh đào nở rộ phấn hồng tươi tốt trở mắt nhìn Tô Diên Trạch, “Vậy thì đây là mùa gì?!”

Tô Diên Trạch nhún vai, cho dù ở trong thuyền trên sông, hay ở trong xe trên đường, cũng đã bị hoa đào rợp trời dần dần mê cả mắt, nhưng đến khi chính tay chạm vào, vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để kinh diễm hoặc tán thán, chỉ có thể từ đáy lòng gật đầu, “Quả thật là kỳ cảnh.”

Hương hoa đào phảng phất khắp viện, nếu không phải sau lưng là bầu trời xanh vờn vợi và thi thoảng lại có một đàn nhạn bay qua, thế nào cũng khiến người nghĩ không ra... vẫn còn trong mùa thu.

“Gian nhà này đã được thu dọn ngăn nắp, đây là Đồng đại nhân đặc biệt an bài, hai vị có thể yên tâm mà ở.” Văn Nhân Diên mở cửa, đặt chìa khóa trên chiếc bàn trong sảnh đường của ngôi nhà.

Gian nhà rất rộng, ở ngay con phố sau phủ Lê Châu, bên trong mọi thứ đều đầy đủ, sáng sủa sạch sẽ, bên ngoài là một tiểu viện, một chiếc bàn đá, vài cây đào, vàng chanh xanh biếc điểm thêm hồng, đơn giản thanh thoát khôn tả.

“Làm phiền rồi.” Bùi Nhược Ngu cảm tạ, lại nhin không được hỏi, “Hoa đào này rốt cuộc nở đến khi nào? Có phải hoa đào Lê Châu không giống nơi khác, chỉ nở vào mùa thu?”

“Chuyện này...” Văn Nhân Diễn mỉm cười đáp.

“Là điểm độc đáo của Lê Châu chúng tôi a.” Khẩu âm tràn đầy tự hào, ngay sau đó một thân ảnh nhỏ gầy từ cửa luồn vào.

“Lục Nhi?” Văn Nhân Diễn quay đầu lại, nhíu mày, “Sao người lại đến đây?”

“Ta đi tuần xong rồi, sau đó về nha môn A Đạt nói người ở đây, ta chạy đến xem.” Thiếu niên cũng mặc y phục bổ khoai, bên dưới hàng mi thưa dài như có thủy quang long lạnh, Bùi Nhược Ngu nhìn đến sắp rớt mắt, vội huých huých vai Tô Diên Trạch, “Uy uy, ngay cả mỹ nhân như Tiểu Trạch Nhi cũng bị lấn át rồi!”

Tô Diên Trạch trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười hung hăng giẫm lên chân hắn.

Văn Nhân Diễn vội giới thiệu, “Đây là Lục Tế, tiểu huynh đệ của ta. Lục Nhi, đây là hai vị công tử Bùi Tô, mấy hôm trước đại nhân từng nhắc tới.”

Lục Tế đang định vấn an, Văn Nhân Diễn lại cười nói với hai người họ, “Nếu hai vị có chuyện gì, cứ ở cửa nha môn sai người vào gọi, vậy ta không quấy rầy nữa, cáo từ.” Nói xong liền một phát vác Lục Tế đi ra ngoài.

“Đi thông thả.” Tô Diên Trạch nhìn họ ra khỏi đại môn, lúc này mới nhấc chân lên, sau đó quay sang Bùi Nhược Ngu đang đau đến nhe răng, bĩu môi nói: “Lê Châu này xem ra không chỉ có mỹ cảnh, còn có mỹ nhân, đúng không?”

“A?” Bùi Nhược Ngu nhất thời không kịp phản ứng.

“Ta nói...” Tô Diên Trạch lơ đãng ôm hắn, ghé bên tai hắn cười nói, “Sau này giặt đồ nấu cơm gánh nước nhóm lửa đều giao hết cho người.” Tiếp đó bỏ lại Bùi Nhược Ngu vẫn còn đứng ngơ ngác tại chỗ, còn mình chạy trước vào phòng.

Vì vậy.

Sóng mây xanh, hiên cửa nhỏ, gió đưa cánh đào rơi lác đác, nhuộm sắc thu riêng biệt.

“Hóa ra Lê Châu không có lấy một hiệu buôn của Tô gia.” Bùi Nhược Ngu nhìn con phố rộng lớn, lớp lớp chiều bài đón gió bay phấp phới, lọt vào mắt hắn lại có thể sinh ra cảm giác mới mẻ đến kỳ lạ, hắn gãi gãi đầu, “Thảo nào cha người bảo người đến đây.”

“Xem ra ngày tháng sau này không dễ dàng như trong tưởng tượng.” Tô Diên Trạch khảy bàn tính nhỏ, “Nếu chúng ta thật sự muốn ở lại đây đến cuối năm, nhất định phải chi tiêu tiết kiệm.”

Bùi Nhược Ngu vươn vai, mang theo biểu tình ‘không biết nghèo là gì’, xoa đầu Tô Diên Trạch, “Vậy thì cứ chi tiêu tiết kiệm.”

“Ân.” Tô Diên Trạch kiềm nén dục vọng muốn lấy bàn tính đập hắn, sau đó âm thầm ước lượng lúc hắn sắp chết đói mình sẽ có bao nhiêu khả năng ra tay cứu viện.

“Nghĩ gì thế?” Kẻ sắp chết đói kia dường như vẫn hồn nhiên chưa phát giác, còn dày mặt ôm hắn, dưới ánh nắng xán lạn nhìn về phương xa phát huy tinh thần chiến đấu vô hạn, “Theo ta thấy nên đi ăn trước mới chính đáng, sau đó dạo phố dự hội miếu thưởng hoa đào ngắm Tầm giang...”

Tô Diên Trạch không nhịn được nữa, cuối cùng dứt khoát lấy bàn tính nện tới.

12. Chương 12

“... Sao ta lại có thể vọng tưởng người có khả năng đỡ trạng nguyên?” Tô Diên Trạch dùng ánh mắt đặc biệt thương hại đặc biệt tội nghiệp nhìn hắn, Bùi Nhược Ngu bị nhìn đến chột dạ, bèn dứt khoát ôm ghì lấy hắn mạnh mẽ xoay một vòng.

“Không đổ trạng nguyên thì sao? Người sẽ ghét bỏ ta?”

Tiên sinh nói, đầu chốn đào nguyên là đào nguyên.

Bùi Nhược Ngu nghĩ ngợi một lát nói, ...này còn không phải nhảm nhí sao?

Tiên sinh là một người học đòi phong nhã, lão cho người trồng thật nhiều cây đào quanh lớp học, râu đã một bó còn thích ngồi dưới bóng cây, nhâm nhi rượu nhạt hoặc nhìn hoa thở dài, chọc cho đám học trò vừa bị tịch thu để chen chúc nhau đứng lên bệ cửa sổ âm thầm mắng lão già rồi mà không tự biết.

Bùi Nhược Ngu đương nhiên cũng là một trong số đó.

“Lúc ấy các đồng học đều nói lão tiên sinh ngồi dưới gốc đào thật ra là để tưởng niệm về thời phong hoa tuyết nguyệt xa xưa, còn tung tin người lão yêu thầm tuyết không phải sư mẫu mà là một giai nhân khác, tên... A Thúy gì đó.” Ngồi trong đình Tàn Tiên bên bờ sông Tàn, Bùi Nhược Ngu ôm một túi giấy to đầy quả khô ngũ vị, tức cảnh sinh tình kể lể.

“Khó trách người thường bị tiên sinh đánh.” Tô Diên Trạch vẫn đang cúi đầu khảy bàn tính, ngón tay linh hoạt búng tới búng lui, một lát sau lại ngẩng đầu lên, “... Không phải tên A Xảo sao?”

Bùi Nhược Ngu phụt một tiếng, ngụm nước vừa uống trong miệng phun thật xa.

Thương hiệu Tô gia tự hào là mở khắp thiên hạ nhưng ở Lê Châu lại không có, Tô Diên Trạch trước kia cũng không nghe cha nhắc qua, bất quá có lẽ đây là nguyên nhân cha muốn mình đến Lê Châu. Tô Diên Trạch gần như từ nhỏ đã thường trú ở kinh thành, ngay cả Thường lão bản của hiệu buôn Phúc Thạc cũng chỉ thiếu mỗi sửa miệng gọi hắn là ‘thiếu chủ nhân’ thôi, mà hiện tại Tô phụ chỉ dốc sức ở Giang Nam, có lẽ thực sự dự định giao toàn bộ sản nghiệp bên này cho Tô Diên Trạch.

Năm tới vừa vào xuân liền bắt đầu thi Đình, hình thành hai con đường thúc giục hắn phải chọn, quan trường, hoặc thương trường, đều có thể là tiền đồ quang huy vô hạn, nhưng chỉ có thể đi một con đường, dù sao mình cũng phải tự chọn.

Ngón tay khảy bàn tính của Tô Diên Trạch dần chậm lại.

— Kỳ thực phiền não đã tích tụ nặng trĩu trong lòng, quan trọng hơn, còn có một chuyện. Cũng đã đến lúc tranh thủ rồi.

“Bùi Nhược Ngu.”

“A?” Bùi Nhược Ngu bóc vỏ lạc rang muối đầy bàn, nghe hắn gọi, liền ngẩng đầu lên.

“Năm tới thi Đình...”

Trạng nguyên không được, đã nhận long ân thì phải bán mạng phục tùng, con người hễ một bước lên trời quá mức vinh quang trái lại sẽ không được tự chủ.

“Người định...”

Nếu thi hỏng, Bùi đại nhân chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, sau đó vung tiền mua quan, vậy thì cả đời dừng hồng rồi khỏi kinh thành.

“Đoạt danh thứ nào?”

Tô Diên Trạch vô cùng nghiêm túc nhìn hắn.

Bùi Nhược Ngu ngẩn ra, động tác cứng đờ giữa không trung, nửa ngày mới vỗ trán một cái, “Ai nha!” Ngón tay chỉ phía sau lưng Tô Diên Trạch.

“Đằng kia có con mèo.”

Con mèo nhỏ đang lười biếng nằm vắt vẻo trên cành đào ngủ ngon lành, hoa đào nở rộ từng chùm to lấn át nhau vẫn không che được một thân lông nhung mượt mà đen trắng giao hòa của nó. Tựa hồ có tia nắng

nóng rực từ trên đầu rơi xuống, khiến con mèo nhỏ động động mí mắt, vừa định xoay đi ngủ tiếp, nhưng một khắc bất cẩn mở mắt đúng lúc đối diện với hai cặp mắt xa lạ.

Nóng bỏng vô cùng. Hiếu kỳ vô hạn.

Hai bên trừng nhau một hồi, con mèo nhỏ meo một tiếng co chân định chạy.

Tô Diên Trạch đưa tay tóm cổ nó, bế lên trước mặt nhìn kỹ. “Con mèo này mắt màu hồng a.”

“Đâu đâu cho ta xem xem!” Bùi Nhược Ngu nổi hứng thú, kéo con mèo đang liều mạng giãy dụa qua, dùng tay áo phủ lên móng vuốt bén nhọn đang vươn ra của nó, “Hung dữ thật, nói không chừng là thú hiểm. Xem ra Lê Châu này, ngay cả mèo cũng kỳ lạ.”

Tô Diên Trạch khẽ nhú mày, theo bản năng tính toán nếu đem về hiệu buôn Phúc Thạc giá của nó ít nhất cũng hơn năm mươi lượng bạc, nếu khoa trương thêm một chút, nói là hàng đặc biệt từ Cao Ly xa xôi vượt biển chuyển về, thì... Hẳn nhịn không được lại muốn lôi bàn tính ra.

“Hai vị.” Đột nhiên bên cạnh truyền đến một thanh âm êm ái như ngọc, hai người quay đầu, nhìn thấy bên kia đình, có một bạch y công tử khoanh tay đứng đó, trên khuôn mặt thanh lệ còn mang theo nụ cười.

“Nếu đã thưởng thức đủ rồi... Có thể trả con mèo lại cho tại hạ được không?”

Con mèo nhỏ meo một tiếng trực tiếp nhào vào lòng người nọ, cặp mắt ngân ngấn nước như nở hai đóa hoa đào.

Bùi Nhược Ngu ôm quyền, “Bởi vì chưa từng gặp qua con mèo nào đẹp như vậy, chúng ta nhất thời tò mò, mong tiên sinh thứ lỗi.”

“Kỳ quái phải không?” Nam tử cười khẽ, “Mắt nó bị bệnh nên mới thế.”

“Nga... Tiên sinh là người địa phương?”

“Cũng có thể coi là vậy, cố hương của tại hạ chính là nơi đây, lần này rốt cuộc cũng trở về quê nhà.” Nam tử ôm con mèo, một lượt quan sát hai người họ, “Hai vị là người nơi khác?”

“Àn, chúng ta ngưỡng mộ hoa đào ở Lê Châu, lần này chính là cố ý đến thưởng thức.”

“Thì ra là vậy, hai vị nếu không có việc gì, không ngại tới tiểu điểm của tại hạ, ngay đầu cầu Kinh Trập sông Tần.” Nam tử chỉ chỉ chỗ hoa đào xum xuê kia, lại mỉm cười, “Tại hạ họ Vu tên Đăng. Mời bên này.”

Tô Diên Trạch vừa vào cửa liền kinh diễm với vẻ tinh xảo của điểm.

Cách cục chuyên biệt, khung cửa khắc hoa, trên quầy hàng màu vàng nhạt ánh lên tầng phản quang trong suốt, lớp sơn thượng hạng an tĩnh bám lên bề mặt quầy, những đường vân tối màu trở hoa văn chìm, xa hoa nhưng không rối mắt. Gấm vóc tinh mỹ tuyệt luân được sắp xếp phân loại chỉnh tề, ngay cả hàng vải trơn đỏ thẫm được đặt dưới cùng, cũng thêu hoa văn mẫu đơn phú quý, mịn màng sáng bóng buông dài đến dải tua đính ngọc rũ xuống mặt đất.

“Hay cho một tòa ‘gắm’ Trường An!” Tô Diên Trạch từ đáy lòng tán thưởng. Vu lão bản sai người mang ghế trúc qua, tự mình bưng lên trà hoa hòe, “Đa tạ, Tô tiểu công tử hình như rất am tường?”

Tô Diên Trạch mỉm cười, “Chẳng qua lúc nhỏ có theo gia phụ xem vài cửa hiệu mà thôi. Điểm này đối diện sông Tần, lại tọa lạc trên con phố phồn thịnh nhất Lê Châu, nếu muốn dọn hàng đến quả không dễ.”

“Nhưng cũng không khó.” Vu lão bản nhẹ nhàng vuốt ve con mèo cuộn tròn trên đùi hắn, “Trong điểm này từng xảy ra án mạng, buôn bán luôn kỳ những chuyện này, vị trí tuy tốt nhưng không ai dám thuê, đúng lúc ta dọn tới, trái lại cũng không có gì.”

“Án mạng?” Bùi Nhược Ngu rõ ràng cảm thấy hứng thú hơn về chuyện này, “Là án mạng gì?”

“A, chuyện này dài dòng lắm. Nhưng nói đơn giản thì chẳng qua chỉ là tranh chấp giữa những kẻ hung hãn mà thôi, cũng không có gì hay ho.” Vu lão bản cặp mắt, “Bùi công tử nếu muốn tìm hiểu, không ngại cứ đến Dụ Long trà quán ngồi một lúc, bao nhiêu chuyện lý kỳ đều được nghe.”

Bùi Nhược Ngu còn chưa kịp phản ứng, Tô Diên Trạch ngồi bên cạnh đã âm thầm đập hấn một cước nhân tiện trừng hấn một cái, là thương nhân ai cũng kiêng kỵ chuyện này mà người cứ khăng khăng hỏi, ngốc chết đi được! Sau đó lại ung dung tiếp lời: “Vừa rồi nghe Vu tiên sinh nói quay về Lê Châu là hồi hương, vậy xin mạo muội hỏi một câu tiên sinh rời quê nhà đến nơi nào? Chẳng lẽ ở nơi khác cũng có Trường An điểm này?”

“Nga?” Vu lão bản ngẩn ra, lập tức mỉm cười, “Không có, chỉ đi du ngoạn khắp Giang Nam thôi.”

“Trùng hợp gia hương tại hạ cũng là Tô Châu Giang Nam, chẳng hay tiên sinh có từng đi qua?”

“Ha ha, không đến Tô Châu làm sao dám tự xưng mình từng du ngoạn Giang Nam? Nghe nói Tô Châu lâm viên...”

...

Bùi Nhược Ngu bị kẹp ở giữa nghe bọn họ trái một câu phải một câu trò chuyện toàn là ‘cổ hương rất đẹp Giang Nam thật hữu tình’, hấn chưa đi qua đương nhiên nghe không hiểu, đến lúc thật sự đã buồn chán muốn chết bèn thò tay trêu chọc con mèo kia. Vì vậy con mèo nhỏ đang ngọt ngào mộng đẹp một lần nữa bị quấy nhiễu, nó ngay cả mắt cũng chẳng buồn mở, trực tiếp thẹn quá hóa giận một phát cắn ngay đầu ngón tay Bùi Nhược Ngu.

Bùi Nhược Ngu dờ ra một lát, sau đó cắn cắn dục dục đặt lại chén trà lên bàn, hít vào thật sâu.

“—— A! A a a a a! Cắn cắn cắn cắn rụng tay mất!!!”

....

“Đồ ngốc! Ngốc chết được!”

Trên đường về, Tô Diên Trạch nhìn Bùi Nhược Ngu không ngừng lắc lắc ngón tay, bĩu môi.

“Ta đâu biết nó sẽ cắn người...” Bùi Nhược Ngu đi nhanh vài bước để sóng vai với Tô Diên Trạch, “Không phải người nói bạc nhất định không đủ dùng sao? Mua mấy khúc vải này làm gì?”

Tô Diên Trạch thở dài, nhìn hấn, “May y phục cho người.”

“Nga, sao tốt vậy?” Bùi Nhược Ngu cười hì hì ghé lại gần, “Nghe các người ca tụng Giang Nam đẹp như thế, hôm nào nhớ dẫn ta đến đó dạo a.”

“Muốn đi thì đi.” Tô Diên Trạch xoa xoa mi tâm, không đếm xỉa hấn, sau đó lẩm bẩm: “Giang Nam chỉ có vài nơi, gần Tô Châu hàng thù Hồ Nam những phường thủ nghệ nổi danh này cũng không giống... Lẽ nào là ở huyện Thường?”

“Người đang nói gì vậy?” Bùi Nhược Ngu nghe chẳng hiểu ra sao.

“Người nói hấn ở Lê Châu nho nhỏ này mở một hiệu gấm lụa hoa quý như vậy là vì cái gì?” Tô Diên Trạch đột nhiên hỏi hấn.

“Kiếm tiền a.” Bùi Nhược Ngu chớp chớp mắt.

“... Sao ta lại có thể vọng tưởng người có khả năng đồ trạng nguyên?” Tô Diên Trạch dùng ánh mắt đặc biệt thương hại đặc biệt tội nghiệp nhìn hấn, Bùi Nhược Ngu bị nhìn đến chột dạ, bèn dứt khoát ôm ghì lấy hấn mạnh mẽ xoay một vòng.

“Không đồ trạng nguyên thì sao? Người sẽ ghét bỏ ta?”

Tô Diên Trạch câu khéo miệng, lại lắc đầu, định nói gì đó nhưng rốt cuộc không nói ra.

Cuối cùng kéo cánh tay Bùi Nhược Ngu, nhìn vào mắt hấn, lấy hết dũng khí, từng chữ một rõ ràng, thanh âm trong trẻo nói:

“... Bùi, Nhược, Ngu, ta, đôi, rồi, người, mời, đi!”

Lê Châu ngay cả ban đêm cũng thơm.

Bùi Nhược Ngu khóa cửa xong liền sống chết ngồi lý trên giường Tô Diên Trạch không chịu đi.

Tô Diên Trạch đang ghé vào bàn viết gì đó, Bùi Nhược Ngu từ sau lưng ôm hân, Tô Diên Trạch cũng mặc kệ, ai ngờ hân càng lúc càng làm tới bắt đầu cọ qua cọ lại.

“Cút về giường của người!” Tô Diên Trạch vẩy mực văng đầy mặt hân.

“Người đang viết gì thế?” Bùi Nhược Ngu ủy khuất lau lau mặt.

“Thư cho Thường lão bản, ta gửi kèm cả vài mẫu gấm, để Thường lão bản đến mấy phường thêu ở Giang Nam thăm dò xem rốt cuộc là từ đâu làm ra, những loại gấm lụa thượng hạng này ở một nơi nhỏ bé như Lê Châu sẽ không buôn may bán đắt được.” Tô Diên Trạch chấm mực viết tiếp.

“Vậy hôm nay người trò chuyện với Vu lão bản đó về Giang Nam chẳng lẽ là vì muốn biết hân nhập hàng từ nơi nào?” Bùi Nhược Ngu bình tĩnh đại ngộ.

“Cuối cùng người cũng hiểu rồi.” Tô Diên Trạch viết xong, thu bút gấp thư, sau đó xoa đầu hân, “Về giường của người đi.”

“Tiểu Trạch Nhi nhà ta muốn làm đại thương nhân sao?” Bùi Nhược Ngu ôm hân vào lòng sờ soạng như mò bảo khổ, “Được thôi, ta cứ bám lấy người, người đừng mong chạy thoát.”

Tô Diên Trạch ngoài dự liệu không hề giãy ra, vùi mặt vào ngực hân ngăn chặn thanh âm, trong yết hầu như tích tụ một trận lũ lớn, che giấu một phần, lại để lộ một phần, muốn nói ra miệng, lại nói không nên lời, còn khăng khăng đọng lại trên đôi má nháy cảm.

Chỉ là loại tâm tình này...

“Người hiểu được sao?”

Bùi Nhược Ngu dừng động tác, nhẹ nhàng hỏi, “Người nói gì?”

Tô Diên Trạch nhắm mắt lại, mặt càng vùi sâu hơn.

Ngoài cửa sổ, đêm yên tĩnh, trăng như cầu.

13. Chương 13

“Cô nương của người đâu?” Tô Diên Trạch dụi mắt.

“Bị người đuổi hết rồi.” Bùi Nhược Ngu dị thường ung dung kiềm chặt tay chân hân, cường ngạnh hôn xuống, “Cho nên, phải bồi thường ta.”

Nào ngờ hôm sau Tô Diên Trạch còn chưa rời giường đã đổ bệnh.

“Đây là nhiễm phong hàn, có lẽ do đêm qua phải gió, uống hai ngày thuốc ra mồ hôi sẽ không sao nữa.” Cốc đại phu của Đồng Tể đường bắt mạch xong, lại ho nhẹ một tiếng, “Hiện giờ khí trời chuyển lạnh, các vị ban đêm cũng phải chú ý một chút mới được.”

Bùi Nhược Ngu liền bận rộn gập đầu đáp ứng ‘vâng vâng vâng’, chờ đại phu vừa bước chân trái ra khỏi cửa, hân tức tốc nhảy trở về giường nằm bên cạnh Tô Diên Trạch hai tay chấp lại gờ cao quá đầu bày bộ dáng sấm hối vô cùng thành kính.

“Ta sai rồi ta sai rồi Tiểu Trạch Nhi ta sai thật rồi...”

Tô Diên Trạch chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, đầu còn đau đến lợi hại. Hân miễn cưỡng trở mình, ngược mắt nhìn Bùi Nhược Ngu, “... Nếu người thật sự quá nhàn rồi không có chuyện gì làm, vậy sắc thuốc trước đi.”

Trời đêm thu dích thực không còn ẩm, ngôi nhà này vừa vào ỏ đã có cảm giác thanh lãnh, hướng hồ hôm qua tên Bùi Nhược Ngu đánh chết không đi kia lại cướp chăn của mình cả đêm.

Tô Diên Trạch co ro bên cạnh hần hắt hơi đến sáng.

Cứ thế mà sinh bệnh. Bùi Nhược Ngu lẩm bẩm hai câu, cầm quạt hương bồ ngồi trước lò, lửa hồng hồng, quạt lam lam, còn có khói đen xông đến ê ẩm cả mắt.

Vì vậy Tô Diên Trạch nhú mày nhìn chén thuốc đầy cạn đắng đến phát thối trong tay Bùi Nhược Ngu, sống chết không chịu uống, “Ta sẽ bị độc chết!”

Cuối cùng vẫn là Bùi Nhược Ngu chạy đến nha môn sát vách lôi về Tiểu Lục Tế, chiếu theo phương được kia hốt thuốc một lần nữa, nhìn hần bỏ vào trong niêu đất nhóm lửa nhỏ sắc từ từ.

“Thuốc không phải sắc đến cạn nước, mà là bỏ cạn lấy nước uống.” Lục Tế lau mồ hôi, mỉm cười với hần đặc biệt đẹp.

Bùi Nhược Ngu còn chưa kịp đỏ mặt, đã thấy Tô Diên Trạch ở một bên ôm bụng ngã xuống giường.

Ngày hôm đó cứ như vậy trôi qua, Tô Diên Trạch cầm chén thuốc nhìn Bùi Nhược Ngu phơi y phục trong viện, hai bộ đã bị giặt đến sắp bung chỉ, nhần nhúm đón gió phấp phới trên dây phơi đồ, như con bướm phiêu phiêu sắp bay đi.

May là bị bệnh a, Tô Diên Trạch lại chui vào ổ chăn, thế nhưng thuốc này thật khó uống.

Mỗi ngày đều có chuyện mới phát sinh.

Thấy cái bóng tấm biển đầu phố bị nắng chiều kéo càng ngày càng dài, Bùi Nhược Ngu cười nói Tô Diên Trạch chúng ta thì xem đầu ai chạm tới tường thành đối diện trước.

Qua hôm sau Bùi Nhược Ngu vốn quen ăn không ngồi rồi lại bị buộc phải theo Tô Diên Trạch ở cả buổi trưa trong thư quán Cẩm Sĩ. Hần đem nguyên quyển Tứ thư dày cộp che trước mặt sau đó nằm dài trên bàn hỏi Tô Diên Trạch, “Hôm nay chúng ta ăn gì?”

“Cơm.” Tô Diên Trạch cũng không rảnh ngẩng đầu lên.

“...” Bùi Nhược Ngu trợn trắng mắt. Mùi mực nhàn nhạt khuất đi đường nhìn, chậm rãi lan tỏa trong không gian nhỏ hẹp giữa hai khuôn mặt. Trong sách có hoàng kim ốc, có thiên chung túc, có nhan như ngọc... Nhan như ngọc... Bùi Nhược Ngu từ mép sách liếc mắt trộm nhìn.

Tô Diên Trạch thật đẹp. Kể từ thuở ấu thơ, từ lúc mới quen biết, từ ánh nhìn đầu tiên, đường nét ưu mỹ kia đã tự nhiên bén rễ trong lòng, ngắm sao cũng không thấy đủ.

Ngắm cả đời cũng không thấy chán.

“Ai... Tô Diên Trạch a~”

“Ăn?”

“Ta...” Bùi Nhược Ngu định nói lại thôi, giống như rõ ràng có lời muốn bật ra nhưng lại đột nhiên quên mất câu chữ sắp xếp thế nào.

“Người muốn nói gì?” Tô Diên Trạch lấy làm lạ, dứt khoát buông sách xuống chăm chú nhìn hần.

“Ta đói bụng.” Bùi Nhược Ngu ảo não sờ sờ mũi.

Phải nói sao đây? Mà nên nói những gì?

Bao nhiêu câu chữ trù hoạch sẵn trong bụng nhưng mỗi lần lên đến cửa miệng liền rời rạc không thể kết nối.

Bùi Nhược Ngu khép sách ngồi ngay ngắn, ngoài cửa sổ nắng thu ảm áp trải khắp mặt đất, thành thử hần cũng không cần quá sốt ruột truy căn câu quả.

Bởi vì dù sao tương lai vẫn còn rất dài.

“Tương lai còn dài.” Bùi Nhược Ngu neho mắt nhìn về phương xa, chung sứ men ngọc bích trong tay sức nặng vừa phải, hương trà lặng lẽ theo ngón tay hần bốc lên.

“Với một kẻ vừa lang thôn hổ yết ngón lấy ngón để cái bánh lá sen mà nói, người thực sự không có tư cách thốt ra câu này.” Tô Diên Trạch nâng chung trà lên, “Chưa kể bên mép người còn dính hạt mè, Bùi Nhược Ngu đồng học.”

Bùi Nhược Ngu lau miệng, lái sang chuyện khác, “Kế tiếp mình đi đâu?”

“Về nhà.” Tô Diên Trạch thoạt nhìn có điểm mệt mỏi, hần ngáp một hơi thật dài, “Đi ngủ.”

“Ngủ nhiều quá sẽ ngu a.” Bùi Nhược Ngu nghiêm trang kéo tay hần, Tô Diên Trạch một phát rút về thuận tiện trừng hần. Mấy ngày qua tại ai hề đêm xuống là ở lý trên giường mình không chịu đi, hôm nay lại là ai nằm sắp giữa một đồng danh ngôn răn dạy ngủ đến ngon lành, hơn nữa tại sao tên đầu sỏ gây chuyện này chẳng những không biết xấu hổ mà tinh lực lúc nào cũng tràn trề đến thần kỳ? Tô Diên Trạch đau đầu xoa xoa huyết Thái Dương, đúng là quái dị.

Nhưng Bùi đầu sỏ vẫn hồn nhiên chưa phát giác, đang lôi kéo lão đại gia ngồi bên cạnh điều tra sự việc kỹ càng, làm ra vẻ khảo khát học hỏi.

“Người hỏi vụ án ở cầu Kinh Trập?” Lão đại gia cười ha hả vuốt râu, “Chuyện này phải kể từ Hoa Mãn lâu...”

“Cho nên chúng ta sẽ đi Hoa Mãn lâu.” Bùi Nhược Ngu nháy mắt với Tô Diên Trạch.

Tô Diên Trạch nhìn đôi mắt hẹp dài của hần cong thành vòng cung, tích tụ quang mang lấp lánh, nếu thêm vươn lưỡi liếm liếm nhất định giống hết một con mèo vừa phát hiện thịt mỡ.

Hạ Lê Châu, hoàng cung chi hậu Hoa Mãn lâu.

“Câu này nếu truyền đến tai tú bà Ngọc Xuân lâu ở kinh thành là Xuân Thủy ma ma sắc mặt nhất định rất khó coi.” Bùi Nhược Ngu chọn một bàn, vừa ngồi xuống, liền có một đám cô nương phục sức lộng lẫy kéo tới, dáng vẻ yếu điệu thướt tha, ngay cả bước chân cũng lả lướt đến phong kiều thủy mị.

“Ai cũng nói nếu không đến Hoa Mãn lâu, chúng ta coi như một chuyến đi Lê Châu không trọn vẹn.” Bùi Nhược Ngu hai mắt phát sáng, sau đó cười quỷ với Tô Diên Trạch, “Bất quá... quả thực cũng có lý.”

Tô Diên Trạch hừ nhẹ một tiếng, không riêng gì Xuân Thủy ma ma, lời này nếu truyền tới tai Bùi thái phó Bùi đại nhân ở kinh thành, sắc mặt ắt hần cũng chẳng dễ coi.

Năm ba cô nương trong lúc họ nói chuyện đã vây quanh bàn, không thể không cảm thán tướng mạo Bùi Nhược Ngu đích thực thuộc dạng yêu thích của đa số nữ nhân, ba người trong đó trực tiếp cắn quạt phát khăn không chút phân trần đã đặt móng lên đùi hần. Bùi Nhược Ngu hoảng sợ, khuôn mặt xoát một cái trắng bệch tới mang tai. Oanh khuấy yến nhiều thì thôi, trái ôm phải ấp đã đành, đằng này còn thêm bộ ngực trắng tuyết lấp ló dưới lớp lụa trắng hồng sa cùng mùi son phấn vương vấn toàn thân không ngừng lay động lòng người, cũng đủ khiến sống lưng hần cứng đờ, trực tiếp gieo mình vào trong ảo mộng ngọt ngào trước giờ chưa từng có, mắt cũng không biết nên đặt đâu cho phải, chỉ đành ngu ngơ nhìn Tô Diên Trạch mỉm cười.

Ngược lại là cô nương dẫn đầu cười khúc khích mở miệng trước: “Hai vị công tử đây trông lạ mặt, lẽ nào là lần đầu tiên đến Hoa Mãn lâu của bọn thiếp ~”

Tô Diên Trạch nhả nhận đẩy ra một bàn tay ngọc đang vươn tới từ bên cạnh, cũng cười nói, “Không tới chỗ này, chúng ta há chẳng phải uống một chuyến đi Lê Châu?” Nói xong liếc mắt về phía quả táo chín đang hờn vía lên mây ở đối diện, “Có đúng không, Bùi công tử?”

“Ai nha ~ tiểu công tử chê cười rồi, sao có thể để các vị uống một chuyến đi Lê Châu? Lâu thiếp mỹ nhân mỹ tửu mỹ đến động trời, chàng nói đi Uyển Phương thính hay là Mãn Xuân viên, Thính Tần các hay là Tiên Vũ các, nhất định cũng sẽ không phụ kỳ vọng của các chàng ~” Cô nương kia cười ngọt phát khăn tới.

Tô Diên Trạch nghiêng đầu né tránh, “Thật ra...” Hần lại thoáng liếc Bùi Nhược Ngu, đoạn quay sang cười nói với cô nương nọ, “Nàng qua đây, ta nói cho bí mật này.”

Cô nương ghé sát lại, Tô Diên Trạch quả thực thì thầm bên tai nàng mấy câu. Bùi Nhược Ngu liếc mắt nhìn hai lỗ tai lên cũng nghe không rõ, bất quá đã thấy cô nương kia sắc mặt từ hồng sang trắng, thân thể run lên, sau đó đứng bật dậy.

“Ay da thật là không đúng lúc.” Cô nương dùng khăn che mặt, da mặt bất động cười mỉa, “Các vị công tử cứ uống rượu vui vẻ, bọn thiếp không tiện hầu hạ nữa.” Sau đó khoát tay, dẫn theo mấy cô nương kia bỏ đi luôn một nước.

“Nga nga nga?” Bùi Nhược Ngu nghĩ mãi vẫn không hiểu, vẻ mặt hiếu kỳ nhích lại gần, “Người nói gì với bọn họ? Sao đi hết rồi?”

“Ai nha nha, phá hỏng chuyện tốt của Bùi công tử thật là có lỗi.” Tô Diên Trạch phẩy tay đứng lên, “Vay người cứ gọi họ lại là được, thứ ta không phụng bồi.”

Đợi Bùi Nhược Ngu trả xong tiền rượu chạy ra, Tô Diên Trạch đã sớm biệt tích.

Bùi Nhược Ngu chạy tới chạy lui tìm, mặt trời cũng sắp ngã về tây, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hân. “Chẳng lẽ một mình đi về rồi sao?” Hân vội bước chuẩn bị về nhà, đi ngang qua Hoa Mãn lâu nhìn không được quay đầu lại nhìn một cái, “... Tiểu hồn dẫn!”

Bên cửa sau của Hoa Mãn lâu, là một con ngõ nhỏ hiu quạnh, mà con ngõ nhỏ này trực tiếp thông tới đại viện xa hoa rộng rãi kia, dọc đường có những nhánh cây rải rác vươn ra khỏi đầu tường, còn điểm xuyết vài đóa hoa nhỏ chưa tàn úa. Bùi Nhược Ngu nhìn đảo đảo một hồi bèn chuồn vào, nhưng đúng lúc phát hiện một thân ảnh quen thuộc đứng đó, chấp tay nhún mày, có vẻ bồn chồn không yên.

Bùi Nhược Ngu sửng sốt, là Đồng tri phủ!

... Lẽ nào đường đường Đồng tri phủ cư nhiên cũng là khách quen của Hoa Mãn lâu?

Bùi Nhược Ngu có chút kỳ quái, bèn dừng chân nấp vào một bên, hân thật sự muốn xem xem người mà Đồng tri phủ chờ đợi đến tột cùng là cô nương nào.

Quả nhiên, thoáng chốc cửa mở, Bùi Nhược Ngu nghiêng đầu kiễng chân, nhưng vẫn chỉ thấy được một bên tay áo. Đường chỉ lưu động hoa văn uyển chuyển, ánh lên dưới nắng chiều, có hơi chói mắt.

“Sao ngài lại tới đây?” Thanh âm nữ tử thoạt nghe không còn trẻ, lạnh lạnh băng băng.

“... Vào trong rồi nói.” Đồng đại nhân cất bước tiến vào, sau đó ầm một tiếng đóng cửa lại.

“... Mối, mối tình già...”

Bùi Nhược Ngu siết chặt tay.

Về đến nhà thấy Tô Diên Trạch còn nguyên vẹn nằm nghiêng trên giường, trước ngực ôm một quyển sách, nhắm mắt dưỡng thần.

Bùi Nhược Ngu cũng không nói không rằng, cởi hài nhảy lên giường, nhẹ nhàng kéo Tô Diên Trạch vào lòng. Tô Diên Trạch nhún mày sực tỉnh, liền nhìn thấy hàng mày phi dương của Bùi Nhược Ngu.

“Cô nương của người đâu?” Tô Diên Trạch dụi mắt.

“Bị người đuổi hết rồi.” Bùi Nhược Ngu dè dặt ung dung kiểm chặt tay chân hân, cường ngạnh hôn xuống, “Cho nên, phải bồi thường ta.”

Tô Diên Trạch cất lực lắc đầu, “Đi chết đi.”

“Không đi.” Bùi Nhược Ngu ôm mặt hân, nhìn thẳng vào mắt hân, “Đầu tiên phải cho ta biết người đã nói gì với đám người ở Hoa Mãn lâu.”

“Ta chỉ nói với họ thật ra người là trư yêu hóa thân, tiếp cận nhiều quá dễ bị lây kiệt lý mà thôi.” Tô Diên Trạch cũng nhìn hân, nói thản nhiên như đang tự thuật sự thật.

“Nói dối, khó thoát tội.” Bùi Nhược Ngu gật đầu, nói xong liền phủ lên môi hân, không chút cố kỵ há miệng muốn cắn. Tô Diên Trạch thất kinh, nhưng đã không kịp né tránh, nháy mắt ngay cả tim cũng sắp bật tới

cổ họng. Trước khi xúc cảm chưa rõ kia ập tới, khí tức ái muội đã phóng túng lan tỏa, nhất thời bao phủ toàn bộ khuôn mặt hắn.

“Có nói hay không?” Bùi Nhược Ngu dừng lại ở vị trí đó, chỉ nhìn hắn, hắc hắc cười xấu xa. Tô Diên Trạch thở phào nhẹ nhõm, thân thể cũng nhuyển đi, trái tim nhảy loạn không thể ngừng được.

Hắn thở dốc, “Ta nói rồi người buông ra chứ?”

Bùi Nhược Ngu nghĩ nghĩ nói: “Àn.”

“Không buông là chó con.”

“Được.”

“Ta nói với họ, Bùi công tử tướng mạo tiêu sái bất phàm, nhưng trớ trêu trời sinh long dương, trong lâu các nàng không có tiểu quan sao?” Tô Diên Trạch cười đến đặc biệt xinh đẹp.

“... Được lắm.” Bùi Nhược Ngu lúc đầu ngẩn ra, lập tức khuôn mặt có chút biến sắc, bất quá liền trở về trạng thái cũ. Hắn chẳng những không buông tay, trái lại còn ôm Tô Diên Trạch chặt hơn, “Xem ra hôm nay phải làm chó con thật rồi.”

“Người...” Tô Diên Trạch giãy dụa định thoát thân.

“Hừ hừ.” Bùi Nhược Ngu đằng đằng sát khí một lần nữa ngăn chặn chiếc răng cuối cùng hắn để lộ, “Thật không may a thật không may... Bị người nói trúng rồi.”

Tô Diên Trạch cũng từ bỏ ý định phản kháng, vành mắt hồng hồng ngoan ngoãn tiến vào vòng tay hắn.

Bùi Nhược Ngu nhìn hắn, ngấm rồi thở dài, sau đó ghé vào cổ hắn, như dòng nước ấm lướt trên da thịt cùng đường cong của Tô Diên Trạch, còn có thanh âm Bùi Nhược Ngu.

“Đây là tại ai...” Hắn ở nơi đó thì thầm như tự nói với mình, “Người nói xem, đây rốt cuộc là tại ai?”

14. Chương 14

“... Vô sỉ.” Tô Diên Trạch dừng một chút, “Bùi Nhược Ngu người trở nên giáo hoạt từ hồi nào?”

“Học theo người thôi.” Bùi Nhược Ngu cười tủm tỉm, “Rốt cuộc cũng về đến nhà nhưng lại không được ngủ chung nữa, cái giường này không dễ dời.”

“Là người thì sẽ có gian tình.”

Nghe hắn kể tình cờ gặp Đồng tri phủ, Tô Diên Trạch quần chắn ngồi thành một đoàn cười ha hả không ngừng, “Bùi Nhược Ngu người muốn bị diệt khẩu sao thật dũng cảm.”

Bùi Nhược Ngu nằm đó ngấm nhìn cần cổ thon dài của hắn, trắng nõn mê người. Bèn vỗ vỗ chỗ bên cạnh, “Mau nằm xuống nói chuyện, ta sẽ không động tới người.”

“Quý mới tin người.” Tô Diên Trạch càng quần chặt hơn nữa, từ sau lần trước bị phong hàn còn tưởng rằng Bùi Nhược Ngu sẽ ngoan ngoãn an phận quay về giường của mình, ai ngờ hắn càng làm tới kéo hai chiếc giường sát lại nhau, đồng dục tuyên bố là vì ‘chiều cổ người bệnh’, khiến Tô Diên Trạch triệt để hết cách, đưa tay sờ sờ cánh tay hắn, “Đây là cánh tay con người sao?... Cái giường này nặng như vậy một mình người cũng dời được?”

“Người không qua đây vậy ta qua đó.” Bùi Nhược Ngu xốc chăn, mà miệng lưỡi linh lợi vĩnh viễn không địch lại sức lực, Tô Diên Trạch càng ngày càng thăm thía, có lẽ đây mới là chân lý. Hắn nghiêm túc suy nghĩ một hồi trong phạm vi mình có thể tiếp thụ, bèn khéo léo tránh đi móng vuốt sói đói của Bùi Nhược Ngu, bán thỏa hiệp nằm về chỗ của mình.

Bùi Nhược Ngu vẫn động tay động chân, nhích lại ôm chặt cả người lẫn chân, thở dài, “Tô Diên Trạch người theo ta đi theo ta đi, ta bảo đảm sẽ đối xử tốt với người.”

“Nhưng ta không bảo đảm ta sẽ đối xử tốt với người.” Tô Diên Trạch dừng một chút, “Bùi Nhược Ngu người ngàn vạn lần đừng quên tiểu quận chúa thiên kim nhà Thất vương gia ở Kinh Thành, không chừng người ta vẫn đang mong mỗi người thi đình đoạt khôi, sau đó có thể trở về nối lương duyên ông trời tác hợp.”

“... A?” Bùi Nhược Ngu ngẩn ra, “Người nói cái gì?”

“Không có gì.” Tô Diên Trạch mỉm cười, vùi mặt vào trong chăn, không lên tiếng nữa.

Bùi Nhược Ngu đột nhiên cũng không biết nên nói gì, âm thầm lợi dụng một khe hở liền chui vào trong theo hần, bóng đêm tiếp tục bao phủ. Hần nhớ tới hồi còn bé ở trong viện nhà mình với Tô Diên Trạch hai đứa cùng chơi đánh đu dưới cây bạch quả, hai cặp mông không bao giờ ngồi vừa chiếc ghế đu, tức tối tranh nhau đẩy tới đẩy lui, nhưng cuối cùng mình vẫn nhường cho hần. Khi đó thì thoảng lại oán hận hần ‘sao mà đáng ghét như thế’, nguyên nhân lại giống như ống đựng bút thanh hoa nhiều năm trước bị mình thả xuống đáy suối để rồi không bao giờ tìm lại được nữa, biến mất sạch sẽ theo từng khe thời gian dài đằng đẳng trôi qua.

Đến tột cùng là bắt đầu từ lúc nào?

Bùi Nhược Ngu nghĩ Tô Diên Trạch có lẽ vĩnh viễn không biết, ngày ngày hần luôn cười đến như gió thoảng mây bay, nhưng mỗi tối lại thường không tự chủ được mà ôm chặt cánh tay của mình.

Cho nên.

“Thật ra người cũng...” Bùi Nhược Ngu thở phào một hơi, những ý nghĩ lớn mật mà hưng phấn, xao động mà bất an, phá kén kéo tơ, ung dung lan tỏa trong không khí.

“—— Không thể rời xa ta có đúng không?”

Tô Diên Trạch không đáp lời, hần hơi nghiêng mặt, hô hấp ấm nóng, sắc trời ánh trên hàng my cong dài, biểu tình bình yên chìm đắm trong vài tiếng ngáy khe khẽ.

... Ngủ mất rồi.

Bùi Nhược Ngu trong lòng thở dài, hần cật lực gãi đầu, cuối cùng bất đắc dĩ hôn trán Tô Diên Trạch, “Ngủ ngon.”

Tô Diên Trạch mi mắt tựa hồ động đậy một chút, đột nhiên xoay qua ôm cánh tay hần.

Hôm sau lão phu tử ở thư quán Cẩm Sĩ cư nhiên khen Bùi Nhược Ngu hết lời.

Lại nói Lê Châu có hai thư quán, tuy không thể sánh bằng thư quán ở kinh thành, nhưng đều thanh nhã sạch sẽ, nghe nói ngay cả Đồng tri phủ cũng thường xuyên lui tới. Bởi vì lúc đó Tô Diên Trạch nhiệm phong hàn, mọi chuyện thư quán đều do một mình Bùi Nhược Ngu lo, bái thiếp phụng mệnh, ký văn tự thư —— mấy thứ này là để trình cho tiên sinh ở Lê Châu xem, sau đó dâng lễ phẩm báo gia danh, nói là muốn cùng một vị đồng học ở đây dự thính một thời gian, nhân tiện dâng bốc tiên sinh đến diễm mật mật mơ hồ hồ.

Dứt khoát lại nhanh nhẹn.

Lão tiên sinh cười ha hả vuốt râu, nói Bùi Nhược Ngu Bùi đồng học là hiền tài a hiền tài, sau này nhất định có thể trở thành trọng thần trong triều, lão phu lời này tuyệt không phải khẩu xuất cuồng ngôn.

“Tiên sinh uống say rồi chăng?” Tô Diên Trạch âm thầm hỏi Bùi trọng thần.

Lê Châu phong, tam phân đào hương nhiều lương sanh, Lê Châu vũ, nhất mật hồng trần vạn điểm thanh.

“Quả là phố thị vừa thơm vừa lành a.” Bùi Nhược Ngu ngồi ở tầng hai của một lầu nhỏ đối diện cửa sổ xoay xoay chén rượu, bên ngoài mưa đang tí tách rơi, dưới lầu thi thoảng lại có người đi đường qua lại, che những chiếc ô giấy dầu xanh xanh vàng vàng di động, trông như lục bình phiêu dạt trên sông Tần. Hần một hơi uống cạn chỗ rượu còn lại, cay đắng qua đi chính là dư vị ngọt ngào bất tận, không khỏi tấm tắc, “Phong cảnh đẹp a phong cảnh đẹp.”

“Trốn học ra đây uống rượu đương nhiên ngon,” Tô Diên Trạch lắc lắc chén rượu, “Bắt quá chỉ vò này thôi.”

“Người say trước không phải là người sao ~” Bùi Nhược Ngu lại rót một chén.

“Đúng vậy, say rồi ta sẽ thuê xe ngựa tốc hành trực tiếp tống người về kinh.” Tô Diên Trạch hai mắt loan loan nhấp một ít rượu, “Đúng là chủ ý hay.”

Bùi Nhược Ngu bĩu môi, tiếp tục quan sát người qua đường, sau đó thiếu chút nữa đánh rơi cả chén rượu, “... Đồng, Đồng tri phủ!”

“Ân?” Tô Diên Trạch thấy khóe miệng hắn co quắp đến lợi hại, cũng tò mò nhìn theo. Quả nhiên, bên dưới chiếc ô giấy dầu màu xám, còn không phải là Đồng tri phủ đã thay thường phục? Nhưng nữ tử bên cạnh lại bị che khuất hơn phân nửa dung nhan, nhìn sao cũng không rõ.

“Có chuyện để làm rồi.” Bùi Nhược Ngu hai mắt phát sáng, kéo Tô Diên Trạch chạy ra ngoài.

Trời mưa lất phất nhưng vẫn lạnh, nước mưa văng trên tán lá sen nghe tóc tóc, sắc đào bao phủ khuôn mặt hai người dưới tán, Bùi Nhược Ngu che tán sang bên Tô Diên Trạch thêm một chút, còn mình dán mắt vào mục tiêu khả nghi phía trước.

Cứ thế không nhanh không chậm theo dõi, đi qua đường lớn, đi qua ngõ nhỏ, cuối cùng ngồi dưới gốc đào từ xa xa nhìn hai người kia liếc mắt đưa tình bên bờ Tần giang.

“Nói đi nói lại,” Hoa đào thắm mưa càng nở rộ, mang theo những giọt nước thơm ngát rơi trên y sam ướt sũng một mảng, Tô Diên Trạch rụt rụt cổ, “Tại sao ta phải ngồi ở đây với người?”

Bùi Nhược Ngu kéo hắn sát vào mình thêm một chút, “Suýt, nhỏ tiếng thôi... Nữ tử đó có lẽ là Bối ma ma của Hoa Mãn lâu.”

“... Người để ý bọn họ như vậy làm gì?”

Bùi Nhược Ngu nhìn hắn, lại thở dài, “Người thấy Lê Châu có được không?”

“Không tệ a.” Tô Diên Trạch nghe hắn hỏi lấy làm lạ.

“Vậy sau này chúng ta bỏ trốn đến đây có được không?” Một câu đường đột không đầu không đuôi, Tô Diên Trạch chớp chớp mắt, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, chỉ ngơ ngác nhìn hắn.

“Chẳng lẽ người...”

“Tiền xa chi giám.” Bùi Nhược Ngu gật đầu, chỉ chỉ hai thân ảnh bên sông, rồi chỉ chỉ hai người hắn, cười rộ lên, để lộ hàm răng trắng đều tăm. “Hậu xa chi sư.”

“... Ách?” Tô Diên Trạch như hiểu như không, ý niệm đó cứ thoát ần thoát hiện, rõ ràng rồi mơ hồ, mơ hồ rồi lại rõ ràng.

“Nghe ta nói,” người đối diện hô hấp nóng rực, trong ngữ khí thấm đẫm hơi nước dày đặc, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, “Nếu một ngày nào đó chúng ta không thể ở bên nhau như lúc này, ta sẽ dẫn người bỏ trốn, chạy đến đây.”

Tô Diên Trạch đột nhiên muốn cười lớn một trận, bờ môi non mềm phấn hồng thoáng cong lên lại hạ xuống, hắn đưa tay vỗ đầu Bùi Nhược Ngu, sau đó cảm thấy chưa nguôi giận, cốc thêm một cái nữa.

“... Làm, làm gì a?” Khó khăn lắm mới có được chút không khí ngọt ngào, Bùi Nhược Ngu ôm đầu vể mặt vô cùng kinh ngạc.

Tô Diên Trạch cup mắt, sau đó xoay người bỏ đi, ngay lúc ấy còn thấp giọng bỏ lại một câu, đồng thời y phục cọ vào mấy nhánh đào xung quanh, phát ra tiếng loạt xoạt, hòa lẫn vào tiếng mưa, nhưng Bùi Nhược Ngu lại nghe thấy rõ ràng.

Hắn nói, tại sao chúng ta phải bỏ trốn.

Lại qua không biết bao nhiêu ngày.

Thường lão bản không lâu sau đó đã hồi âm, nói là ở Hoài Nam tìm được một phướng dật, đã lấy hàng mẫu về, muốn Tô Diên Trạch quay về nghiệm chứng.

“Xem ra cũng đã đến lúc nên quay về.” Bùi Nhược Ngu lười biếng vươn vai, “Lần này du ngoạn thu hoạch không nhỏ.”

“Là ăn không ít.” Tô Diên Trạch sửa lại, “Tôi học đường nghe giảng tổng cộng bảy lần người ngủ ít nhất năm lần.”

Vì vậy nói khởi hành liền khởi hành, trước khi đi cáo biệt Đồng tri phủ, chỉ tiếc mỗi không được gặp lại Văn Nhân Diễn và Lục Tế. Mặt khác Bùi Nhược Ngu lần này nói sao cũng không chịu ngồi thuyền nữa, hắn chạy đi thuê một cỗ xe ngựa coi như rộng rãi, đem một đồng hành trang cùng Tô Diên Trạch nhét vào trong, quay sang mỉm cười với xa phu chỉ chỉ hướng bắc, thẳng tiến kinh thành.

Bọn họ đi trên đường lớn dưới ánh dương quang khoan khoái thích ý không gì bằng. Hành trình kéo dài gần nửa tháng, mới tới đại môn hoàng thành. Bùi Nhược Ngu nhảy xuống xe trước, để nô bộc khiêng toàn bộ mọi thứ đi xong, quay đầu về phía Tô Diên Trạch hưng phấn ngoắc tay, “Chúng ta về đến nhà rồi!”

Tô Diên Trạch ngẩn ra, khoảnh khắc ấy cũng thật sự có cảm giác được về nhà.

Mà từ khi bọn họ viết thư nói chuẩn bị trở về, Bùi phu nhân đã bắt đầu xé lịch đếm ngày, sáng ngóng, đêm trông, bài vị không lau, hoa cũng không cắm, sau đó còn dứt khoát tự mình ra cửa kiếng chân rướn cổ, chỉ còn thiếu mỗi trực tiếp ngồi xuống đất bứt cỏ mà thôi. Lúc này đang nắm chặt tay Bùi Nhược Ngu, nước mắt giàn giụa, bất quá nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra có điểm nào như chịu khổ, lập tức trong lòng vừa an ủi vừa phiền muộn.

Sau đó bày tiệc, đón gió, tẩy trần, ân cần hỏi han. Bùi đại nhân vuốt râu nghe hai người Bùi Tô hồi báo về thể nghiệm tâm đắc của lần du ngoạn này, không ngừng gật đầu, “Vài ba tháng cũng coi như thêm được chút kiến thức! Bắt đầu từ ngày mai trả bài và phân tích những kiếm kinh đại kinh như Thi Kinh, Mạnh Tử, Luận Ngữ, đầu xuân năm tới là thi Đình rồi, người tự mà lo liệu!” Nói xong khoát tay, khẩu khí cũng dịu hơn đôi chút, “Đi nhiều ngày như vậy cũng mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi.”

Bùi Nhược Ngu vâng vâng dạ dạ xong, ung dung ra khỏi cửa, sau đó túm lấy Tô Diên Trạch chạy về phòng. Tô Diên Trạch bị hắt kéo đến ngơ ngác một lúc, “Đằng sau có sói đuổi cắn người sao, đồ ngốc!”

“Ta sợ còn chậm thêm bước nào nữa sẽ thật sự cười ra tiếng.” Bùi Nhược Ngu nằm trên giường thở hổn hển không ngừng.

“Nói dối cũng không cần trôi chảy thế chứ!” Tô Diên Trạch chỉnh lý lại chongo sách trong tay phỉ phỉ bụi, “Bùi Nhược Ngu người rớt cuộc đã bang an thế từ hồi nào?... Còn có thể nói đến thuận miệng như vậy. Tới lúc đó một phong thư của Đồng tri phủ sẽ khiến người chịu gia pháp hình thần đều diệt,” Hắn nheo mắt thổi thổi trang sách, cười đến thích chí, “Gia pháp a gia pháp ha ha ha Bùi Nhược Ngu người tiêu rồi.”

“Yên tâm.” Bùi Nhược Ngu cong khóe miệng, “Vô luận cha hỏi gì Đồng tri phủ nhất định đều nói tốt, ông ta dám nói không tốt thì chứng tỏ ông ta quần giáo không nghiêm, khác nào tự giẫm lên chân mình.”

“... Vô sỉ.” Tô Diên Trạch dừng một chút, “Bùi Nhược Ngu người trở nên giáo hoạt từ hồi nào?”

“Học theo người thôi.” Bùi Nhược Ngu cười tủm tỉm, “Rớt cuộc cũng về đến nhà nhưng lại không được ngủ chung nữa, cái giường này không dễ dời.”

Tô Diên Trạch xoay người vung tay, nguyên bộ Luận Ngữ vẽ một vòng cung tràn đầy khí phách bay tới, Bùi Nhược Ngu kêu thảm một tiếng liền nhắm mắt xuôi tay.

Ngày hôm sau khí trời rất đẹp, nơi nơi đều là phong quang.

Tô Diên Trạch cơm nước xong liền lên xe đi đông thành, Bùi Nhược Ngu cũng chỉnh lý một hồi rồi ra ngoài, vừa qua khỏi cửa trà quán liền thấy Trương Hoài Dao cùng Đỗ Đình Trúc sóng vai ngồi đó chờ mình.

“Tới lâu chưa?” Bùi Nhược Ngu kéo ghế ngồi xuống, “Đỗ tiểu công tử béo ra a, ngay cả mặt cũng có nọng.”

“Đương nhiên, nhờ ai chăm sóc.” Trương Hoài Dao cười đến một chút cũng không e dè, “Bọn ta trước tháng chạp đã chạy về, không ngờ hai người các người còn mài mông ở đó lâu hơn. Nói xem nói xem, hai người đã làm gì?”

Tiểu nhị qua đặt lò than, Bùi Nhược Ngu tiếp trà từ tay hần nhấp một ngụm, “Ăn uống rong chơi ngắm phong cảnh, còn đến thư quán ngồi vài ngày — hoa đào đích thực rất hiếm lạ. Các người thì sao?”

“Cha mẹ hần sủng hần như bảo bối, xa không cho đi, lạ cũng không cho đi, cuối cùng chọn Thương Châu gần đây, còn hận không thể dẫn cả nhà đi theo.” Trương Hoài Dao thở dài, hoàn toàn không để ý tới Đỗ Đình Trúc ở bên cạnh đỏ mặt phân bua ‘người nói quá!’, “Còn dọa gì mà phải mang hần hoàn hảo vô khuyết trở về... làm như ta sắp xách hần đem ra ngoài bán! Hơn nữa ta cũng không phải sói, ra ngoài một chuyến sao có thể không hoàn hảo vô khuyết trở về? Ai ~”

“Người còn hơn cả sói.” Bùi Nhược Ngu nâng chén trà cười nói, “Năm tới thi Đình rồi, chuẩn bị gì chưa?”

“Đương nhiên là rồi, lần này còn thật sự quyết tâm mang về một danh thứ!” Trương Hoài Dao nhìn sang Đỗ Đình Trúc, nhãn thần lập tức ôn nhu, “Như vậy ta còn có được chút vốn làm sinh lễ cầu thân, đúng không?”

“Cầu thân?!” Bùi Nhược Ngu không lường được, nước trà văng đầy bàn.

“Khụ khụ.” Trương Hoài Dao xấu hổ ho khan hai tiếng, còn Đỗ Đình Trúc ở bên cạnh cũng mặt đỏ bừng, “Thật ra cũng không có gì phải ngại, nên thế nào thì cứ thế đó, không lay chuyển được thì không cố lay chuyển nữa, nhưng nếu sợ thất bại mà có ý định trốn chạy trước không đi tranh thủ, thì mới khiến người khác chê cười.”

Bùi Nhược Ngu ngẩn ra, sau đó nheo mắt nhìn hai người họ nửa ngày, bỗng nhiên tay trái vỗ vai Trương Hoài Dao, tay phải vỗ vai Đỗ Đình Trúc, gật gật đầu, “Làm tốt lắm.” Nói xong đứng dậy định đi. Trương Hoài Dao vội kéo hần lại, “Uy người đi đâu?”

“Về nhà.” Bùi Nhược Ngu phát trường bào, “Còn nữa, e rằng lần này thi Đình tranh khôi với người, phải thêm tên của Bùi mỗ.”

15. Chương 15

“Tiểu Trạch Nhi người nhớ khích lệ ta.” Hồ hấp vui vào thân thể hần, “Cho nên phải đợi ta a.”

Đợi ta đến cầu thân.

Đợi ta đưa người vào quảng đời thuộc về hai chúng ta.

Ngày đó nhất định sẽ đến.

Tô Diên Trạch về nhà trước bữa trưa, hàng lấy từ Giang Nam nhìn thế nào cũng vẫn không giống mẫu gấm mình gửi kèm từ Lê Châu, đành phải ở đó chỉnh trang nửa ngày với Thường lão bản, mà cũng gần đến trừ tịch, lúc này sắm sửa hàng tết càng cấp bách hơn, nên tạm gác lại.

Vừa vào phòng liền thấy Bùi Nhược Ngu đang ngồi ngay ngắn trước bàn, tập trung tinh thần viết văn chương, tựa hồ căn bản không phát giác mình đang tiến đến.

“Chuyện này là thật sao?” Tô Diên Trạch dụi dụi mắt nhìn trời, nắng mùa đông tuy nhạt, nhưng rọi vào mắt vẫn không khỏi có chút đau đớn, “Bùi Nhược Ngu người uống nhầm thuốc?”

Bùi Nhược Ngu ngẩng đầu, nhìn thấy hần liền ngoắc tay, “Lại đây lại đây Tiểu Trạch Nhi mau giúp ta, xem câu này làm sao giải?”

Tô Diên Trạch bán tín bán nghi đi qua, thấy trên bàn hán bày một đồng sách vở giấy bút nghiên mực loạn thất bát tao, đích thực không phải nhất thời hứng khởi mà giả vờ.

“Người muốn làm gì?” Giải xong câu đó cho hán, vẫn nhin không được phải hỏi ra miệng. Tô Diên Trạch cảm thấy chuyện này quá lỳ kỳ.

Bùi Nhược Ngu chỉnh chỉnh tề tề viết lời giải câu kia vào trong sách, mới quay sang Tô Diên Trạch, cười giảo hoạt, “Chuẩn bị đi thi a. Có gì lạ sao? Người nói người không thi, ta tự nhiên phải đi.”

“Có âm mưu.” Tô Diên Trạch liếc hán một cái, “Có mục đích.”

“Đúng đúng đúng, cho nên người phải giúp ta.” Bùi Nhược Ngu bỗng nhiên nghiêm túc hán lên, “Vô luận thế nào, lần này ta phải tranh thủ, cho dù chỉ có một tia hy vọng mong manh.”

Thanh tuyến hán hạ thấp trầm trọng, lọt vào tai khiến người có chút mơ hồ, mà bên trong câu nói đó vài từ nghiêm túc nhất đều lần lượt tiết lộ chút tin tức không muốn mình biết, hiển nhiên như thế, nhưng liệu có liên quan đến mình?

Tô Diên Trạch cắn môi nhìn hán, Bùi Nhược Ngu lần đầu tiên khiến mình dò không ra như vậy.

Khí trời nói lạnh liên lạnh.

Lúc Tô Diên Trạch dựa bên cửa sổ cảm thán năm nay không được xem cây bạch quả trổ hoa rụng rào rào vàng rực khắp mặt đất, Bùi Nhược Ngu vẫn đang ngồi trước bàn nhú mày khổ đọc.

Tô Diên Trạch thả hồn một hồi rồi ôm gối ngồi xuống kế bên hán nhìn hán viết chữ, thật ra Bùi Nhược Ngu viết chữ rất đẹp, từng chấm từng nét đều như mang một câu chuyện, những ô kẻ đỏ trên giấy thi thoảng lại bị một nét mực kéo dài che khuất, đợi qua một lát mực khô sẽ lại cần cần dực dực hiện lên đường kẻ màu nâu sẫm vừa bị che khuất kia.

Tô Diên Trạch ngồi nghịch quang chăm chú nhìn đường kẻ kia đến xuất thần, nhìn nó bị che lấp, lại hiện lên, như mây trên trời, tụ rồi lại tan, âm tình bất định.

Tô Diên Trạch ban đầu còn định cười nhạo hán, rằng tình trạng này của người nhất định không duy trì được quá năm ngày, đến chừng đó người phải mời ta đi ăn xú mại của tửu điểm nọ.

Thế nhưng xú mại cuối cùng không được ăn, bởi vì từ Lê Châu trở về đến giờ đã hơn một tháng. Tô Diên Trạch đành phải đem chồng sách sử văn kinh tịch tỉ mỉ phân loại chỉnh lý toàn bộ đưa cho hán xem, hai người cứ thế ở lý trong phòng lý giải từng chương một, học thuộc từng đoạn một, viết ra từng dòng một, bên trong lò sưởi bằng đồng đặt ở giữa phòng, những khối than đen sì phủ một lớp lửa đỏ, nhưng lại tỏa ra mùi hương liên miên không dứt.

Ăn xong cơm tối, Bùi Nhược Ngu vừa mở sách, liền thấy Tô Diên Trạch vén tấm màn vải dày reo lên, “Tuyết rơi rồi!”

Về mặt hưng phấn không chút che giấu.

Tô Diên Trạch từ nhỏ đã thích ngắm tuyết, mùa đông trong ký ức trước khi hán đến kinh thành gần như chỉ có hai sắc màu vàng và xanh. Bùi Nhược Ngu tới bây giờ vẫn nhớ như in, vào tháng chạp năm hán vừa đến nhà mình ở, có một trận đại tuyết mà bông tuyết to bằng lông ngỗng, Tô Diên Trạch hai tay níu chặt tấm màn trước cửa, không dám ra mà cũng không chịu vào, chỉ mở to mắt nhìn tiểu viện dần dần bị một màu trắng xóa bao phủ.

Bùi Nhược Ngu liền ném bút, cùng hán đứng sau màn, bên ngoài đích thực tuyết đã bắt đầu lác đác rơi, giữa màn đêm vừa buông xuống lóe lên văng sáng yếu ớt. Nhuyễn mịn vô tận, không nhanh không chậm giáng lâm từ trên trời.

“Lát nữa sẽ lạnh lắm.” Bùi Nhược Ngu kéo Tô Diên Trạch trở về trong phòng, thấy đôi tay nhỏ nhắn của hán bị đông đến đỏ bừng, bèn nắm chặt chà xát cho hán, “Đến lò sưởi ấm đi.”

Tô Diên Trạch lắc đầu, chỉ chăm chú nhìn hán.

“Sao vậy?” Bùi Nhược Ngu khó hiểu.

“Lười đi.” Tô Diên Trạch vạch áo hắt ra duỗi tay áp lên da thịt hắt, không đếm xỉa tới khuôn mặt khổ qua như hít vào một hơi khí lạnh của Bùi Nhược Ngu, cười đến yên tâm khoan khoái, “Thế này tốt hơn.”

Bùi Nhược Ngu dứt khoát bọc hai tay hắt lại, ngồi lên giường cười nói: “Người thấy khoa thi năm tới ta có qua được không?”

“Qua được thì sao, không qua được thì thế nào?” Tô Diên Trạch chớp chớp mắt, tìm một tư thế thoải mái nằm xuống.

“Đương nhiên không giống nhau.”

“Nhìn không ra người còn ôm hoài bão vĩ đại tranh thủ làm trụ cột báo đáp nước nhà?”

“Đương nhiên a.” Bùi Nhược Ngu cũng chớp chớp mắt với hắt.

“Àn... Trạng nguyên còn có thể lấy công chúa, cho dù không làm được Trạng nguyên ít nhiều gì cũng xứng đôi với quận chúa, có đúng không?” Tô Diên Trạch rũ mỵ không nhìn hắt.

“Đúng vậy, có thể lấy quận chúa a!” Bùi Nhược Ngu làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ.

Tô Diên Trạch bất động thanh sắc cựa quậy ngón tay, lần đến bộ phận nào đó không chút lưu tình hung hăng véo một cái. Chỉ nghe Bùi Nhược Ngu ôm ngực kêu thảm không ngừng.

“Vây chúc hai người,” Không tự chủ được cắn răng, “Bách niên hảo hợp!”

Đảo mắt đã sắp qua năm mới.

Bùi phu nhân dẫn Bùi Nhược Ngu cùng Tô Diên Trạch đi chùa dâng hương cầu nguyện, trong Đàn Hương tự khói nhang nghi ngút, Bùi phu nhân mang theo hai tiểu nha hoàn đi vào, lấy bạc mua hương thành kính khấn đầu cầu bình an.

Trên bậc thềm thật dài còn an tĩnh phủ đầy tuyết đọng chưa tan, hàng mai hai bên nở rất đúng lúc. Bùi Nhược Ngu đi theo vào chùa khấn đầu một cái rồi chạy ra, thấy Tô Diên Trạch vẫn còn rúc trong kiệu, cả người quần chặt dưới lớp áo choàng gấm xanh biển in hoa, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, bị lạnh đến hai má hồng hồng.

“Xuống kiệu xem hội đi.” Bùi Nhược Ngu vén màn định kéo hắt.

“Không đi, lạnh chết được.” Tô Diên Trạch càng lui vào một xó, “Sao người không ở thêm lát nữa, cầu Bồ Tát phù hộ cho người đỗ trạng nguyên.”

“Bồ Tát bận lắm a, có người phù hộ là được rồi.” Bùi Nhược Ngu cười gian nhảy lên kiệu, luồn tay vào hai bên nách áo hắt, nhẹ nhàng kéo vào lòng cứ thế ôm hắt định ra ngoài, “Đi ra ngoài chơi, người xem hoa mai nở đẹp biết bao nhiêu.”

“Được rồi được rồi, ta tự đi không phiền người đại giá.” Tô Diên Trạch xấu hổ, đành phải theo hắt xuống kiệu. Bên ngoài gió cũng không lớn, chỉ là cả đất trời đều là tuyết trắng thuần khiết, đâm vào mắt có chút khó mở ra.

Bùi Nhược Ngu kéo hắt vào trong chùa, nói chùa này có thể xem là ngôi tự miếu lớn nhất kinh thành, bên trong nghe nói thờ phụng mấy trăm vị Bồ Tát, cầu gì cũng được. Sau đó cười hắc hắc như đâm tặc, nắm tay Tô Diên Trạch, “Tiểu Trạch Nhi chúng ta vào trong đó đánh lễ Quan Âm tổng tử, sang năm sinh một hài nhi trắng trẻo mập mạp có chịu không?”

Tô Diên Trạch ngẩn ra, sau đó cũng cười theo, vỗ vỗ bụng Bùi Nhược Ngu, “Ai nha tráng sĩ năm sau đúng là khổ cho người rồi, vừa phải lo đi thi vừa phải dưỡng thân an thai, chỉ là không biết lúc diện thánh có quá khẩn trương đến nỗi oa nhi cũng lọt ra luôn không?”

Bùi Nhược Ngu trêu chọc không thành còn bị trêu ngược lại, hắt nghe đến khoe miệng co quắp, “Tốt lắm! Ta sinh con thì người giúp ta đỡ đẻ.”

Tô Diên Trạch vừa định đáp lời, lão tăng râu dài ở bên cạnh đã nghe không nổi nữa, chấp tay niệm một câu A di đà phật, dọa cho hai người nhảy dựng lên.

Lão hòa thượng nhìn hai kẻ đang ngượng chín mặt kia mỉm cười hiền lành, “Hai vị công tử thoát nhìn phúc khí không cạn, có muốn xem tướng đoán cát hung?”

Tô Diên Trạch đẩy Bùi Nhược Ngu lên trước, “Phiền đại sư xem giúp vị này, sang năm là vận đào hoa thịnh hay đường quan rộng mở?”

Đại sư vuốt râu, chuyên chú nhìn Bùi Nhược Ngu một hồi lâu, mới thông thả mở miệng: “Công tử muốn đoạt khôi ở khoa thi đình đầu xuân năm tới?”

Bùi Nhược Ngu sững sốt, Tô Diên Trạch đã cười khúc khích mấy tiếng.

“Công tử đừng cười, vị công tử này thiên đình đầy đặn, ấn đường mang khí tượng chiến thắng, có lẽ nỗ lực thì chuyện đoạt khôi mười phần nắm được bảy tám phần. Bất quá...”

Tô Diên Trạch ngừng cười, “Bất quá cái gì?”

“Thứ lão nạp nói thẳng, vị công tử này dường như không có vận làm quan... Phúc trạch cư nhiên chỉ đến trúng cử liền dừng lại. Kỳ quái, đúng là kỳ quái.”

Tô Diên Trạch còn chưa kịp phản ứng, Bùi Nhược Ngu đã như ngộ được điều gì đó trước tiên, lấy bạc ra dúi vào tay lão hòa thượng, bỏ lại một câu ‘Đa tạ đại sư chỉ giáo’, đoạn kéo Tô Diên Trạch chạy đi.

Hắn thở hồng hộc nhét Tô Diên Trạch vào trong kiệu, quay sang kiệu phu phân phó: “Chúng ta không đợi phu nhân nữa, hồi phủ trước.”

“Bùi Nhược Ngu?” Tô Diên Trạch vén màn hỏi hắn, “Người làm sao vậy?”

Bùi Nhược Ngu quay đầu lại loay loay hai mắt đối diện hắn, “Về nhà đọc sách.”

Bùi Nhược Ngu về đến nhà quả thật lập tức ngồi vào bàn ôn bài cả buổi chiều. Mãi cho đến trước khi ngủ chịu hết nổi nữa bèn cố sức bám lấy Tô Diên Trạch đòi ngủ chung với hắn.

“Ta học cả ngày rồi Tiểu Trạch Nhi nói sao cũng nên thưởng cho ta a!” Hắn lý lẽ hùng hồn dựa vào tường, rồi ôm chần lẩn qua lẩn lại trên giường Tô Diên Trạch như con cá chạch cỡ lớn.

“Người học hay không liên quan gì đến ta?” Tô Diên Trạch một chút cũng không nể mặt, “Đi xuống!”

“Lãnh khốc!” Đại cá chạch phẫn nộ bò xuống giường, “Vô tình!”

“Biết là tốt rồi.” Tô Diên Trạch buông màn.

Bùi Nhược Ngu đi được hai bước, đột nhiên xoay người lại ôm ghì lấy hắn từ phía sau, không đợi hắn phản kháng đã lẩn lên giường, cuốn cả hai vào trong chăn.

Tô Diên Trạch lấy khuỷu tay thúc hắn, nhưng tên gia hỏa kia ở đằng sau quyết tâm sống chết không buông. “Đừng động đừng động, cho ta ôm một lúc thôi, một lúc là đủ rồi...” Bùi Nhược Ngu ghé vào cổ hắn nhẹ nhàng phả một hơi thở, “Không làm gì khác.”

Tô Diên Trạch có điểm mềm lòng, đành mặc cho hắn ôm. Cứ như vậy yên tĩnh qua một hồi, ngoài màn trướng xanh đen ánh đèn đã có chút âm đạm, một mảnh vàng sáng chiếu vào trong mắt dần dần trở nên thâm thúy, sau lưng hô hấp an ổn, giống như lớp tuyết hiền hòa bên ngoài, miên trường lạc mịch.

Thật ra cũng chẳng có gì không tốt... ít nhất... được hắn ôm như vậy cũng khá ấm áp. Tô Diên Trạch cứ thế nhắm mắt lại.

Bùi Nhược Ngu kỳ thực vẫn chưa ngủ, chỉ đang nghĩ về lời tiên đoán của lão hòa thượng đó, theo như lão nói mình có vận quan nhưng không có phúc làm quan, bất quá, nếu lão thật sự linh nghiệm, vậy tức là chứng minh... Dòng suy nghĩ liền bị đứt quãng, bên cạnh dần vang lên tiếng ngáy khe khẽ điềm đạm khả ái, hắn cười thầm, cả gan ôm chặt hơn nữa, dán sát vào thân thể ai kia thêm chút nữa.

“Tiểu Trạch Nhi người nhớ khích lệ ta.” Hô hấp vui vào thân thể hắn, “Cho nên phải đợi ta a.”

Đợi ta đến cầu thân.

Đợi ta đưa người vào giường chờ thuộc về hai chúng ta.

Ngày đó nhất định sẽ đến.

Cũng không biết thiếp đi tự bao giờ, lúc tỉnh lại Tô Diên Trạch đang ở bên cạnh thu dọn đồ đạc, túi lớn túi nhỏ chất đồng một chỗ.

Bùi Nhược Ngu nheo mắt nhìn hắn một hồi, nửa ngày mới phản ứng, “Người sắp về nhà mẹ?”

“Là về nhà.” Tô Diên Trạch xách một túi đồ ném vào mặt hắn, “Văn bá tới rồi, đón ta về Tô Châu mừng năm mới.”

“Nga.” Bùi Nhược Ngu chợt cảm thấy một luồng khí lạnh ủa vào trong chăn, hắn càng bọc mình chặt hơn, ngồi dậy, “Nhớ về sớm một chút.”

“Không về đây nữa.” Tô Diên Trạch cũng không ngẩng đầu lên, tỉ mỉ chỉnh lý mọi thứ.

“Vậy ta đi Tô Châu tìm người.”

“Được thôi.” Tô Diên Trạch gọi nha hoàn tới, giao hành lý nhờ nàng đưa ra xe trước, mới xoay người nhìn Bùi Nhược Ngu, “Có lạc đường ta không chịu trách nhiệm.”

“Vậy là người tổn thất lớn.” Bùi Nhược Ngu vươn cánh tay ôm lấy hắn.

“Là rất lớn, người còn nợ ta ít nhất ba mươi năm trong khế ước bán thân chưa trả hết.” Tô Diên Trạch cười tủm tỉm nhét cánh tay trở vào trong chăn đắp cho hắn thật kín kẽ, đứng lên chỉnh trang y phục, “Ta đi đây.”

“Àn.” Bùi Nhược Ngu nhìn hắn xoay người rồi đi, màn đột nhiên sụp xuống một bên, đến khi thân ảnh Tô Diên Trạch biến mất trong luồng sáng mơ mơ hồ hồ đằng xa, mới sực nhớ mình còn có lời muốn nói với hắn.

Bùi Nhược Ngu gãi gãi đầu, phì cười, thật đúng là... không nỡ xa hắn. Năm nào vào thời gian này hắn cũng phải về nhà, nhưng tại sao cảm giác kia mỗi năm càng thêm mãnh liệt. Hắn nhú mào, cho nên...

—— Nhớ về sớm một chút a.

16. Chương 16

Đảo mắt đã là trừ tịch.

Bùi phu nhân vừa vào nhà liền vội chạy đi, phân phó hạ nhân ra đầu ngõ làm thịt gà rồi cắt hết toàn bộ dao kéo, cuối năm không nên nhìn thấy những thứ sắc bén không may này. Tiểu viện đại viện được quét tước sạch sẽ đều giăng đèn, ngay cả dây pháo đỏ rực cũng đã chuẩn bị, treo thành xâu dài dưới mái đồng sương.

Tranh ông Táo bị bạc màu cũng đã đổi tấm mới, lư hương dùng tế thần tế tổ đều mua loại thượng hạng, sau đó được cung cung kính kính đặt trước linh vị tổ tiên, từng lần khói mong manh nghi ngút bốc lên.

Triều đình đã sớm cho nghỉ Tết, Bùi đại nhân liền có thể đích thân chỉ huy bày bàn cúng thiên địa, treo câu đối, dán môn thần... Toàn phủ trên dưới đều bận rộn náo nhiệt.

Bùi Nhược Ngu rút trong phòng đọc sách, đọc một hồi lại đâm ra tâm phiền ý loạn, ngồi không yên bèn chạy đến bên cửa sổ xem tuyết đã tan chưa. Tiểu nha hoàn đang cầm chổi lông gà phui bụi cười khúc khích, “Thiếu gia, trên phố Thịnh Hoa đang có một đội múa rồng, nghe họ nói náo nhiệt lắm, sao cậu không đi xem?”

Bùi Nhược Ngu như có chút dăm chiêu, lại ngồi về chỗ cũ, chống trán tiếp tục đọc sách thánh hiền của hắn.

Tô Diên Trạch a Tô Diên Trạch, Bùi Nhược Ngu nhú mào, hắn không ở đây mình ngay cả sách cũng đọc không vô, thật đúng là kỳ quái a kỳ quái.

“Trạch Nhi năm nay lại cao thêm rồi.”

Tô Diên Trạch đang ngồi trong nhà ở Tô Châu bên bàn cơm tất niên, Tô phụ rót cuộc cũng từ ngoài trở về trước trừ tịch, việc đầu tiên làm chính là kéo Tô Diên Trạch nhìn trái nhìn phải trông trên trông dưới, khiến nhị nương hân hân lòng đầy vui mừng lại hột hắng đứng một bên, nàng chỉ biết trầm mặt bồng bềnh chưa tới ba tuổi của Tô Diên Trạch.

“Hiệu buôn ở kinh thành sao rồi, Thường lão bản có nói gì với con không?”

“Ân,” Tô Diên Trạch suy nghĩ một chút, “Thường lão bản nói năm nay hồ lô bánh mứt bán chạy hơn năm rồi, còn hột hàng nữa. Trái lại nhân sâm nhục quế hẩm hiu hơn, trong ngăn tủ còn một ít hàng tồn, con đã bảo bọn họ trước cuối năm hạ giá bán hết cho các hiệu được.”

“Vậy xem ra năm sau vẫn phải đi Hoài Tây một chuyến mới được.” Tô phụ gật đầu, “Nhập thêm bánh mứt dự trữ cho bất cứ tình huống nào.”

Tô Diên Trạch vội lắc đầu, “Con lại nghĩ qua Tết cha nên phái người ra bắc, nhập đủ nhân sâm thượng hạng ở đông bắc về, nhất định sẽ bán chạy hơn cả bánh mứt.”

Tô phụ vừa định hỏi, nhị nương đã trợn mắt trước, “Uy Diên Trạch, người mới ra ngoài có vài năm gặp qua được bao nhiêu người mà đã dám lên mặt với lão gia, vậy là không nên, nhân sâm đều là thứ quý hiếm, năm nay không bán được người còn khăng khăng đòi nhập thêm, này không phải là tự đập bảng hiệu của mình sao?”

Tô Diên Trạch mỉm cười không nói nữa, nhưng lại vừa vặn khơi gợi hứng thú của Tô phụ, “Không sao, Trạch Nhi cứ nói tiếp.”

Tô Diên Trạch bèn buông đũa, “Hiện tại nhân sâm trong điểm đều là tàn sâm, hàng tốt không giữ được lâu, đầu xuân ẩm áp những tua rễ toàn bộ đều héo hết, trong nhà hầu như trống không; còn bánh mứt để lâu không cứng, trái lại giữ được một thời gian, năm nay đã mua nhiều, sang năm còn nhập thêm nữa e rằng sẽ không ai mua.”

Tô phụ nghe xong cười sảng khoái, “Không sai không sai, suy tính rất chu đáo, qua Tết con quay lại kinh thành, hiệu buôn này giao cho con quản lý, cứ làm theo ý của con là được.”

Tô Diên Trạch vội gật đầu thưa vâng, nhìn ánh mắt như hai cái dùi của nhị nương hung mãnh đâm tới, hân hân nghiêng người né tránh, quay sang xoa đầu tiểu đệ đệ về mặt ngây thơ ngồi bên cạnh ôn nhu cười nói: “Muốn ăn gì nào? —— Không đủ ca ca gấp cho đệ.”

Chính giữa bàn bày một đĩa táo dán chữ phúc, sáng lên dưới ánh đèn mang ảo giác như làm từ pha lê. Họ hàng thân thích ngồi một vòng lớn quanh bàn, lôi những chuyện lật vạt từ đầu năm tới cuối năm kể đi kể lại, trong phòng còn lượn lờ khói than ẩm áp, đêm trừ tịch trong an tường lại mơ hồ lộ ra chút rung động không an phận, trời dậy vô hạn mặc cho tiếng hoan hô cười đùa chồng chất.

Từ giờ bắt đầu đón giao thừa, Bùi Nhược Ngu vùi đầu xem sách cả ngày đến hiện tại có chút mệt mỏi, uống được hai chén đã bắt đầu mơ mơ màng màng buồn ngủ, hân hân nhìn những quả táo đỏ to tròn trên bàn đến xuất thần, vỏ quả bình an như trong suốt lấp lánh bị mực quang hân nghiền một hồi chỉ còn lại hai màu.

Đỏ và vàng.

Đó là vào trừ tịch năm ngoái, từ sau khi đi Lê Châu về Bùi Nhược Ngu vẫn luôn bám lấy Tô Diên Trạch không cho hân đi, cho nên chút phong hàn của Tô Diên Trạch bị Bùi Nhược Ngu phóng đại lên mấy trăm lần để từ đó đạt được mục đích vô sỉ có thể giữ hân ở lại kinh thành cùng mình ăn Tết.

“Màu đỏ và màu vàng, toàn thân đều là lông,” Bùi Nhược Ngu suy nghĩ một hồi, “Bộ dạng có lẽ không khác lắm so với con sư tử vẽ trong phòng trư nay.”

“Nói nhảm.” Tô Diên Trạch không tin, “Cứ như người đã gặp qua rồi không bằng.”

“Người không tin?” Rõ ràng là ăn nói lung tung, kéo hân chạy vào trong viện, “Ta dẫn người đi tìm.”

Niên thú, dã thú hung mãnh mang theo khí tức may mắn, có lẽ có bộ bờm hoa lệ cùng vẩy rồng vàng óng, đang lẳng lặng ẩn nấp ở một nơi u tối trong đêm trừ tịch, đợi đến giữa khuya liên ngắc đầu vẩy đuôi đi qua trước cửa từng nhà, thấy nhà nào đèn không sáng pháo không vang sẽ ngoạm lấy tiểu hài tử nhà đó tha đi.

“Nó thích tha những hài tử xinh đẹp như ngươi.” Bùi Nhược Ngu vừa nói vừa kéo Tô Diên Trạch vào trong một khu đất tối tăm, cũng vừa có tuyết rơi, trên mặt đất mơ hồ ánh lên chút màu lam xám, dãy mái ngói thẳng tắp thì thoảng có chỗ cong lên, tàng cây bên trên phủ những cái bóng âm trầm không gì bằng, lam xám biến thành lam sẫm, từ từ che phủ từng bước chân của họ.

Tô Diên Trạch tim đánh thành thạch, hần nứu chặt Bùi Nhược Ngu, “Quay về thôi, không muốn xem nữa.”

“Sắp đến rồi, sắp đến rồi.” Bùi Nhược Ngu gắt gao nắm tay hắn, vòng mấy vòng chạy tới tiểu viện ở góc đông nam, đó là hồ Tiểu Hoa, không lớn không nhỏ, chính tề một khoảng đất trống, vào mùa hạ ve trồn trên cây ở đây là nhiều nhất, kêu ra rả khiến người tâm mẫn ý tức.

“Là tâm phiền ý loạn.” Tô Diên Trạch còn nhớ lúc đó hóng mát mình đã sửa lời hắn.

“Ngươi đợi ta một lát.” Bùi Nhược Ngu bỗng nhiên buông Tô Diên Trạch ra, hần mặc áo choàng nhung mịn màu lam khổng tước, chớp mắt đã lẫn vào bóng tối không nhìn thấy nữa —— trên đầu là bầu trời âm u, rừ xuống biển

thành màn đêm thuần tịnh, kéo dài đến dưới chân gần như không có lấy một tia sáng, Tô Diên Trạch thoảng rừng mình.

“Bùi Nhược Ngu?” Hắn nghe thấy bên kia có tiếng chân dật dật đi qua, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, đành gọi một lần nữa, “Bùi Nhược Ngu ngươi đang làm gì vậy?”

Đợi một hồi vẫn không ai trả lời, Tô Diên Trạch cất bước định đi, ngay lúc quay đầu tay lại bị nắm lấy, tiếp đó chính là đôi mắt tràn ngập nét cười của Bùi Nhược Ngu.

“Ngươi...”

Lời nói bị một mặt hỏa quang ầm áp ngăn lại, Tô Diên Trạch ngẩn ngơ nhìn khối pháo trong tay hắn, mang theo tiếng tách tách cực khẽ cẩn thận mà hoan khoái bùng nổ.

Bùi Nhược Ngu mỉm cười, kéo hắn xoay qua, đằng sau đúng lúc bắn ra quang hoa vạn trượng.

Thời gian như ngừng lại. Từng đóa hỏa hoa lớn vàng óng ánh nổ rộ trên không, vẽ nên đường cong ưu mỹ rồi mảnh dần trong làn khói lượn lờ, cuối cùng chìm vào bóng đêm sâu thẳm như biển cả, lại dẹt nên một tấm lưới sáng lóa.

Lưu quang tứ tán.

Tô Diên Trạch ngẩng đầu ngắm nhìn, khuôn mặt bị ánh đèn sáng lên, nhìn pháo hoa từ nổ rộ, bùng nổ, rồi tan biến, đến khi hết thấy đều trở lại yên tĩnh, toàn bộ quá trình kia từ mắt truyền xuống ngực, như lấp đầy cõi lòng.

“Thế nào?” Bùi Nhược Ngu từ sau lưng ghé sát bên tai, “Có đẹp không?”

“Đẹp,” Tô Diên Trạch gật đầu, “Rất đẹp.”

Bùi Nhược Ngu đang định cười to, nhưng đột nhiên ôm hắn.

“... Nhanh lên nhanh lên ~ ngươi nhìn trên trời kìa! Chú ý chú ý!”

Tô Diên Trạch nhìn theo hướng hắn chỉ, hỏa quang vừa xông lên đang thông thả phát tán, giữa trời đêm triển khai thành một chữ, tuy có hơi cong vẹo, nhưng tốt xấu gì cũng nhận ra được là chữ Tô; ngay sau đó chữ thứ hai cũng triển khai theo, chính là chữ Diên.

Tô Diên Trạch sửng sốt, niềm vui bất ngờ lẫn át cả cảm giác mới mẻ, hần nhất thời không kịp phản ứng, chỉ ngẩn ngơ nhìn bầu trời —— Nhưng mãi cho đến khi mây khói trên trời đều tan hết cũng không đợi được chữ thứ ba đáng lẽ nên xuất hiện.

Bốn bề một lần nữa trở về với bóng tối, hai người trầm mặc một hồi, Bùi Nhược Ngu nửa xấu hổ nửa tức giận giậm chân một cái định bước qua xem, “Không nể mặt gì hết, còn thiếu có một chữ a, sao lại không nổ nữa?”

Tô Diên Trạch cười ha ha, vội nín hắt lại: “Người xem người cũng đã phóng đi hai chữ, chữ cuối cùng...” Nháy mắt trên mặt đã có sắc quang ứng đỏ lưu chuyển, “Giữ lại cho riêng mình đi.”

Bùi Nhược Ngu nghe ra ý tứ của hắn, vui mừng quá đổi nhào tới định ôm hắn, Tô Diên Trạch lại một phen đẩy ra, “Niên thú đâu?”

“À?”

“Người nói chỉ cần ta ở lại ăn Tết thì ngày đêm trừ tịch sẽ dẫn ta đi xem niên thú —— vậy niên thú đâu?” Tô Diên Trạch không chịu buông tha, khẩu khí thản nhiên tự đắc như thiếu nợ phải trả tiền, “Pháo hoa gì đó là người tự nguyện cho ta xem,” Tô Diên Trạch cười tủm tỉm không chút lưu tình phá vỡ bầu không khí, xòe tay với hắn, “Đừng hòng chống chế.”

“Niên thú... chạy đi... tha tiểu hài tử rồi...” Bùi Nhược Ngu gãi gãi đầu, đỏ từ mặt đến tận cổ.

Tô Diên Trạch buồn cười nhìn hắn, “Không phải người nói nó sẽ tha ta đi...” Thanh âm đột nhiên bị một tiếng nổ vang dội như sấm sét lấn át, hắn ôm miệng, ngây dại nhìn ánh vàng rực rỡ bay lên ngay trước mắt, bóng đêm bị bức liên tiếp thoái lui, nhất thời còn sáng hơn ban ngày.

Tiếng nổ đó tựa hồ vừa vang lên bên tai, Tô Diên Trạch cả người run lên, mở mắt.

Thì ra vẫn còn ngồi trên ghế nhà mình, đón giao thừa đón đến ngủ thiếp đi, cho dù niên thú có tới cũng không hay biết. Tô Diên Trạch ngáp dài một hơi.

Thế nhưng cứ nhiên lại mơ về năm ngoái.

Pháo trúc mang chữ Trạch chậm chạp không chút động tĩnh kia trở trêu thay lại nổ vang ngay lúc không cần thiết nhất —— Là nổ vang, như sấm sét chấn động đến mức cây cỏ bốn phía rung ba phát, đợi Bùi đại nhân Bùi phu nhân thống lĩnh binh đoàn gia đình nhà hoàn mang theo đèn lồng hổi hả chạy tới, phát hiện Bùi Nhược Ngu gắt gao áp trên người Tô Diên Trạch, bảo hộ người dưới thân kín không kẽ hở, hai người đều đã ngất đi, khó khăn lắm mới tách họ ra nhưng phát hiện Bùi Nhược Ngu mặt đầy máu.

Bùi phu nhân phịch một tiếng xỉu tại chỗ.

—— Đây đều là sau khi Tô Diên Trạch tỉnh lại người khác kể cho hắn biết, Tô Diên Trạch lắc đầu thở dài, lúc trò chuyện với người nợ thì nói ai bảo hắn chơi gì không chơi đi chơi với thứ này, đáng kiếp a đáng kiếp. Quay mặt đi liền nhú mày, nhẹ nhàng sờ lên vết thương nhỏ trên khuôn mặt mi thanh mục lãng của Bùi Nhược Ngu.

“Còn đau không?”

Đúng là tên ngốc.

Tô Diên Trạch từ trên ghế đứng lên, trước khi hắn về Tô Châu có đến Đan Hương tự một lần nữa, lời của lão hòa thượng kia vẫn còn quanh quẩn trong lòng.

Lão nói Bùi Nhược Ngu có vận làm quan nhưng không có phúc làm quan, mà mình chính là người nâng vận khí hắn cũng cản trở phúc khí hắn, một cái là then chốt, một cái là bước ngoặt, vừa bi vừa hỉ cùng tồn tại ở nơi đó.

“Thành công, do công tử; thất bại, cũng do công tử.” Lão hòa thượng cười đến đậm nhiên.

Tô Diên Trạch đi tới trước cửa, mây trên trời không biết đã tan từ lúc nào, mơ mơ hồ hồ sáng vài ngôi sao, khi gần khi xa lơ lửng nơi chân trời.

Vậy thì cứ quay về, ít nhất cũng phải bồi hắn thi Đình, chuyện đâu còn có đó.

“Thật ra ta chính là niên thú, người còn có thể chạy thoát sao?” Bùi Nhược Ngu đắp thuốc đầy mặt nắm lấy tay hắn chớp chớp mắt.

Tô Diên Trạch mỉm cười.

17. Chương 17

“Vậy chúng ta chuyển nhà tới đây luôn đi,” Bùi Nhược Ngu nheo mắt, “Rượu ngon cùng hoa đào, tháng ngày thần tiên.”

“Nhà ai?” Tô Diên Trạch nghiêng đầu nhìn hắn.

“Chúng ta.” Bùi Nhược Ngu chỉ chỉ trán hắn, “Ngươi, và ta.”

Tô Diên Trạch chỉ ở nhà qua mùng năm, tảo mộ dâng hương cho mẫu thân xong, liền khởi hành trở về kinh thành.

Còn chưa xuống kiệu, đã thấy Bùi Nhược Ngu đứng ở đại môn, vừa chờ vừa nói gì đó với lão quản gia của Bùi phủ.

“Tô thiếu gia về rồi.” Lão quản gia nhận túi đồ của Tô Diên Trạch liền vào trong báo tin, Tô Diên Trạch quay sang nhìn Bùi Nhược Ngu, “Sao ngươi lại ở đây?”

Bùi Nhược Ngu vẻ mặt ngưng trọng kéo hắn qua một bên, “Ngươi một mình đến Đan Hương tự lần nữa?”

Tô Diên Trạch ngẩn ra, “Sao a?”

“Hôm đó ngươi không phải trực tiếp về thăm Tô Châu.”

Tô Diên Trạch lập tức biết ngay hắn vừa nói gì với quản gia, trời có điểm lạnh, hắn khịt khịt mũi, “Vậy thì đã sao?”

“Lão hòa thượng đó nói gì với ngươi?” Bùi Nhược Ngu vẫn tiếp tục truy hỏi.

“Bùi Nhược Ngu ngươi muốn gì đây? Ta đường xa trở về chỉ để bị ngươi chặn ngay cửa?” Tô Diên Trạch sắc mặt trầm xuống, co chân đá hắn, quay đầu bước qua đại môn Bùi phủ.

Chờ Tô Diên Trạch vắng an Bùi đại nhân Bùi phu nhân xong, về phòng lại thấy Bùi Nhược Ngu vẻ mặt âm u ngồi trước bàn. Vì vậy cũng không đếm xỉa tới hắn, dời hành lý ra, nhét sách trở lại trên giá, đoạn vén tấm màn vải dày giấu chim trong lồng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, hai người ngồi ở hai đầu gian phòng đều tự ôm tâm sự. Tô Diên Trạch đột nhiên nhớ lại hồi nhỏ lúc họ cãi nhau, cũng mỗi người một đầu, ai cũng kiềm nén không nói lời nào với đối phương, giữa họ như ngăn cách một sợi dây vô hình — mỗi ngày ba quyền? Đã lâu rồi không đánh, Tô Diên Trạch cúi đầu nhìn nắm tay mình, có điểm buồn cười.

Cuối cùng vẫn là hắn mở miệng trước — “Những đoạn khoanh tròn trong mấy quyển sách này đều phải xem,” Đem chồng sách mình đã nghiên đọc kỹ ở nhà ném tới trước mặt hắn, “Thời gian không còn nhiều nữa.”

“Tô Diên Trạch.”

Không phải Tiểu Trạch Nhi mà là Tô Diên Trạch, một Bùi Nhược Ngu bình thường thích bông đùa không đứng đắn đã biến mất, khẩu khí nghiêm túc hẳn lên khiến Tô Diên Trạch trong lòng chột căng thẳng.

“Bất luận ngươi đã nghe được gì, hay không nghe cũng vậy,” Bùi Nhược Ngu chân thành mở miệng, “Đừng tin.”

“...” Tô Diên Trạch không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe hắn nói.

“Người người nên tin,” Hắn ngẩng đầu, trong mắt ẩn chứa quang mang sắc bén, “Phải là ta.”

Tô Diên Trạch đứng lên, dương quang từ cửa sổ thấu vào xuyên qua thân thể hắn, cái bóng vừa nhạt vừa loãng nhưng vẫn trải dài một góc.

“Bùi Nhược Ngu, vậy ngươi hãy làm gì đó xứng đáng với lòng tin của ta.” Tô Diên Trạch nói xong đi ra ngoài, ngữ khí hẳn không nặng, nhưng ngón tay ấn trên trang sách để lại một vết hõm cạn, nhất thời không khôi phục lại được, bụi trần như mọc cánh, lượn lờ khắp gian phòng.

Lê ra những ngày kế tiếp nên theo lệ thăm viếng thân thích, mọi người ôm lễ vật bận bịu qua lại tặng nhau, nhưng Bùi Nhược Ngu vẫn nhốt mình trong phòng, ai tới cũng không gặp, chỉ tĩnh tâm học hành. Bùi đại nhân biết hấn nỗ lực vì khoa thi, trong lòng mẫn nguyện, cũng không quản chế, chỉ tùy ý hấn, riêng Bùi phu nhân không ngừng nhủ mầy.

“Thiếp thấy từ lúc Trạch Nhi trở về, hai đứa nó không còn thân mật như trước nữa, liệu có phải đã xảy ra chuyện gì không?” (này là sợ mất con dâu =)))

“Ngu Nhi phải chuẩn bị thi Đình, Trạch Nhi bận trông coi thương hiệu, nàng nghĩ nhiều quá rồi.” Bùi đại nhân trừng mắt nhìn nàng, lập tức quay sang nghênh tiếp khách đến thăm. “—— A, Lý đại nhân.”

Tô Diên Trạch đích thực không thường ở nhà, mỗi ngày từ sáng đến tối chỉ thủ trong điểm, qua tết đại bộ phận hỏa kế đều về quê, hấn hào phóng đến mức ngay cả Thường lão bản cũng cho nghỉ, một mình ngồi trông coi cửa hiệu.

Sổ sách năm trước chưa kịp làm vẫn cần phải tính lại một chút, Tô Diên Trạch ngồi sau quầy hàng thành thạo khảy bàn tính, những thương gia mấy ngày trước hấn nhờ đến Giang Nam cũng đã đưa tin, loại gấm từng khiến hấn kinh diễm của hiệu vải Trường An ở Lê Châu có lẽ sẽ nhanh chóng được bày bán trên các điện đài ở kinh thành.

Lê Châu...

Tô Diên Trạch dừng lại gác tay lên lò sưởi, hương khí nhẹ nhẹ nhiều quanh ngón tay đỏ hồng.

“Một ngày nào đó ta cũng sẽ mở hiệu buôn ở nơi này.” Lúc ấy còn ngồi trong một trà quán nhỏ ở Lê Châu, Tô Diên Trạch đặt chén trà xuống, “Đối diện sông Tần, địa giới phong thủy rất tốt.”

“Vậy chúng ta chuyển nhà tới đây luôn đi,” Bùi Nhược Ngu neho mắt, “Rượu ngon cùng hoa đào, tháng ngày thần tiên.”

“Nhà ai?” Tô Diên Trạch nghiêng đầu nhìn hấn.

“Chúng ta.” Bùi Nhược Ngu chỉ chỉ trán hấn, “Người, và ta.”

... Vì vậy phải nỗ lực thôi, Tô Diên Trạch mỉm cười, động tác trên ngón tay lại nhanh nhẹn thêm vài phần. Ngoài điểm người đi đường qua lại dưới nắng mai trong trẻo rực rỡ, mỗi người đi về hướng mình muốn đi, hoặc gần hoặc xa, con đường chông gai hay bằng phẳng, đều cần tự mình từng bước một đi qua.

Bùi Nhược Ngu cũng nghĩ như vậy.

Toàn bộ tháng giêng này hấn hầu như đại môn không ra nhị môn không tới, rất có phong phạm tiểu thư khuê các, cả người khó chịu đến sắp sinh rận.

Liên tục mấy tháng trời dùi mài kinh sử, khiến hấn âm thầm siết quyền thế nguyện, thi xong nhất định không nhìn tới những thứ này nữa dù chỉ là một chữ.

—— Tiền đồ sáng lạn, con đường gian nan, không thành công thì thành nhân. Thành công liền là tấm gương, không thành công coi như mộ chí.

Bất cứ giá nào... Bùi Nhược Ngu cắn răng.

Hôm nay là mười lăm, trăng tròn đến dọa người, ngoài đường hợp cảnh bày hội hoa đăng, trên con phố dài hai dãy đèn lồng nhẹ nhàng lắc lư theo gió, cùng chiếu rọi nhau, tranh sáng với ánh trăng, lóa cả mắt du khách.

Trên dưới Bùi gia ngay cả nha hoàn nhóm lửa cũng chạy ra ngắm đèn, Bùi Nhược Ngu một mình trong phòng dùng đầu bút gõ bàn lóc cóc. Tô Diên Trạch đâu Tô Diên Trạch đâu, rằm tháng giêng chạy ra ngoài chơi ngay cả thời gian nói với mình một tiếng cũng không có?

Càng nghĩ càng ảo não. Vì vậy hấn tiếp tục gõ bàn, lao tâm lao lực chuẩn bị đi thi như thế rốt cuộc là vì ai, cóc cóc cóc, rốt cuộc là vì mình hay là vì Tô Diên Trạch, cóc cóc cóc, thậm chí cả mình cũng không rõ nữa, cóc cóc cóc, quả thực nghĩ mãi cũng không ra.

Cóc cóc cóc.

“Bùi Nhược Ngu người muốn gõ thùng bàn luôn sao?” Không biết từ lúc nào, Tô Diên Trạch đã dựa bên khung cửa, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, tay giấu sau lưng còn mang theo vật gì đó.

Bùi Nhược Ngu vừa thấy hắn liền sung sướng đến vứt cả bút, nhưng lại làm bộ làm tịch tiện tay mở một quyển sách khác ra, “Sao người không ra ngoài xem? Bên ngoài náo nhiệt lắm.”

“Ta vừa về a.” Tô Diên Trạch ngửi thấy mùi giấm, thong thả bước vào. “Còn người? Sao không ra xem?”

“Không muốn đi.” Bùi Nhược Ngu nhìn sách đến xuất thần, “Không có tâm tình.”

Tô Diên Trạch hai mắt loàn thành nguyệt nha. Từ sau lưng xách ra hai chiếc đèn lồng vải nhỏ nhắn mà tinh xảo, đưa tới trước mặt hắn, một chiếc thanh mai, một chiếc thúy trúc, in trên lớp sa mìn màu ngà, vừa lung linh vừa trong sáng.

“Coi như bồi ta được không?”

Hai người không ra phố, chỉ ngồi trong viện.

Ánh trăng rọi trên mặt đất phủ một tầng sáng êm dịu, đèn lồng nho nhỏ dùng nan trúc đan thành, ánh nến xuyên qua lớp sa mỏng phát ra quang hoa yếu ớt, thoát sáng thoát tối, như đom đóm bay lượn trong mùa hạ.

Bùi Nhược Ngu lấy đèn lồng nhẹ nhàng chạm vào đèn của Tô Diên Trạch, hai chiếc đèn lồng vừa thân mật tiếp xúc liền tách ra, giá trúc mỏng manh phát ra tiếng chi nha cực khẽ, Tô Diên Trạch không nói gì, hỏa quang ánh hồng cả khuôn mặt hắn.

“Hôm nay trăng tròn thật.” Bùi Nhược Ngu nhìn trăng cảm thán, hắn kiếm chuyện để nói, chỉ định phá vỡ bầu không khí trầm mặc xấu hổ này.

“... Ngốc chết được.” Tô Diên Trạch lườm hắn một cái, sau đó cúi đầu, im lặng một hồi, chòm tơ kết dưới đèn vương vấn quanh ngón tay, bỗng nhiên hắn mở miệng, “Người biết lão hòa thượng ở Đàn Hương tự nói gì với ta không?”

“Lão nói gì?” Bùi Nhược Ngu lập tức nghiêm túc hắn lên.

“Lão nói ta có thể nâng vận khí của người, cũng có thể đoạn tuyệt phúc khí của người.” Tô Diên Trạch mỉm cười.

“Người tin sao?!” Bùi Nhược Ngu thẳng lưng, “Một hòa thượng chưa từng quen thì biết gì mà nói, lão thật là...”

“Lão nói rất đúng.” Tô Diên Trạch ngắt lời hắn.

“Tô Diên Trạch người...” Bùi Nhược Ngu không biết nên nói gì mới phải.

“Ta không mang vận may đến cho người sao?” Tô Diên Trạch chống cằm, cười hì hì nhìn hắn.

“Có mang đến, nhưng...”

“Thì đúng rồi, nói không chừng phúc khí của người cũng thật sự có thể vào tay ta.” Tô Diên Trạch một lần nữa ngắt lời hắn.

“... Người vẫn không tin ta.” Bùi Nhược Ngu bình tĩnh nhìn hắn.

“Là không tin cho lắm.” Tô Diên Trạch cười khúc khích thành tiếng, hắn dùng sức véo má Bùi Nhược Ngu, “Thế nhưng ta tin bản thân ta.”

Bùi Nhược Ngu ngẩn ra, bị hắn véo mấy cái liên tiếp, trên mặt rát rát phù lên một mảnh, cũng vẫn chưa hiểu được ý hắn.

“Theo người ta được lợi gì?” Tô Diên Trạch thu lại nụ cười, “Người nói ta nghe thử xem.”

Bùi Nhược Ngu bắt lấy tay hắn áp vào tay mình chà qua xát lại một hồi mới nói, thanh âm trầm ổn, không nóng không vội, từng câu từng chữ, truyền vào tai, trang trọng lại nghiêm cẩn.

“Ta cho người toàn bộ những gì ta có thể cho; còn thứ người muốn, ta sẽ tận lực.”

Tô Diên Trạch không rút tay về, chỉ dùng đôi mắt to tròn nhìn hấn.

Bùi Nhược Ngu đợi hồi lâu, mới nghe hấn lên tiếng.

“Ta tin ngươi.”

Tô Diên Trạch ghé lại gần, nghênh đón hơi thở nóng rực của hấn, khẽ chạm vào môi hấn, nụ cười lại từ khóe miệng nở rộ, “Bởi vì là ngươi, cho nên, ta tin.”

Rất lâu, rất lâu, rất lâu sau này.

Bùi Nhược Ngu rút cuộc trong lúc vô ý nghe kể lại, năm nào đó tháng nào đó ở Đàn Hương tự tại kinh thành, lúc lão hòa thượng kia kéo Tô công tử thận trọng nhắc nhở hấn ‘Bằng không sẽ cắt đứt phúc khí của ai ai ai đó’, Tô Diên Trạch lập tức mỉm cười, hấn rất lễ phép xá chào, sau đó to rõ đẹp nói:

“Ta, chính là phúc khí của hấn.”

Bởi vì từ lúc đó.

Ta đã tin tưởng ngươi.

18. Chương 18

Thân thể thiếu niên vô lực tựa vào một bên bệ cửa chật hẹp, vô thanh vô tức run rẩy, màn đêm sắp buông xuống che giấu đi biểu tình trên mặt hấn. Bùi Nhược Ngu thở dài, nhẹ nhàng kéo hấn qua, “Như vậy lạnh lắm, ở bên này, có ta.”

Tô Diên Trạch nhắm mắt lại, ngoan ngoãn thuận theo lực đạo của hấn dựa sát vào ngực hấn, sau đó là một tiếng nấc nghẹn trầm thấp, nước mắt thoáng chớp như râu chuối ngọc, tí tách tuôn rơi.

Ba tháng đầu xuân bận việc nhà, lại là một năm hồng đào hoa, tình này mong quân hằng ghi khắc, vô tình đến mấy cũng dung hòa.

Tô Diên Trạch sờ sờ trán Bùi Nhược Ngu, “Ngươi không lên cơn sốt chứ? Tụng nhiệm gì thế a?”

Bùi Nhược Ngu hít sâu một hơi, đưa tay vỗ vỗ vai Tô Diên Trạch, nặn ra một nụ cười khiến người liên tưởng hấn sắp anh dũng hy sinh, “Chờ ta trở ra!”

Xoay người sải bước vào trường thi.

Tô Diên Trạch đột nhiên có cảm giác hấn giống như lên pháp trường hơn.

Gã tiểu tư đứng bên cạnh hỏi, “Bùi thiếu gia muốn ra e rằng cũng phải mấy canh giờ nữa, giờ chúng ta có cần về phủ không?” Tô Diên Trạch lắc đầu, tìm đến một trà quán nhỏ gần đó ngồi tạm, từ xa ngóng nhìn trường thi được canh giữ nghiêm ngặt, nắng đầu xuân nhu hòa từ phía trên chiếu nghiêng xuống, giống như mầm non trong gian nhà ẩm áp đang tranh nhau phá đất chui lên trưởng thành cây to, khản trương mà trọng đại, rất có ý vị phá kén thành bướm.

Nếu đã đáp ứng bởi người đi thi... Tô Diên Trạch gọi một bình trà chậm rãi uống.

Vậy thì bồi cho đến cùng.

Lúc Bùi Nhược Ngu từ trong trường thi đi ra, mặt trời đã ngả về tây, ngồi đến chân cũng tê dại, cả người như biến thành một cái giá. Diện thánh, nộp bài thi, đáp đề như nhau không ít, coi như suôn sẻ thuận lợi, đặc biệt đề mục lần này với mình mà nói thật sự vô cùng may mắn, điều điều mục mục từng đoạn từng chương Tô Diên Trạch tìm giúp trong đồng sách kia cứ nhiên trúng được hai phần ba, lối suy nghĩ rõ ràng giống như là... giống như là...

Hạ bút như có thần, Bùi Nhược Ngu tự cốc đầu mình, sau đó bắt đầu nhìn dáo dác xung quanh, Tô Diên Trạch buông lời thề sắt son đợi mình kia đâu mất rồi?

Đang tìm kiếm, nơi ngã rẽ có một tiểu tư từ trong đám người chen chúc luồn ra, “Thiếu gia thiếu gia, kiệu đợi ở bên này.”

“Nga.” Bùi Nhược Ngu liền đi qua, một bên hỏi, “Tô thiếu gia đâu? Về trước rồi sao?”

“Tô thiếu gia vốn luôn một lòng đợi cậu ở đây, nhưng ban nãy có người đến gọi, nói là... Tô lão gia gặp chuyện không may.” Tiểu tư trả lời thật chi tiết.

Bùi Nhược Ngu khựng lại, trong ngực đánh thịch một cái thật mạnh.

“... Cái gì?!”

Lòng như lửa đốt chạy về nhà, Tô Diên Trạch đã đi dịch trạm. Bùi đại nhân ở trong triều vẫn chưa trở về, chỉ có Bùi phu nhân vẻ mặt trầm trọng ngồi trong đại sảnh, thấy hắn về mới lấy lại tinh thần hỏi hắn cảm giác thế nào.

Bùi Nhược Ngu căn bản không lo trả lời, “Tô thúc thúc sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì? Tô Diên Trạch đâu?”

Bùi phu nhân thở dài, “Tô thúc thúc đầu năm đi núi Trường Bạch ở Liêu Kim bàn chuyện thương lái, ai ngờ bị đại tuyết phong lộ giam lại trên núi, giờ đã bật vô âm tín, e rằng lạnh ít dữ nhiều... Trạch Nhi nóng ruột không chờ được cha con trở về, mẹ đã phái người đi theo nó chiếu ứng...”

“Hắn về nhà ở Tô Châu phải không?” Bùi Nhược Ngu xoay người liền đi, “Con cũng đi!”

“Ngu Nhi!! Con đợi một lát đã!” Bùi phu nhân còn chưa kịp phản ứng, Bùi Nhược Ngu đã chạy ra ngoài, nàng giậm chân, vội cho người mang bạc đuổi theo.

“Ai...” Cho dù trong lòng liên tục niệm phật ngàn vạn lần, nhưng vẫn cứ thấp thỏm bất an.

Ngàn vạn, ngàn vạn lần dừng xảy ra chuyện gì.

Tô Diên Trạch hiện tại có bao nhiêu khổ sở, Bùi Nhược Ngu nghĩ mình hẳn biết rất rõ.

Kỳ thực Tô Diên Trạch ra đời không bao lâu, Tô phu nhân đã tạ thế vì bệnh, để lại Tô Diên Trạch lúc đó còn nhỏ một đoàn sống với cha, mà Tô Diên Trạch học đi học nói ngay trên đường theo cha làm ăn, từng chút một lớn lên, ngày ngày theo đội ngũ hành thương bốn ba xuôi ngược, mãi cho đến khi ở lại Bùi phủ.

Tô Diên Trạch không hay khóc, Bùi Nhược Ngu vẫn nhớ như in lần đầu gặp hắn, Tô thúc thúc ôm hắn dặn dò vài câu, sau đó đứng dậy định đi, Tô Diên Trạch theo bản năng vươn đôi tay bé nhỏ nắm lấy tay áo Tô thúc thúc, rồi trượt dần xuống vạt áo, cuối cùng từ từ buông ra. Trong mắt ngân ngấn nước, nhưng bất kể có bao nhiêu không muốn bao nhiêu khó chịu, lệ vẫn không hề tuôn rơi.

Sau đó lúc mình hỏi hắn còn nhỏ như thế đã sử dụng bàn tính thành thạo đến lợi hại như vậy, Tô Diên Trạch lắc lắc bàn tính đặc biệt tự hào khoe rằng học từ cha.

Mỗi lần mở thư từ Tô Châu, đều là chuyện khiến hắn ôm hy vọng thật nhiều ngày.

Từ nhỏ chỉ cần là thứ mà cha cho hắn đều sẽ lau chùi sạch sẽ trân trọng đặt trên bàn.

Nhưng hiện tại...

Bùi Nhược Ngu cảm thấy lòng mình hung hăng đau đớn.

Rốt cuộc cũng chạy tới dịch trạm, bên trong bờ tường đã lở loang lỗ toàn là ngựa xe tấp nập, lui tới ngược xuôi, vừa đến liền đi như nước chảy, đoàn người vội vã trong nắng chiều.

Tiểu tư vừa chạy đi hỏi thăm trở về báo đoàn xe Tô Châu vừa khởi hành, Bùi Nhược Ngu lập tức nhảy xuống kiệu, phóng mắt dõi theo đoàn xe càng đi càng xa, khẽ nhú mày, đột nhiên hít sâu, sau đó gân cổ la lên.

“Tô —— Diên —— Trạch —— “

Thanh âm như mây tàn buông xuống nơi chân trời, mang theo một tia tình tự nồng cháy, tiện đà kéo dài thành tiếng gọi thật lớn.

Một cỗ xe vừa vượt lên trước đột ngột dừng lại, người đánh xe ló đầu ra sau nhìn xung quanh. “—— Là Bùi thiếu gia?”

Bùi Nhược Ngu vội vã đáp một tiếng, lập tức chạy tới.

Quả nhiên là đoàn xe của Tô Diên Trạch, gia tộc theo sau thấy là thiếu gia nhà mình liền vội vã xuống xe, Bùi Nhược Ngu khoát tay ra ý bảo bọn họ không cần hành lễ gì, sau đó quay sang phân phó gã tiểu tư đi theo mình trở về bẩm báo mình và Tô Diên Trạch đã thượng lộ bình an không cần lo lắng, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, vội căn dặn: “Nói với cha hoặc mẹ ta, phải lập tức phái người ra bắc, chuẩn bị an bài ngân lượng tiếp tục lên núi cứu người, tuyệt đối lập sơn lộ có lẽ người vẫn còn đó. Nhất định phải nhanh lên!”

Lập tức chạy tới cỗ xe dẫn đầu. Trước cửa xe là một tấm màn dày, nghịch quang nhìn theo khe hở liền thấy một thân ảnh nho nhỏ rúc ở một bên, không hề nhúc nhích.

Bùi Nhược Ngu đau lòng, vén màn ngồi vào trong.

Đoàn xe chậm rãi khởi hành, bánh xe lớn lăn trên mặt lộ gập ghềnh không bằng phẳng, từng trận xóc nảy lan dọc theo thân thể, đằng sau tung lên từng lớp từng lớp cát bụi.

“Tô Diên Trạch.”

Thân thể thiếu niên vô lực tựa vào một bên bệ cửa chật hẹp, vô thanh vô tức run rẩy, màn đêm sắp buông xuống che giấu đi biểu tình trên mặt hắn. Bùi Nhược Ngu thở dài, nhẹ nhàng kéo hắn qua, “Như vậy lạnh lắm, ở bên này, có ta.”

Tô Diên Trạch nhắm mắt lại, ngoan ngoãn thuận theo lực đạo của hắn dựa sát vào ngực hắn, sau đó là một tiếng nấc nghẹn trầm thấp, nước mắt thoáng chớp như châu chuỗi ngọc, tí tách tuôn rơi.

Bùi Nhược Ngu lặng lẽ ôm hắn, người trong lòng như tiểu hài tử nín lấy y phục mình, nức nở cuối cùng biến thành vỡ òa, Tô Diên Trạch vùi mặt vào chỗ nếp gấp trên áo hắn, bi thương sợ hãi bất an tích tụ đầy trong lòng như sương mù lắng đọng, rồi ào ạt chảy thành nước.

“Không sao đâu,” Bùi Nhược Ngu nắm chặt tay hắn, “Có ta ở đây.”

Bất luận xảy ra chuyện gì, đều có ta ở đây.

“Đến bây giờ trước khi chưa xác định được gì, chứng tỏ mọi chuyện đều có thể giải quyết.”

Lúc nghỉ giữa đường, Bùi Nhược Ngu ẩn vai Tô Diên Trạch nhìn hắn, “Đã đi suốt một ngày một đêm rồi, có đói bụng không? Người muốn ăn gì?”

Tô Diên Trạch lắc đầu, khóe mắt hắn có hơi sưng đỏ, bộ dáng vừa khả ái vừa đáng thương. Bùi Nhược Ngu xoa đầu hắn để hắn nằm nghỉ trong xe một hồi, còn mình ra ngoài lấy nước cho hắn uống.

“Còn bao lâu nữa mới tới?” Bùi Nhược Ngu hỏi xa phu đang nghỉ chân một bên.

“Giờ đổi một con ngựa nhanh nhất, đi thêm một canh giờ sẽ đến biên giới Tô Châu.” Xa phu lách cách kéo tẩu thuốc.

Bùi Nhược Ngu suy nghĩ một lúc, gọi một tùy tùng lại, “Người thúc ngựa chạy tới Tô Châu chiếu ứng trước, Tô phủ hiện tại chỉ còn lão nhược phụ ấu, báo với họ Tô thiếu gia đang trên đường về, để họ yên tâm,” Dừng một chút, “... Sau đó hỏi thăm đặt thọ quan, còn có nhang đèn tiền giấy đều phải thượng hạng, chuẩn bị... cho tình huống xấu nhất.”

Tùy tùng lĩnh mệnh rời đi, Bùi Nhược Ngu đứng ở đầu đường, nhìn tà dương như máu, in cái bóng dài đen như mực của đoàn xe, vô hạn nặng nề.

Con người vào lúc bi thương nhất, sẽ luôn vô ý để lộ mặt yếu đuối nhất của bản thân, một Tô Diên Trạch bình thường làm gì cũng có định liệu trước, một Tô Diên Trạch dù gặp phải chuyện gì cũng có thể mỉm cười đương đầu, đêm qua lại rúc trong lòng mình bật khóc nức nở, như con chim tước luôn ngẩng đầu hót

vang, bất luận đứng ở trên ngọn cây có bao nhiêu hung hiểm, nhưng trong lúc vô tình giang cánh, luôn có thể nhìn thấy lớp lông tơ mềm yếu ẩn giấu bên dưới.

Người kiên cường tới đâu cũng phải có một mặt yếu đuối.

Mà yếu đuối tồn tại là bởi vì cần có người có thể che chở, có thể bảo hộ.

Tô Diên Trạch nằm ngủ trên ghế xe, bên dưới hàng my cong dài như cát giấu điểm điểm tinh quang, lệ ngân trên mặt lan thành đường cong nhu hòa.

Bùi Nhược Ngu lấy y phục mang theo bên người đắp lên cho hắn, chỉ lẳng lặng ngồi một bên chăm chú ngắm nhìn.

Như vậy mình, có phải,

—— đã đủ trưởng thành để có thể bảo hộ hắn?

19. Chương 19

“Nhìn gì đó?” Bùi Nhược Ngu đối diện nhãn thần hắn, nhẹ nhàng đỡ Tô Diên Trạch dậy, bình tĩnh nhìn vào mắt hắn: “Trong lòng ngươi có tâm sự, Tô Diên Trạch.”

“Nhưng ta...” Tô Diên Trạch nhìn hắn, gật đầu, “Không muốn nói với ngươi.”

——

Trời vừa tảng sáng rốt cuộc cũng vào tới thành Tô Châu.

Bùi Nhược Ngu từ nhỏ đến lớn đều ở kinh thành đã từng cực kỳ ngưỡng mộ Tô Châu, lúc đó ở trong lớp đọc sách mệt mỏi, Tô Diên Trạch lười biếng nằm dài trên bàn, kể cho hắn nghe về những nơi trước kia mình từng đến mà vẫn còn nhớ rõ.

Mà kể nhiều nhất chính là về Tô Châu.

Cổ cung nhân địa thiếu, thủy hạng tiểu kiều đa. Dạ thị mai lãng ngẫu, xuân thuyền tải khứ la.

Phủ Bình Giang trong sách tự nhiên không sinh động như được kể từ miệng Tô Diên Trạch, mà cùng hắn du thuyền ôm ngõ sen dưới khung trời trong vắt sau cơn mưa, mũi thuyền chậm rãi rẽ sóng trên mặt hồ lấp lánh, cũng trở thành một trong những giấc mộng đẹp hiếm có của Bùi Nhược Ngu lúc nhỏ.

“Sau đó nhất định phải định cư ở nơi đó!”

“Nhưng ngươi bị say sóng a.”

“...”

Từ sau chuyến đi Lê Châu, Tô Diên Trạch luôn thích ý không chút lưu tình đập tan giấc mộng đẹp này ngay mặt hắn, quay đi liền là bộ dáng điềm nhiên tự đắc thỏa mãn.

Hiện tại đã thật sự đến thành Tô Châu, vẫn phong cảnh như tranh.

Bánh xe ngựa lăn trên mặt đường sũng nước, Tô Diên Trạch diện vô biểu tình nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi qua Tết mình đi còn có lá cây khô vàng xoay vòng trong gió rồi rơi xuống, mà nay đã nhú lộc non.

Theo tiếng quát nhẹ của xa phu, xe từ từ dừng lại. Tô Diên Trạch nhìn Bùi Nhược Ngu đang nắm tay mình, “Đi xuống thôi.”

Xuống xe chính là nhà rồi.

Nhị phu nhân Tô gia đã khóc thành lệ nhân vọng phu.

Tha tóc mây xõa dài ngồi ở đại sảnh ôm tiểu đệ đệ của Tô Diên Trạch một phen nước mắt nước mũi, chiếc khăn trên tay gần như bị vắt đến rách bươm, mà tiểu hài tử cũng ngu ngơ khóc theo, vài hạ nhân đứng một bên khuyên dỗ mãi không được, rối rắm xoay vòng vòng, nhưng thế nào cũng không có hiệu quả, thanh âm lạnh lạnh lan khỏi đại môn, ủa ra viện, cứ thế nháo tới ngoài phố.

Bùi Nhược Ngu nhanh chóng giải tán đám tùy tùng nhà mình, sau đó theo Tô Diên Trạch vào trong.

“Nhị nương,” Tô Diên Trạch vừa về liền thỉnh an, “Cha hiện tại vẫn chưa có tin tức xác thực, người phải bảo trọng thân thể.”

Nhị nương nhìn thấy Tô Diên Trạch hai mắt liền như sắp phun ra lửa, đập bàn đứng lên trở vào trán hấn mắng: “Người còn mặt mũi nào về đây! Hôm Tết rồi cuộc là ai đã khuyên lão gia vào nam ra bắc? Giờ thì hay rồi, một người đang sống sờ sờ lại trở thành sống chết không rõ quý thân không hay! Người vừa lòng chưa?!”

Tô Diên Trạch thân hình lão đảo, sắc mặt lại tái nhợt thêm mấy phần. Bùi Nhược Ngu từ phía sau đỡ lấy hấn, vội tươi cười hòa giải: “Thấm thấm khoan nóng giận, hiện tại chỉ là mất liên lạc với Tô thúc thúc, cha ta đã phái người đi tìm. Hơn nữa Tô thúc thúc phúc tinh cao chiếu, vào nam ra bắc suốt bao năm qua vẫn luôn thuận lợi suôn sẻ, cho nên biết đâu lần này vẫn như cũ bình an vô sự thì sao?”

Nhị phu nhân ngẩng đầu nhìn hấn, “Cậu chính là công tử của Bùi thái phó ở kinh thành? Ai mượn kim khẩu của cậu bảo lão gia nhà ta bình an vô sự! Cậu nói vạn nhất lão gia cứ thế mà đi bỏ lại cô nhi quả phụ chúng tôi thì biết sống sao đây!” Nói xong khóc rống lên, vừa khóc vừa cắn răng lườm Tô Diên Trạch, “Nếu lần này đại nạn không chết, bắt ta mỗi ngày ăn chay niệm phật trả lễ cũng cam nguyện!”

Bùi Nhược Ngu bận rộn đáp một tràng ‘vâng vâng vâng’, sau đó nhờ đám nha hoàn dìu nàng về phòng: “Thấm thấm cũng mệt rồi, về phòng nghỉ trước, nơi này có chúng ta lo.”

Đại sảnh thoáng chốc an tĩnh trở lại, hạ nhân cũng đã lui đi sạch sẽ, chỉ còn lại hai người.

Tô Diên Trạch đột nhiên cảm thấy mất hết khí lực, hấn ngồi phịch xuống đất, úp mặt vào đầu gối không nói không rằng. Bùi Nhược Ngu cũng ngồi xuống theo, nhẹ nhàng ấn vai hấn, thanh âm ôn nhu khó tả.

“Ủy khuất thì cứ khóc đi, nơi này không còn ai khác.”

Tô Diên Trạch bắt đầu run run đôi vai, nước mắt từng giọt từng giọt men theo cánh tay rơi xuống, động tĩnh khe khẽ lại ỉn nhẩn như con thú nhỏ bị thương. Bùi Nhược Ngu ngồi bên cạnh vuốt lưng hấn, lòng bàn tay phủ lên tấm lưng thon gầy, nhiệt độ thấu qua y phục, ấm áp, rồi nóng rực.

“Chuyện này không thể trách người.”

Tô Diên Trạch thoáng né tránh, Bùi Nhược Ngu liền buông tay, chỉ ngồi một bên lẳng lặng nhìn hấn khóc. Trên nhánh cây ngoài cửa bay tới hai con chim, nghỉ chân lại đi; ánh nắng xuyên thấu tán lá, vài cơn gió thoảng qua, nhất thời quang ảnh lấm tấm, rải đầy bậc thềm.

Qua một hồi lâu không nghe hấn có động tĩnh, Tô Diên Trạch ngẩng đầu, nước mắt đầm trên mi, tầm nhìn mơ mơ hồ hồ in ra một đường nét mờ ảo, ở ngay trước mặt mình nghiêng đầu hỏi: “Không khóc nữa?”

Tô Diên Trạch sụt sịt mũi, thanh âm phát ra có chút khàn đặc: “Khóc mệt rồi, muốn uống nước.”

Bùi Nhược Ngu mỉm cười, đứng lên rót trà trên chiếc bàn gần đó. Đoạn kéo hấn dậy, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn lau lau, “Được rồi, đến lúc nên khóc thì hãy khóc nữa, còn bây giờ không phải lúc để khóc, có cả đồng việc cần làm.”

“Bùi Nhược Ngu.”

Tô Diên Trạch nhắm mắt gạt lệ trên áo hấn, sau đó dứt khoát rúc cả thân thể vào, áp lên ngực hấn thì thấm như tự nói: “Dựa vào đâu mà giờ ta biến thành yêu tinh hại người, còn người biết ăn nói được hoan nghênh, thật không công bằng, không công bằng.”

Sự tình còn phức tạp hơn trong tưởng tượng.

Tô gia là đại thương hộ của cả Tô Châu, chuyện đoàn người Tô lão gia gặp nạn ở núi Trường Bạch như thể mọc cánh, chẳng mấy chốc đã truyền khắp Bình Giang phủ. Mọi người đều biết Tô gia là phú hộ, Tô lão gia hơn năm mươi tuổi có hai đứa con, đứa lớn học ở kinh thành, đứa nhỏ đang ở bên người, đứa lớn chưa tròn mười chín, đứa nhỏ mới qua bốn tuổi.

“Gia nghiệp lớn như vậy, rủi như Tô lão gia thật sự xảy ra chuyện, trái lại là hai hài tử này hưởng phúc, nhưng hài tử mới lớn làm sao biết quản?”

“Ta không nghĩ thế, nhị phu nhân Tô gia đâu phải con rối, Tô lão gia kia qua đời, tòa nhà lớn đó toàn bộ rơi vào tay nàng, đại công tử mấy khi ở nhà, lấy gì để tranh với nàng ta?”

Nhàn rồi vô sự, đầu đường cuối ngõ, tửu quán trà phường, những lời này cứ thế truyền qua truyền lại, oanh oanh liệt liệt phát lên hơn nửa tháng sau đó đột ngột tiêu tan.

Còn Tô Diên Trạch lúc này đang bận đến sát đầu mẻ trán.

Đầu tiên là bằng hữu của Tô lão gia không ngừng lui tới, kẻ an ủi đến an ủi, kẻ dựa hơi đến dựa hơi, đủ mưu tư lợi, thừa nước đục thả câu trong đó, còn có kẻ trước đây kết oán giờ lại đến cảm thán người đã đi mình cũng nên tỉnh ngộ muốn giao hảo lại từ đầu, ngàn kẻ cướp vạ kẻ đoạt, mà nói theo Bùi Nhược Ngu chính là Tô Diên Trạch hiện tại đã trở thành miếng mồi béo bở.

“Người mới là miếng mồi béo bở.” Tô Diên Trạch trừng mắt nhìn một cái, trong sảnh đúng lúc báo phủ nha lão gia phái người tới, Tô thiếu gia cuống quýt ra nghênh đón.

Càng ngày càng có phong phạm, Bùi Nhược Ngu mỉm cười nhìn theo bóng lưng hắn. Lại cúi đầu, không khỏi cau mày.

Bởi vì Tô lão gia lần này muốn buôn bán dược liệu, uy tín của Tô gia tác động đến sinh kế nguyên năm của nhiều đại điểm đại hiệu, hơn nữa không chỉ trong phạm vi bản địa nhỏ hẹp, các châu tỉnh lân cận, thậm chí cả kinh thành, đều là huyết mạch sinh cơ. Tô lão gia phen này bất vô âm tín, những cửa hiệu đó sốt ruột đến đỏ mắt, lần lượt tìm tới cửa, sợ mình mất tiền vốn mà không được hoàn, đều muốn tách ra để thoát thân; mặt khác, những thương hiệu nhỏ luôn bị thương điểm Tô gia chèn ép không thể ngẩng đầu, rất có khí thế thừa cơ quật khởi muốn mượn hơi cấu kết để chiếm đoạt.

Bùi Nhược Ngu cảm thấy thất lưng mình cũng sắp đuối đến đứt luôn, hướng chỉ là Tô Diên Trạch. Cả ngày vui đầu chỉnh lý sổ sách ra ngoài tiếp khách còn phải chạy đi vay tiền thu nợ chào mời sinh ý tranh thủ nhân tình vân vân, rốt cuộc nhân hạ được một chút, cũng phải lo lắng trăn trở cho sự an toàn của Tô phụ.

Gần như không có thời gian để thương tâm, càng không có tinh lực để rút bài học xương máu.

Bùi Nhược Ngu có điểm đau lòng.

Tô Diên Trạch một hồi lâu mới quay lại, sắc mặt tái nhợt ngồi xuống, dựa vào ngực Bùi Nhược Ngu.

“Nghỉ ngơi chút đi.” Bùi Nhược Ngu xoa đầu hắn, “Biến thành mắt gấu mèo rồi.”

Tô Diên Trạch không nói gì, cứ thế im lặng một lúc lâu. Bỗng nhiên giật giật tay áo hắn.

“Người thi có tốt không?”

“Ách?” Bùi Nhược Ngu đang vui đầu chỉnh lý sổ sách, nghe không rõ, “Cái gì tốt không?”

“Thi đình, mấy hôm nay chưa kịp hỏi người.”

“Cũng được.” Bùi Nhược Ngu mỉm cười cợt cợt trán hắn, “Không thấy ta là ai sao.”

“... Sau này người sẽ phải ở lại kinh thành đúng không?”

“Có lẽ vậy.”

“... Nga.” Người trong lòng như co lại, thanh âm nháy mắt nhỏ đi vài phần, “Có phải đợi đến ngày yết bảng, chính là lúc thiên nam địa bắc lao yển phân phi?”

“... Nói bậy gì thế? Đương nhiên là ta ở đâu người ở đó.” Bùi Nhược Ngu buông sổ sách trong tay, chăm chú nhìn hắn: “Người sao vậy?”

“Không có gì.” Tô Diên Trạch nhắm mắt dứt khoát gối đầu lên đùi hấn để suy nghĩ lại mọi chuyện. Vừa rồi ngay cả phủ nha đến tìm mình cũng là vì chuyện thương hiệu Tô gia, khoát lên lớp vỏ trầm thống an ủi, kéo xuống liền lộ rõ dã tâm tư lợi bên trong.

Lòng người có bao nhiêu bạc bẽo!

Gia nghiệp cha vất vả hơn nửa đời người mới có được sao có thể bị hủy trong tay mình? Tô Diên Trạch đã hạ quyết tâm, vô luận thế nào cũng phải ngồi vững ở Tô Châu một lần nữa trùng tân sinh ý.

Thế nhưng...

Hấn ngược mắt nhìn đường nét tuấn ngạn của người kia, từng phân từng thốn đều quen thuộc như vậy, hấn đã từng nhận định đường nét này tương liên với mình, không thể chia cách, mà có chia cách cũng không được.

Thế nhưng...

“Nhìn gì đó?” Bùi Nhược Ngu đối diện nhãn thần hấn, nhẹ nhàng đỡ Tô Diên Trạch dậy, bình tĩnh nhìn vào mắt hấn: “Trong lòng người có tâm sự, Tô Diên Trạch.”

“Nhưng ta...” Tô Diên Trạch nhìn hấn, gật đầu, “Không muốn nói với người.”

Bùi Nhược Ngu sốt ruột giật giật mi tâm, đã qua nhiều ngày như vậy rồi, thư từ qua lại với nhà vài lần, nói bên kia đã thông được lộ phải thêm người vào núi tìm kiếm, nhưng vẫn chưa có tin tức.

Đã vậy ngày yết bảng lại gần kề.

Nước sông Tô Châu trong vắt thấu đáy, sóng gợn lăn tăn như dải lụa mịn màng, Bùi Nhược Ngu nhặt một hòn đá nhỏ vung tay ném đi.

Hòn đá bật liên mấy cái, dấy lên mấy tầng bọt nước rồi lắng lặng chìm xuống đáy.

Chìm xuống đáy nước. Có lẽ chính là loại cảm giác này.

Mình ra ngoài đòi các khoản nợ ở những hiệu buôn khác nhân tiện giải sầu, nợ nần trước đây cho vay càng lúc càng khó đòi, Tô Diên Trạch lo lắng không phải vô lý, Tô lão gia không ở đây, cũng tương tự như một gốc đại thụ mất đi thân chính, những cành nhánh vụn vặt có phồn thịnh đến đâu cũng sẽ bị người phớt lờ.

Còn nữa... trong lòng Tô Diên Trạch, với bản tính thương buôn của hấn có lẽ đã đem mình cùng trách nhiệm với cái nhà khổng lồ này so nặng so nhẹ đặt lên bàn cân, âm thầm cân đo đong đếm từng li từng tí —— Bùi Nhược Ngu nhìn ra được, nhất thời cảm thấy mình hai bề thọ địch.

Thậm chí đã từng cân nhắc có nên cường ngạnh bắt hấn trối trên giường để mình ăn sạch sẽ xong phán một câu ‘Từ giờ trở đi người đã là người của ta!’.

... Nhưng làm thế sẽ chỉ khiến kết cuộc càng thêm rối rắm.

Món nợ từ nhỏ đến lớn mình nợ hấn còn có thể trả không?

Bùi Nhược Ngu cảm thấy mình quả thực sắp điên rồi.

Ngay lúc đó, một gã tiểu tư xa xa trông thấy hấn, từ đầu cầu thở hổn hển vừa chạy vừa gọi to: “Thiếu gia thiếu gia! Lão gia hồi âm rồi! Tô lão gia...”

Dòng tư lự của Bùi Nhược Ngu như cột băng bị gãy, rơi thành từng đoạn trên mặt đất, lông lốc lẩn đi thật xa.

20. Chương 20

Bùi Nhược Ngu có điểm nhụt chí, hấn kéo tay Tô Diên Trạch đặt bên môi, Tô Diên Trạch tưởng hấn muốn cắn trả, toát mồ hôi lạnh, nào ngờ... Bùi Nhược Ngu áp từng ngón tay hấn lên môi nhẹ nhàng hôn, nhãn

thần trở nên ôn nhu cực độ, “Người... tại sao vẫn không chịu hiểu...”

Tin tức kia từ không trung ngang nganh chen vào lỗ tai như sấm rền, Bùi Nhược Ngu co chân chạy về. Tiểu hỏa kế đang cầm giấy nợ nhăn mặt nhíu mày tính xem nên nói sao để xin gia hạn thêm mấy ngày nữa, nhưng vừa mới ra khỏi cửa chỉ nhìn thấy một tiểu tư vẫn còn trợn mắt há mồm đứng ngốc tại chỗ.

“... Công tử nhà người đâu?”

“... Chạy, chạy đi rồi.”

Tiểu hỏa kế hít sâu, xoay người, vọt trở vào trong điếm, ầm một tiếng đóng cửa lại, tiểu tư bị dọa cho nhảy dựng, khó khăn lắm mới hoàn hồn lại, nhìn xuyên qua lớp khói bụi cuộn cuộn thấy một tấm biển treo lủng lẳng đang lắc lư qua lại.

Hôm nay tạm nghỉ.

Tô lão gia được tìm thấy ở một thôn nhỏ dưới chân núi, sâm Trường Bạch vốn là bảo vật hiếm có, Tô lão gia nghĩ nếu đã tự mình đến đây một chuyến, thì cũng nên lên núi tìm kiếm, không ngờ gặp phải đại tuyết phong sơn, đành nửa đường quay về, bị kẹt lại ở thôn nhỏ dưới chân núi, tiến thoái lưỡng nan. Cũng may trong thôn y phục vật dụng đều đầy đủ, người cũng nhiệt tình, tuy nóng lòng vì không được xuất sơn, nhưng cũng coi như an ổn.

Chỉ là, không hề biết người bên ngoài, lòng như lửa đốt.

Lúc Tô Diên Trạch nghe thấy thanh âm quá đổi vui mừng của hắn, nước mắt không kịp ngăn lại đã tự ý rơi xuống, chỉ lo ngăn người, sau đó xấu hổ quay sang hướng khác, lấy tay áo quệt loạn trên mặt, nhưng càng lau càng nhiều, như nước lũ tràn đê, ào ạt trút xuống, thế nào cũng không gạt sạch được.

“Sao lại khóc?” Bùi Nhược Ngu mỉm cười kéo hắn xoay qua, “Tìm được rồi thì nên vui mới phải, còn khóc nữa sẽ biến thành thổ a.”

Tô Diên Trạch cố sức cúi đầu không nhìn hắn, trong miệng khe khẽ thì thầm nhờ hắn mau báo với nhị nương.

“Còn đợi người nhắc sao?” Bùi Nhược Ngu một phen ôm hắn vào lòng, Tô Diên Trạch vóc dáng thấp hơn hắn một chút, vừa vặn có thể gác cằm lên vai hắn. Vì vậy hắn liền an an ổn ổn ôm chặt, lại nhìn đến cằm cổ trắng nõn xinh đẹp của Tô Diên Trạch, tâm mẩn ý túc hắn lên, nhịn không được vuốt ve từ trên xuống dưới từng phân từng phân một vô cùng thân mật, “Thì ra thì ra...” Cuối cùng cười phụt một tiếng, “Tiểu Trạch Nhi cũng thích khóc.”

Tô Diên Trạch khuôn mặt một mảnh đỏ bừng, mằm mọng suốt bao năm qua, hôm nay rốt cuộc đã vươn nhánh ra khỏi tâm can, hắn liều mạng đẩy Bùi Nhược Ngu, xoay người một mạch bước ra cửa.

Rốt cuộc cũng có thể yên ổn ăn cơm rồi.

Nửa tháng qua gần như đều là đông sương tây sương chia qua chia lại, thái độ của nhị nương, cho dù Tô Diên Trạch không nói, Bùi Nhược Ngu cũng có thể nhìn ra được nàng ta đã tính toán xong xuôi sẽ phân gia sản thế nào, chỉ chờ tuyên bố.

“Nhà mất rồi thì ở với ta,” Bùi Nhược Ngu nghiêm túc nói với hắn, “Ta nuôi người.”

Tô Diên Trạch đang bận rộn, lần đầu tiên không phản bác hắn, chỉ cúi đầu nhu thuận nói, ừ. Thế nhưng thứ trong tay đầu thế chỉ một câu nói một ánh mắt một tiếng ừ là buông xuống được, trong lòng hắn hiểu rõ nhất.

Bùi Nhược Ngu liền nắm lấy tay hắn, đôi mắt hẹp dài vừa chân thành vừa sốt ruột, “Ta nói thật, người đừng trả lời qua loa với ta.”

Tô Diên Trạch thử giãy ra nhưng không được, bèn dứt khoát đồn một đồng giấy nợ qua bên hắn, “Được thôi người bắt đi người bắt đi, đòi được toàn bộ chỗ nợ này cho người tùy ý mà bắt.”

“Người...” Bùi Nhược Ngu tức đến nghiến răng, hận không thể túm hần trói thành một đoàn, hảo hảo chà đạp một phen sau đó a ô một ngụm nuốt vào bụng.

Tô Diên Trạch cổ tay đau đến nhú máu, nhưng chỉ mặc hần dụng lực mà siết không lên tiếng. Mãi đến lúc có nha hoàn vào nói ‘Nhị phu nhân cho mời dùng cơm’.

Thế nên trên bàn ăn Tô Diên Trạch cũng không nói gì với hần, lẳng lặng tự chiếu cốc tự uống trà, vờ như không thấy ánh mắt nồng cháy từ bên kia bắn qua, còn nhị nương lại bận rộn gấp đồ ăn bỏ vào chén của Bùi Nhược Ngu.

“Lần này quả thật phải đa tạ Nhược Ngu, nếu không nhờ cậu trông coi, cái nhà mất đi trụ cột này gần như sắp loạn thành một mối!” Nàng thay đổi thái độ, vứt hần bộ mặt oán hận của mấy ngày trước, “Thời gian qua nhờ cậu hảo hảo chỉnh lý trong ngoài, ngay cả lão gia cũng do Bùi đại nhân một đường tìm về, coi như là ân nhân nhà ta.”

“A... Thấm thẫm quá lời rồi, cha và Tô thúc thúc giao tình từ nhỏ, những gì ta làm đều là lẽ đương nhiên, hơn nữa những chuyện này, nếu không có Diên Trạch chỉ điểm, ta không tài nào làm được.” Bùi Nhược Ngu một bên cười bồi một bên tiếp tục nhìn Tô Diên Trạch, “Hần mới thật sự vất vả.”

Nhị nương thần tình hồ hững cười nói: “Trạch Nhi, người cũng nên nói một tiếng đa tạ với Nhược Ngu mới hợp lẽ.”

Tô Diên Trạch gật đầu, không để Bùi Nhược Ngu có thời gian phản ứng, nâng chén rượu đứng lên ôm quyền nói với hần, “Đa tạ Bùi huynh.”

Bùi Nhược Ngu cũng cuống quýt đứng lên, nghe hần gọi ‘Bùi huynh’, trong lòng kỳ quái, nhất thời quên mất định nói gì.

Cơn xấu hổ thừa cơ trà trộn vào, đợi Tô Diên Trạch buông chén rượu, ngọn đèn ánh lên mặt hần đỏ hồng mà xinh đẹp, môi hơi mím lại, nhìn không ra là vui vẻ hay tức giận.

“Nhược Ngu có phải sắp đến ngày yết bảng?” Nhị nương tựa hồ không chú ý tới hai người, tiếp tục hỏi.

“Ách? A... Ân, là cuối tháng.” Bùi Nhược Ngu đã hồi thần lại.

Nhị nương như có chút đăm chiêu gật đầu, đoạn quay sang nhìn Tô Diên Trạch, “Trạch Nhi lần này không cần trở lại kinh thành nữa, người cũng đã lớn, cha người về cũng muốn thấy người.”

Bùi Nhược Ngu sững sốt. Sau đó chợt nghe thấy bên kia Tô Diên Trạch trả lời.

“... Vâng.”

Thanh âm nhẹ nhàng kéo thành sợi, rõ ràng như một bức họa xám xịt u ám, giăng ngang khoảng cách giữa hai người. Bên ngoài khung cửa sổ chầm hoa, màn đêm đang nồng đậm.

“Người không theo ta về thật sao?” Ăn cơm xong Bùi Nhược Ngu gần như một đường dán lấy hần đi về phòng.

Tô Diên Trạch diện vô biểu tình tiếp tục đẩy hần, “Phòng huynh ở bên kia, Bùi huynh.”

“... Tô Diên Trạch người gọi ta là gì?” Bùi Nhược Ngu đứng tại chỗ không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn hần.

“Bùi huynh,” Tô Diên Trạch lạnh lùng nhìn lại, “Người không thích? Vậy Bùi thiếu gia? Bùi công tử?”

“Được... Được lắm!” Bùi Nhược Ngu cắn chặt răng, bất mãn cùng tức giận tích tụ nhiều ngày qua đã được khơi mào thành công, sục sôi âm ỉ huyền não bên tai, nhần nại cuối cùng đã tới cực hạn, âm âm âm âm toàn bộ vỡ thành bột phấn, đầu đá hỗn loạn trong thân thể.

Bùi Nhược Ngu cánh tay vung tới, bỗng ngang Tô Diên Trạch, sải bước vào phòng, sau đó rầm một tiếng đá cửa đóng lại.

“Người, người làm gì vậy?!... Bùi Nhược Ngu!!” Tô Diên Trạch thấy mắt hần như phun ra lửa, không khỏi có chút hoảng sợ, một quyền dốc toàn lực nện lên vai hần, “Thả ta xuống!!”

Bùi Nhược Ngu không hề né tránh mặc cho hắn đánh, vẻ mặt băng lãnh không nói không rằng vòng qua bình phong, sau đó dùng sức ném mạnh hắn xuống giường.

“... Ách!” Tô Diên Trạch lập tức cảm thấy trên lưng một trận đau đớn, chờ hắn chặt vật ngắc đầu lên, phát hiện Bùi Nhược Ngu đang cao cao nhìn xuống mình, bóng tối bao phủ khuôn mặt hắn, thân ảnh thon dài đặc biệt to lớn, trong thanh âm hàn khí lưu động, “Người gọi ta là gì?”

“... Người!!”

Tô Diên Trạch cũng nổi giận, nói xong chống người định ngồi lên, nhưng lại bị hắn ấn mạnh xuống, Tô Diên Trạch đau quá tránh không được, theo bản năng vung nắm tay liều mạng đánh tới.

Bùi Nhược Ngu trở mặt nhìn nắm tay đến gần, không nhúc nhích, nắm tay cứ thế rơi trên quai hàm hắn, phách một tiếng, xúc cảm chân thực rõ ràng, có điểm cứng, có điểm đau, cảm giác kia theo cánh tay lan xuống, một mạch truyền vào trong thân thể. —— Vẫn là không nổi, tựa hồ còn có chút đau lòng cùng hối hận.

Chính ngay khoảnh khắc do dự đó, Bùi Nhược Ngu một phát bắt lấy hai cánh tay hắn, rất nhanh kéo qua đỉnh đầu, lại dùng một chân kiềm chế đôi chân đang giãy dụa của hắn, lực đạo đột ngột mạnh đến mức khiến Tô Diên Trạch không khỏi đau đớn kêu ra tiếng.

“Người, gọi ta là gì?” Bùi Nhược Ngu cúi đầu nhìn hắn, khoảng cách cực gần, từng chữ thông thả tuôn ra khỏi miệng, hai mắt cũng đã đỏ hoe, tên gia hỏa ôn hòa bình thường cười rộ lên người vật đều vô hại vậy mà hôm nay nổi xung vì một tiếng xưng hô, Tô Diên Trạch không thể động đậy, một bụng lửa giận xông lên đầu rồi lại lắng xuống thành ủy khuất, hơn nữa cảm giác bị hắn chế ngự như cá nằm trên thớt đặc biệt đặc biệt mất mặt, bèn sống chết cắn môi quyết không chịu thua trừng mắt nhìn lại hắn.

Hai người giằng co như tiểu hài tử, gian phòng yên tĩnh, ngọn đèn đằng sau bức bình phong hoa điều thẩu qua chút ánh sáng ảm áp ái muội, gió lướt bên cửa sổ, lạch cạch lạch cạch, rèm trúc cuốn trên dây đã buông xuống va vào nhau.

Bùi Nhược Ngu đột nhiên cúi người.

Trên môi nóng lên, độ ẩm kỳ diệu kín đáo lan rộng, thoáng chốc đã xâm chiếm một bên má. Tô Diên Trạch mở to mắt, nhìn hàng mày nhíu lại của hắn vẫn còn duy trì chút lạnh lùng trước đó, nhưng bên dưới lớp mày đã hiện lên một tia ảm áp quen thuộc, như tiểu hài tử muốn ăn kẹo dục cầu bất mãn, một bên dỗi hờn, một bên đòi hỏi.

Bùi Nhược Ngu chợt cảm thấy môi hung hăng tê dại, nháy mắt hiểu ngay lập tức. Người dưới thân khuôn mặt đỏ bừng tức giận chờ hắn, bộ dáng rõ ràng là ‘còn dám tới nữa xem ta cắn chết người’.

Bùi Nhược Ngu có điểm nhụt chí, hắn kéo tay Tô Diên Trạch đặt bên môi, Tô Diên Trạch tưởng hắn muốn cắn trả, toát mồ hôi lạnh, nào ngờ... Bùi Nhược Ngu áp từng ngón tay hắn lên môi nhẹ nhàng hôn, nhân thân trở nên ôn nhu cực độ, “Người... tại sao vẫn không chịu hiểu...”

“Tô Diên Trạch.” Hắn hít sâu một hơi, tăng ứng đồ lan đến tận đuôi mày khóe mắt.

“... Người không biết ta thích người nhiều đến mức nào.”

Ngón tay vuốt ve hơi thở hắn, nóng bỏng ướt át, đôi mắt là hồ nước, thanh âm là gió xuân, trong môi ràng buộc cắt không đứt này là chim quỳên mảnh khảnh, là đồng cỏ êm dịu, Tô Diên Trạch khoảnh khắc ấy tựa hồ đã thất thân, nhất thời bất cần trầm đắm trong một mảnh trắng thuần mờ ảo.

21. Chương 21

Thân thể bị người dụng lực kiềm hãm, hai tay bị hung hăng giữ chặt, nhưng lại dùng ánh mắt ôn nhu nhất ảm áp nhất nhìn mình, nói ta thật lòng thích người.

Lời tỏ tình cư nhiên được nói ra giữa màn trướng đầy xuân sắc gần như là một hồi vật lộn như thế người có cảm động chăng? Sau đó mỗi lần nhớ lại chuyện này Tô Diên Trạch đều cắn răng cơ hồ bóp nát cả chén trà.

Thế nhưng, khoảnh khắc ấy...

Thực sự rất cảm động a.

Tô Diên Trạch sợ nước mắt mình lại sắp tuôn rơi, trong đầu toàn là hình ảnh Bùi Nhược Ngu — Bùi Nhược Ngu chìa tay tự giới thiệu ta là gì gì đó còn người, Bùi Nhược Ngu trở vào mặt mình lòng đầy cảm phần nói ta mới không thêm hẳn, Bùi Nhược Ngu bị đòn nát mông không nén được đau meo máo khóc thút thít, Bùi Nhược Ngu hùng hồn tuyên bố người là tiểu nương tử của ta, Bùi Nhược Ngu kéo tay mình cười hì hì nói người phải bù đắp lại cho ta, Bùi Nhược Ngu ở trong xe ngựa ôm mình suốt một ngày một đêm dỗ dành sợ có ta ở đây, Bùi Nhược Ngu mặt mày âm trầm bạo nộ khăng khăng hỏi người vừa gọi ta là gì, cho tới tận bây giờ Bùi Nhược Ngu hôn lên ngón tay mình tỏ bày đến vừa ôn nhu vừa tình cảm, Tô Diên Trạch cứ thế nhìn đến mơ hồ, cánh tay nặng nề muốn lau nước mắt nhưng không rút về được, đây là lần thứ mấy bị hắn nhìn thấy mình khóc? Bộ mặt yếu đuối của mình sao đều hiện hết cho hắn xem? Còn bị hắn từ trên cao nhìn xuống như thế, nhìn đến không sót gì còn lẳng lặng thưởng thức.

Tô Diên Trạch xấu hổ trốn vào trong gối, vành mắt ảm Ứt ánh quang mang, hình ảnh người kia liền mông lung tiến vào, hòa lẫn với tâm tư đang ngổn ngang trăm mối, đuổi sao cũng không đi.

Kỳ thực.

Nếu không hiện hết cho hắn xem, thì còn có thể cho ai xem?

Mấy ngày qua, mình đã hoàn toàn dựa dẫm vào hắn, Tô Diên Trạch của trước đây đã biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa, chỉ còn lại kẻ này, ngay cả thoáng chốc không nhìn thấy hắn, không nghe tiếng hắn, không chạm tới hắn đều khó chịu chết đi được. Đầu óc vốn luôn linh động nháy mắt đã hỗn loạn bất kham, cho nên muốn giữ khoảng cách với hắn thực sự không phải cố tình, không phải nhàm chán gây sự, càng không phải sợ thiên hạ không loạn, mà do mối lo trở ngại không thể ở bên nhau, đến cuối cùng khó tránh khỏi dầy vò đau khổ. Ý nghĩ đó quá chân thực, tránh cũng tránh không thoát, né cũng né không xong, ngay cả mình cũng không gạt qua được, huống gì là hắn.

Bùi Nhược Ngu thấy hắn thật lâu vẫn không trả lời, tóc mai tán loạn che đi một bên mắt, mà bên mắt còn lại vùi vào trong gối, áo gối màu vàng cam dán sát da mặt từ từ thấm Ứt một mảnh nhỏ nhỏ. Vợ ôm hắn lên, vừa vặn bắt gặp một giọt lệ như lưu ly trong suốt lấp lánh dọc theo sống mũi lăn xuống, vòng qua chiếc cằm nhọn, tách một tiếng rơi vào đệm giường.

“Tiểu Trạch Nhi ta...” Nóng ruột đưa tay định lau nước mắt cho hắn, Tô Diên Trạch cúi đầu né tránh, sau đó một phát găm lấy vai Bùi Nhược Ngu, cách lớp vải mềm dùng sức mà cắn, răng vừa cắn vào da thịt săn chắc, nước mắt liền tí tách tuôn rơi.

Bùi Nhược Ngu bên vai đau đến tê tâm liệt phế, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, khuôn mặt nhăn thành một đoàn, nhưng vòng tay ôm thất lực Tô Diên Trạch nửa điểm cũng không thả lỏng.

Tô Diên Trạch cắn đã rồi, mở miệng dựa vào vai hắn thở dốc sục sục mũi, thanh âm phát ra như ngâm trong nước, thanh tuyến rời rạc tán loạn cùng đôi mắt sưng đỏ phồng thành bộ dáng nhỏ nhắn e lệ vô hạn, khiến Bùi Nhược Ngu nhìn đến tâm thần rung động, gần như quên cả đau.

Nhưng câu hắn nói chính là...

“Bùi Nhược Ngu,” Tô Diên Trạch gạt nước mắt, “Người, sau này, còn dám đụng đến ta thử xem!”

Lúc tỉnh dậy mặt trời đã lên cao, in mấy cái bóng lên tấm màn xanh sẫm, mắng lạnh mắng ầm rọi trên mặt Bùi Nhược Ngu, hắn run mi, mở mắt.

Tiếp đến bên vai trái cơn đau nóng rát như xỏ ra, ánh mắt theo đó nhìn xuống mới phát hiện vết thương thật xúc mục kinh tâm, hai dấu răng chính tề khắc ấn ở đó, xung quanh còn nổi lên một tầng đỏ nhạt không an phận, mà đầu số gây chuyện lúc này đang ngủ say trong lòng mình.

Tô Diên Trạch a Tô Diên Trạch, chẳng lẽ bình thường ai độc miệng cắn người cũng hung ác dị thường?

Đêm qua đỡ hần nửa ngày mới chịu ngủ, bất ngờ chính là không có đuổi mình đi, trái lại dùng tư thế tiêu chuẩn vùi đầu vào ngực ôm một cánh tay mình ngủ đến giờ. Gia hỏa này đúng là rất đẹp, làn da trắng nõn, đôi môi non mềm, khóe mắt còn có một mạt hồng hồng ủy ủy khuất khuất, như đánh phấn tô son của cô nương nhà nào. Bùi Nhược Ngu nuốt nước miếng, ôm hần cả đêm như vậy dục niệm thật khó áp chế, nhưng lại không thể động, chỉ là nhìn xương quai xanh mảnh mai khuôn ngực mịn màng vân vân lộ ra từ cổ áo rộng mở thực sự không đủ no, bèn gấp rút nắm bắt thời cơ nhân lúc hần ngủ say ra tay gỡ trừ.

Tô Diên Trạch mơ mơ màng màng tỉnh lại cảm thấy khó chịu, hần dụi mắt dụi cho ý thức quay về, liền phát hiện móng vuốt tên nào đó đang luồn vào trong y phục mình chưa kịp rút ra.

Bóp một tiếng vang lên, ván giường lung lay ba hiệp. Bùi Nhược Ngu hai tay bưng mặt lui về một bên đau đến khóc không ra nước mắt, Tô Diên Trạch xoa xoa nắm tay trừng hần một hồi mới hỏi: “Bùi Nhược Ngu người đã bao lâu không cạo râu rồi?”

Khí trời cực tốt, lúc dùng bữa Tô Diên Trạch đột nhiên nói muốn dẫn Bùi Nhược Ngu đến một nơi, “Không phải người luôn đòi tới Tô Châu du ngoạn sao? Ta dẫn người đi.” Tô Diên Trạch ngậm đầu đũa trong miệng nhìn hần.

Không tiểu kiều lưu thủy, không viên lâm phong tao, nơi đó có thảm cỏ được cắt xén chỉnh tề, thừa rau xanh biếc, sạch sẽ lại bình yên, thi thoảng có chim đậu trên thành giếng ở cửa ra vào, xa xa nhìn họ đến gần, mới lưu luyến bay đi.

Tô Diên Trạch đặc biệt thay một thân bạch y đậm mạc thuần tịnh, mang theo trái cây hương nếp, nhẹ nhàng đẩy cửa hàng rào, lối đi rải đá bằng phẳng, tím mực thanh lam, đều là những màu sắc không phô trương, còn có vài bụi cỏ xanh rải rác lẻ loi, ưỡt sững ngẩng cao đầu.

Cuối đường là một tấm bia đá đã được tu sửa trang khang, trên mặt bia sạch sẽ nhẵn nhụi khắc ‘Tô phủ Nguyễn thị chi mộ’.

“Mộ mẹ ta.” Tô Diên Trạch quay đầu khẽ mỉm cười.

“Thì ra thăm thăm họ Nguyễn.” Đợi hành lễ hoàn tất, giúp Tô Diên Trạch dọn trái cây xong, Bùi Nhược Ngu ngẩng đầu nhìn bia văn, được tinh tế khắc trên bề mặt, thể lương bi thiết, từng chữ từng chữ như thổn thức, có thể thấy được người lập mộ dụng tình sâu đến mức nào.

“Àn... ta cũng không nhớ được diện mạo của mẹ, chỉ nghe cha nói ta giống người.” Tô Diên Trạch dùng nhang đốt giấy tiền, cười nói, “Ta còn nhỏ mẹ đã qua đời, ấn tượng về mẹ trong ta cũng chỉ còn lại tấm bia đá như thế, cho nên thỉnh thoảng đến thăm, sau đó trò chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Bùi Nhược Ngu cũng giúp hần đốt, nhìn tro giấy nhẹ bay, vòng qua đầu bọn họ, chao lượn như những cánh bướm xám khổng lồ.

“Cái gì cũng nói. Nói nhớ nhà, thấy tuyết, lá cây bạch quả vàng úa, cuối cùng chết đi, đấu dế thắng, học thuộc sách gì, đến nơi nào... Có lần kể lại chuyện cả một năm, chi tiết vụn vặt, cái gì cũng có, nghĩ gì nói vậy.” Tô Diên Trạch biểu tình có chút cô đơn, nhưng lại nói đến mãn nguyện, khuôn mặt thanh lệ được bao phủ trong làn khói mờ ảo, nhưng đường nét càng rõ ràng hơn.

“Vậy, lần này đến lượt ta nói rồi.” Bùi Nhược Ngu nhìn hần một hồi, sau đó mở miệng.

“Người?” Tô Diên Trạch lấy làm lạ, “Người muốn nói chuyện gì?”

“Chung thân đại sự.” Bùi Nhược Ngu mỉm cười, nhưng biểu tình lập tức nghiêm túc hần lên, hần lùi một bước, phủ trường bào quỳ xuống, tay chấp ba nén hương, cung kính lễ bái, “Thăm thăm thân vị tại thượng, tiểu chất Bùi Nhược Ngu, hôm nay đặc biệt đến cầu người đáp ứng một chuyện, xin hãy giao Tô Diên Trạch cho ta, ta sẽ dùng cả đời để chăm sóc hần bảo hộ hần yêu hần thương hần, trọn đời trọn kiếp tuyệt không ruồng rẫy phụ bạc, lời này nếu có nửa phần dối trá, ta sẽ vào đọa vào cõi vạn kiếp bất phục, không được luân hồi, người người nguyên rủa!”

Hứa hẹn đến sau cùng biến thành lời thề, Tô Diên Trạch ở một bên mở to hai mắt, ngay cả ngón hần lại cũng quên luôn, thanh âm kia cứ quanh quẩn bên tai, từng chữ từng chữ, mang theo tiếng vọng lạnh lẽ, âm cuối lại ngân dài, ở trong tim mình, không ngừng xoay chuyển, lan chảy nơi nơi.

Cứ thế trở mắt nhìn hần vô hạn chân thành nói xong, Tô Diên Trạch nghĩ nếu mình lại khóc cho hần xem đời này có thể sẽ thực sự trời định bị áp. Hần phải áo tiến lên, quỳ xuống kể bên Bùi Nhược Ngu.

“Mẹ.” Ngờ khí rất bình tĩnh, như mặt hồ phẳng lặng, “Con người hần rất tốt, đôi khi cũng nổi giận; hần có lúc thông minh, nhưng có lúc lại ngốc không chịu được; làm chuyện gì không nắm chắc sẽ rất nỗ lực, lời đã nói qua đều ghi nhớ trong lòng; đôi khi rất lười, đôi khi cũng rất chịu khó; có lúc giả hoạt bày trò chơi xấu, bị vạch trần lại đỏ mặt, sau đó liền nhận sai; đôi khi rất cầu thả, nhưng vào thời điểm mấu chốt lại vô cùng cẩn thận; hần khí lực rất lớn, con đánh không lại hần, bất quá hần rất tốt với con, tốt đến mức ngay cả khi con đặt hần lên bàn cân đo đếm một hồi phải tay bán đi cũng cam tâm tình nguyện, con đánh không lại hần, hần liền nhân cơ hội ức hiếp con, nhưng nếu con không nhận được bạt khóc, hần sẽ hoang mang bối rối khăn trương lau nước mắt cho con, sau đó mặc con khi dễ thế nào hần cũng không nổi giận... Mẹ, Trạch Nhi nói toàn bộ đều là sự thật, cho nên mẹ...” Tô Diên Trạch dừng một chút, trong đôi mắt to tròn tràn ngập mong đợi nói không nên lời.

“... Có đồng ý không?”

Gió thổi qua đầu cây ngọn cỏ, sương sớm tích tụ nhỏ vào không khí kết thành chuỗi, phía chân trời xa xa bay tới một đám mây đen nho nhỏ, nhẹ nhàng tản ra trên đầu bọn họ, bầu trời nửa sáng nửa tối từ từ trở nên trong vắt, mưa bụi nhẹ nhàng vượt qua ranh giới, để lại một đoạn cầu vồng cong cong.

Bùi Nhược Ngu nói, ta vừa mới hứa hảo hảo chiều cổ người, sao người lại cáo trạng ta ức hiếp người, mẹ nhất định tin người hơn.

Tô Diên Trạch nói, nhưng người đích thực có lúc khi dễ ta mà.

Bùi Nhược Ngu nói, vậy nguy rồi, ta không được luân hồi, kiếp sau người sẽ không tìm được ta.

Tô Diên Trạch nói, không sao, người sẽ tự tìm đến ta.

Bùi Nhược Ngu nói, người cũng thật tự tin.

Tô Diên Trạch mỉm cười, cười xong đưa tay véo má hần, rồi vừa véo vừa cười, từng chút từng chút, không hề nương tay.

“Ta nói rồi, ta tin người.”

22. Chương 22

Bùi Nhược Ngu đón nhận chén rượu gật gật đầu, đột nhiên linh quang chợt lóe, nắm tay Tô Diên Trạch, “Lại đây lại đây, không đủ không đủ chắc chắn không đủ, phải thêm rượu giao bôi nữa mới đủ được một chút.”

Ngày yết bảng đã cận kề, Bùi Nhược Ngu khởi trình cả đêm quay lại kinh thành, còn Tô lão gia cũng đã bình an trở về phủ Bình Giang, Tô Diên Trạch đem sổ sách gần đây đã được chỉnh lý đầu vào đây giao cho cha, Tô lão gia lập tức cười đến cơ hồ bay luôn ria mép.

“Tốt lắm tốt lắm!! Quả thật có năng khiếu!” Võ vãi vai hần, nhìn nhị nương cười, “Hài tử này có thể làm đương gia rồi.”

Nhị nương sắc mặt âm tình bất định, có điều suy đi ngẫm lại phụ tử tử hiếu, nhân sinh hoàn hảo, cũng không nói gì thêm, vội thu xếp hạ nhân dọn cơm, nói là an ủi và để tẩy trần cho lão gia.

Ngày hôm sau toàn bộ thương điểm lớn nhỏ ở Tô Châu lại trở về vị trí cũ, thương hiệu Tô thị vẫn chiếm hàng đầu, khôi phục như lúc trước.

Sau đó Tô lão gia dẫn Tô Diên Trạch theo bên mình, đến từng nhà kiểm tra hoặc thăm hỏi, lần này cả phủ Bình Giang đều biết Tô thiếu gia Tô Diên Trạch tuổi trẻ nhưng tài nghệ song toàn lại thêm tướng mạo thanh lệ, đầu óc thông minh, thủ đoạn phi thường, khẳng định là thiếu chủ nhân sau này của thương nghiệp Tô Châu, là trụ cột tương lai của thương nghiệp Tô Châu, vì vậy người người thay phiên nhau tán thưởng.

Tô Diên Trạch khiêm tốn gật đầu, cúi đầu rồi ngẩng lên lại nhớ tới Bùi Nhược Ngu mặt đầy mồ hôi chạy đi đòi nợ, trái lại cười càng vui vẻ.

Hắn có lẽ đã xem yết bảng rồi chẳng?

Tiếp đó có người chạy đến báo tin, hươu huơ lá thư trong tay vẻ mặt vui mừng —— Bùi thiếu gia ở kinh thành thi đình đỗ cao, danh cư bảng nhãn!!

Tiểu đệ đệ Tô gia đang ở trong viện cưỡi ngựa tre với nãi nương, đầu ngựa phủ lụa đỏ, bõm ngựa bằng tơ vàng tựa sợi, bên dưới lúc lắc cái đuôi bằng gậy trúc xanh biếc, thấy Tô Diên Trạch tiến vào cửa, liền từng bước mon men đi tới gần hắn.

“Ca ca, ca ca.” Bàn tay bé nhỏ trắng xinh nín lấy vạt áo hắn dùng sức mà ghì, nãi nương vội đi qua định bế, “Tiểu thiếu gia đừng nháo, đại thiếu gia còn có việc.”

Tô Diên Trạch mỉm cười khoát tay, bỗng đệ đệ lên, trước lúc vào nhà quay đầu lại nói với nãi nương: “Lưu ma, phân phó người giúp ta thu thập hành trang.”

Lưu ma chớp mắt mấy cái, “Thiếu gia định đi đâu sao?”

“Hồi kinh.” Tô Diên Trạch cười đến thần nhiên, xách con ngựa tre kia nhìn một chút, “Có người rất nhanh sẽ thăng chức, đương nhiên nên chuẩn bị một phần đại lễ đến chúc mừng mới phải đạo.”

Bùi Nhược Ngu đỡ bảng nhãn, Bùi đại nhân vốn luôn nghiêm túc cũng cười đến không khép miệng, “Bất ngờ a bất ngờ...” Bùi phu nhân ở một bên lau nước mắt, “Có tiền đồ, Ngu Nhi có tiền đồ rồi.”

Bùi Nhược Ngu đầu tiên phải vào cung bái tạ thánh thượng, sĩ tử các lộ trúng cử không ít, tập hợp trước điện chờ hoàng thượng triệu vào, đều chúc mừng nhau. Đỗ trạng nguyên là một tú tài hương thôn, mặt đen đúa, môi khá dày, cúi đầu đứng một bên, trông vô cùng chất phác.

“Bùi Nhược Ngu!” Chợt nghe tiếng ai gọi từ xa, phóng mắt nhìn qua là Trương Hoài Dao đang xắn tay áo lao tới, một quyền nện lên vai hắn, “Hay cho một Bùi bảng nhãn, người vừa làm một trận, gặt xuống bao nhiêu người có biết không?”

Bùi Nhược Ngu vừa định đáp lời, đột nhiên phát hiện xung quanh đều dán mắt vào hai người họ, vài gã thái giám ho nhẹ một tiếng, thanh âm the thé ôn nhu truyền đến: “Trên đại điện cấm gây huyên náo.”

Bùi Nhược Ngu bèn kéo Trương Hoài Dao sang một bên, thấp giọng hỏi, “Đỗ tiểu công tử nhà người đâu?”

Trương Hoài Dao nhún mày, “Tiểu Trúc Tử thân thể không khỏe người cũng biết mà, kỳ thi Đình cha hắn cũng cho hắn từ bỏ, giờ nói là sắp đi Nghi Châu tĩnh dưỡng, ta đành phải xin cha ta xem có thể đến đó hay không, tùy tiện làm một chức quan nhỏ cũng được.” Hắn thở dài, “Chỉ cần có thể ở bên hắn... Rồi xa hắn ta sống không nổi.”

Bùi Nhược Ngu thấy vành mắt hắn đã đỏ lên, Trương Hoài Dao Đỗ Đình Trúc chính là một bản khác của hắn và Tô Diên Trạch, bèn vỗ vai hắn khích lệ: “Không sao đâu, người quen hồi nhỏ có đại sư cao nhân gì đó xem tướng cho Đỗ tiểu công tử, nói là sau khi hắn gặp được quý nhân sẽ sống lâu trăm tuổi vô nạn vô tai sao, người chính là quý nhân đó, tự nhiên phải ở bên hắn.”

Trương Hoài Dao mỉm cười, “Ai, người xem trên bảng đề danh có mỗi người y như ngoại tộc, tiên sinh mà biết trong đám học trò của mình người đỗ cao nhất cư nhiên là người nhất định sẽ chấn kinh đến lệch cả rìa mép... Không nói chuyện này nữa, Tô Tiểu Trạch nhà người đâu? Lâu quá không gặp hắn, các người sao rồi?”

“Còn sao nữa?” Bùi Nhược Ngu đau đầu, “... Không biết nếu chỉ dựa vào chức danh bảng nhãn nho nhỏ này, nói là muốn làm tri phủ Bình Giang, thánh thượng có ân chuẩn hay không nữa?”

“A?” Trương Hoài Dao nghe không rõ, “Người nói cái gì?”

Lúc này cửa điện đã mở, mọi người đang bàn tán xôn xao thoáng chốc liền im lặng, chỉ thấy một lão thái giám nhất phẩm yểu điệu đi ra thanh thanh yểu hâu, dùng thanh tuyền già nua kéo dài thườn thượt cao giọng tuyên triệu: “Truyền trạng nguyên Trương Cập Độ, bằng nhân Bùi Nhược Ngu, thám hoa Vũ Thiêm Nhất của khoa thi lần này yết kiến điện thánh ——”

Bùi Nhược Ngu phát tay áo khom người, lúc đứng lên quay sang đưa tay ra dấu với Trương Hoài Dao bên cạnh, đây là ám hiệu bọn hắn đã nhất trí đặt ra từ nhỏ.

“Phải kiên trì.”

Phải kiên trì —— tự nhiên sẽ có hy vọng.

Từ trong cung đi ra toàn thân gần như sắp thành cái giá. Kỳ thực chỉ mới qua tháng năm, khí trời đã nóng như giữa hạ, ngồi trong kiệu phơi nắng đến Bùi Nhược Ngu choáng váng cả đầu.

Lúc điện thánh cũng không phải quá khẩn trương, nhưng vừa đảo mắt nhìn tới Thất vương gia đang đứng một bên, lại thêm ông ta cũng tươi cười rạng rỡ với mình, trong lòng cảm thấy là lạ. Mà hoàng thượng giống như đã bị thông đồng, tuyệt bút vung lên mình liền trở thành Văn khố quan ở Hàn Lâm viện, trùng trùng hợp hợp vừa vừa vụn vụn nằm trong quần hạt của Thất vương gia.

Khom người, khấu đầu, tạ chủ long ân. Sau đó Bùi Nhược Ngu cảm thấy đã bị một câu ‘Tạ thánh thượng ân điển’ của chính mình bán đứng.

—— Nhưng khổ nỗi Tiểu Trạch Nhi chỉ thích tiền tài khinh chức quyền, bằng không cùng nhau làm một chức quan nhỏ cũng không tệ. Mà gia hỏa kia hiện tại đang ở Tô Châu, không thấy được không sờ được, mình vừa hay tin đầu bằng nhân liền phái người đi báo, nhưng đến giờ ngay cả một lá thư hồi âm cũng không có. Phu quân người hiện đã giữ chức quan X phẩm ở Hàn Lâm viện, người trái lại một tiếng chúc mừng cũng không, càng đừng nói đến chuyện yêu thương nhưng nhớ gì đó, quả là trong mắt thương nhân tài bảo vĩnh viễn đẹp hơn con người.

Bùi Nhược Ngu miên man suy nghĩ, càng nghĩ càng tức, trong ngực như có lửa cháy bùng bùng. Mà lúc này cổ kiệu bỗng nhiên dừng lại, hại hắn thiếu chút nữa đập đầu vào thành kiệu. Vì vậy lửa giận càng bùng lên cao ba thước, hung hăng xóc màn kiệu rống to: “Chuyện gì?!”

Chấn đường trước mặt cũng là một cổ kiệu, chiếu sáng chói lóa cả mắt mình, bóng dáng ai đó một ngày không gặp như cách ba thu khiến mình tâm tâm niệm niệm kia không nhanh không chậm đi tới, cúi người cười tủm tỉm với mình: “Quả nhiên thăng quan tiến chức cũng hăng, mấy ngày không gặp vẫn khỏe chứ Bùi đại nhân?”

Bùi Nhược Ngu ngẩn ra, ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội vốn sắp thiêu đốt đều tàn lụi sạch sẽ, thậm chí ngay cả lưỡi cũng như bị thất lại.

“... Tô... Tô lão bản.”

“Ai kia nhất định đang nghĩ ‘Trong mắt Tô Diên Trạch tiền tài vĩnh viễn quan trọng nhất ngay cả mình thân đồ cao trung tấn chức Hàn Lâm viện cũng không rảnh gửi thư chúc mừng càng đừng nói là gì gì đó’,” Tô Diên Trạch phát quạt phe phẩy, “Ta nói có đúng không?”

“Khụ khụ khụ...” Bùi Nhược Ngu đỏ mặt, “Tiểu Trạch Nhi người trực tiếp về nhà là được rồi, còn ở đây bày rượu thịt làm gì?”

“Chúc mừng a.” Tô Diên Trạch rót rượu đưa qua, “Trước chúc Bùi Nhược Ngu kim bằng đề danh, sau chúc Bùi đại nhân nhập chức Hàn Lâm, bàn tiệc rượu này có đáng là gì.”

Bùi Nhược Ngu đón nhận chén rượu gật gật đầu, đột nhiên linh quang chợt lóe, nắm tay Tô Diên Trạch, “Lại đây lại đây, không đủ không đủ chắc chắn không đủ, phải thêm rượu giao bôi nữa mới đủ được một chút.”

“...” Tô Diên Trạch nhú mày nhìn vẻ mặt đầy hưng phấn của hắn, đang định nói ‘loại rượu này không phải đem tân hôn mới có thể uống được sao’, nhưng vừa nghĩ tới hai chữ ‘tân hôn’, khuôn mặt lập tức đỏ bừng. Vì vậy trong lòng đấu tranh một chút, dứt khoát vứt bỏ mọi e dè, không hề cự tuyệt mặc hắn hồ háo. Bùi Nhược Ngu thấy hắn không kháng cự, càng vui mừng rạo rực nắm chặt tay hắn, cổ tay bắt chéo nhau, da

thịt nơi đó vừa chạm nhau, cọ ra một mảnh hồng hồng ngượng ngùng mà ẩm áp, lúc môi đặt lên chén rượu, hơi thở của đối phương liền phả vào đuôi mày khoe mắt mình, men theo gò má trải xuống dưới, gân xanh thanh mảnh kia, lông tơ mềm mại kia, đều thuộc về mình, trong đôi mắt không biết có bao nhiêu xinh đẹp, loại xung động muốn ôm mãi không muốn buông ra này, như lan tỏa theo huyết quản, còn thơm ngọt hơn cả rượu ngon thượng hạng.

Trên lầu tiếng bước chân đất đất vang lên, nháy mắt phá vỡ bầu không khí ái muội, Tô Diên Trạch né ra như bị sét đánh, từng tầng ửng đỏ trên mặt thâm nhập kéo dài tới tận cổ, ngay cả cổ tay vòng qua cầm chén rượu cũng quên rút ra, rượu uống còn nửa chén bị chấn hất đầy trán Bùi Nhược Ngu, thuận theo lông mi tí tách tí tách chảy xuống, còn gã tiểu tư lỗ lỗ măng măng xông vào kia đang ngơ ngác nhìn chén rượu xoay tròn trên mặt sàn.

“Chuyện gì nữa đây?!” Bùi Nhược Ngu rống giận, hần đang hối hận muốn chết, vừa rồi quên phân phó một câu ‘Không việc cấm quấy rầy, có việc phải gõ cửa’ với đám hạ nhân không có mắt này.

“... Thắt, Thắt vương gia vừa phái người tới, nói cho mời đại nhân đến, đến phủ một chuyện.”

23. Chương 23

“Vậy người nói nên làm sao đây? Được thôi, ta thuận theo tâm ý bọn họ lấy tiểu quận chúa sau đó mỗi ngày chạy ra ngoài vùng trộm với người!” Bùi Nhược Ngu bắt lại tay hần dùng sức mà lắc, “Cho dù người cam nguyện ta cũng không muốn!”

Trong Hàn Lâm viện, ngoại trừ trạng nguyên lang, bảng nhãn thám hoa trực tiếp bị xếp vào chức biên tu thất phẩm. Trên đầu đám người niên khinh hậu sinh như Bùi Nhược Ngu là đám lão biên tu đợi mãi không được làm tể tướng lòng như lửa đốt, thấy lại có người mới, càng dốc hết sức mà dồn việc khởi thảo chiếu thư, tỉ mỉ chăm chú như biên soạn văn hiến, tinh tế như se chỉ luồn kim, một chút rảnh rỗi cũng không có.

“Tài cán là tự mình có, nhưng chức vị là hoàng gia định, đợi đến lúc hai thứ này có thể trực tiếp liên thông nhau, người coi như đã có thể ngẩng đầu.” Một vị đại nhân họ Cố ngẩng mặt lên khỏi đồng văn sử kinh thư hít thở không khí, vượt vượt chồm râu hoa râm mỉm cười với bọn họ, “Đây là chân lý,” Chỉ chỉ những người khác, “Đó là tấm gương.”

Vì vậy Bùi Nhược Ngu cứ thế làm thuộc hạ cho lão chép văn thư cả buổi sáng đến mức sắp gãy tay, về đến nhà liền nói với Tô Diên Trạch đang khảy bàn tính, “Người xoa bóp tay cho ta đi.”

Tô Diên Trạch đang cực kỳ đau đầu vì lợi tức từ vụ mua bán mới nhất ở bên ngoài tới nay vẫn chưa đến tay, chậm hơn nửa tháng so với dự tính, còn những khoản nợ hiệu buôn cho vay xa cũng vẫn chưa thu lại được, phen này hai bề dồn dập hại lợi nhuận ít hơn bình thường gấp mấy lần, cho nên căn bản lười đếm xỉa tới hần, ngón tay tiếp tục gõ bàn tính lách cách kêu vang. Bùi Nhược Ngu nhìn ngón tay hần đến xuất thần, đầu ngón tay trắng nõn cân đối đều đặn như đầu hành mà cứ gõ mãi như thế sớm muộn gì cũng bị chai, bèn nhân lúc hần dừng lại nghỉ ngơi liền bắt lấy tay hần ôm trong lòng bàn tay xoa xoa, móng tay được cắt chỉnh tề mang một màu hồng nhạt như cánh hoa dính trên bàn tay, hết như trước đây mình từng nói, hài tử Tô Diên Trạch này tú lệ đến cả đầu ngón tay cũng đẹp.

“Làm gì đó?” Tô Diên Trạch thấy hần cứ dán mắt vào bàn tay mình, nghi hoặc hỏi: “Ngày đầu tiên người nhậm chức chẳng lẽ học xem chỉ tay?”

“... Tô Diên Trạch người bây giờ nhất định phải chú ý,” Bùi Nhược Ngu không buông tay, trái lại vô cùng nghiêm túc nói với hần, từng câu từng chữ thấm thía như đang giáo huấn tiểu hài tử, “Hiện tại người sống không phải chỉ cho mình người, có biết không? Ngón tay này ta còn chưa sờ đủ người đã hại nó bị chai thì làm sao đây? Người hiện tại là của ta, cho nên ngay cả ngón tay người cũng là của ta.”

Tô Diên Trạch vừa bực mình vừa buồn cười, cốc đầu hần một cái, “Người bị cái gì kích thích vậy?”

“Nhân sinh vô thường a.” Bùi Nhược Ngu thở dài, “Hôm nay ta phải xem đồng sử tịch suốt mấy canh giờ liền, toàn là vương triều từ cường thịnh đến tịch diệt, chỉ trong một sớm một chiều, ngàn vạn biến cố, mới phát hiện ra đạo lý như thế, đời người nên kịp thời hưởng lạc, có những thứ mất đi sẽ thật sự không thể vãn hồi, nếu cứ kéo dài qua ngày hôm sau, không, chỉ một canh giờ thôi nói không chừng cũng đã bỏ lỡ nó.”

Tô Diên Trạch chớp chớp mắt không lên tiếng, nhân thần không tiêu cự, không biết đang nghĩ gì. Bùi Nhược Ngu liền ghé bên tai hắn, ngữ điệu như sói xám sắp ngoạm lấy cừ non bày ra nụ cười thèm nhở dài, “Tiểu Tô Tô a, mỗi tối chỉ ôm ấp vuốt ve sờ soạng thôi thực sự rất không đủ rất không đủ a... Đời người hưởng lạc nên kịp thời nên kịp thời a.”

Tô Diên Trạch dờ dẫm quay đầu nhìn hắn, Bùi Nhược Ngu đang lấy làm lạ tại sao hắn không phản ứng gì, đột nhiên phía đối diện một chương êm ái ẩn lên trán mình, thân thể lập tức mất thăng bằng nặng nề ngã phịch xuống giường, Tô Diên Trạch đứng dậy búng tay, “Ồ hiệu cảm đồ tăng thêm ba phần lời, những khoản lỗ kia không phải liền có thể bù lại rồi sao?” Nói xong liền đi ra ngoài.

“Tô! Diên! Trạch!” Bùi Nhược Ngu đập giường gào thét, “Người vô tình!”

Tô Diên Trạch bước tới cửa, nhẹ nhàng quay đầu, cười đến rạn rở.

“Người vô sỉ.”

Ngày tháng vụt trôi, thời gian như dốc toàn lực lao về phía trước, mắt thấy lá cây bạch quả lại sắp chuyển vàng, mà Bùi Nhược Ngu đã qua tuổi hai mươi từ lâu.

Phủ thái phó tập nập người đến cầu thân, tài mạo song toàn, môn đăng hộ đối, sắp khiến Bùi lão gia và Bùi phu nhân hai mắt nổ đom đóm. Bùi Nhược Ngu buổi tối về nhà, thấy trên bàn chất một núi những bức họa cuốn, gãi đầu nói: “Các cô nương ở kinh thành đều muốn lấy chồng sao?!?”

“Là không nhẫn nại được nữa.” Tô Diên Trạch ngồi ở chiếc bàn khác ghi sổ sách, không hề ngẩng đầu lên, “Ai cũng biết công tử Bùi gia là miếng thịt béo bở.”

“Đáng tiếc miếng thịt đó đã nằm trong miệng người khác rồi.” Bùi Nhược Ngu bước qua ôm hắn vào lòng, “Xem ai giành được.”

“Uy? Sao người lại tự tin như thế?” Người trong lòng tay vẫn thoăn thoắt, “Miếng thịt này vừa dính vừa ngấy, ta không hẳn không nỡ ném đi.”

“Ra là vậy a...” Bùi Nhược Ngu về giường nằm, “Nói thế quả thật có khả năng ngày đó sẽ đến, người định làm thế nào?”

“Nếu thật sự có ngày đó,” Tô Diên Trạch gác bút, chờ mực dư trên đầu bút một lần nữa quay về với nghiên mực, mỉm cười, “Thì đành phải nuốt xuống.”

Trong khi Bùi Nhược Ngu cứ như mạch nha quán lấy Tô Diên Trạch nói ‘Người dứt khoát ăn ngay bây giờ luôn đi ta tuyệt không ngại’, Bùi đại nhân đang than thở với phu nhân: “Hôm nay tảo triều xong Thất vương gia giữ ta lại uống trà, giữa chừng còn hỏi sinh thần bát tự của Ngu Nhi.”

“Chuyện này...” Bàn tay cầm áo choàng của Bùi phu nhân không tự chủ được bắt đầu run lên, “Chẳng lẽ ngay cả vương gia cũng...”

“Hiện tại vẫn chưa dám nói lung tung, bất quá quận chúa nhà vương gia chỉ nhỏ hơn Ngu Nhi hai tuổi, hơn nữa trước đây từng chơi chung với nhau, nếu vương gia thực sự có ý định, chúng ta cũng đành phải ưng thuận, nếu không cũng chỉ có thể giả ngốc, nói chung ngày mai năng cứ khước từ những người kia trước là được rồi.”

Bùi phu nhân như có chút suy tư gật gật đầu, trong ánh mắt nhất thời tích tụ chút ưu sầu. (xem ra 2 bác chỉ chịu Tiểu Trạch Nhi làm con dâu thôi ~~)

Bùi Nhược Ngu hoàn toàn không hay biết gì về chuyện này, lần trước tuân mệnh đến Thất vương phủ, cùng đi còn có trạng nguyên mặt đôn hậu và thám hoa mắt hồ ly, Thất vương gia cũng coi như là quan trên của bọn họ, khoản đãi tân nhân giao phó công vụ là chuyện bình thường, tuy rằng sau đó Bùi Nhược Ngu luôn

cảm thấy ánh mắt Thắt vương gia nhìn mình không giống như nhìn hai người kia, bắt quá qua một thời gian dài vẫn bình an vô sự, nên chỉ có thể lý giải là mình suy nghĩ quá nhiều.

Mà lúc này...

“Người muốn ra ngoài hành thương?!”

“Phải, người còn nhớ chỗ giấu vóc năm kia ta từng để ý ở Lê Châu không?” Tô Diên Trạch gom đồ đạc đặt trên giường, để nha hoàn vào thu thập, “Thứ đó đến giờ vẫn chưa có tin tức, hỏi thăm mới biết Vu lão bản nọ không rõ tại sao lại chết hồi năm ngoái, sau đó ngay cả quê nhà ở Giang Nam cũng không liên lạc được, cho nên ta tự đến đó xem một chuyến vẫn tương đối ổn hơn.”

“Chết rồi? ... Vậy chừng nào người về?”

“Nếu thuận lợi thì chắc là trước tết,” Tô Diên Trạch đã tính ngày, “Nếu lộ trình gặp trở ngại, ta sẽ trực tiếp về Tô Châu mừng năm mới luôn.”

“Sao lại lâu như vậy...” Bùi Nhược Ngu vừa định lải nhải, tiểu nha hoàn đã vào báo lão gia gọi. Tô Diên Trạch nheo mắt vỗ tay, “Thật đúng lúc, ta đi với người, nhân tiện nói một câu từ biệt với thúc thúc thăm thăm, chuyến này nói không chừng thật sự phải qua tết mới có thể trở về.”

“Trạch Nhi quả nhiên vẫn đi theo con đường của Tô hiền đệ, những hiệu buôn ở kinh thành do con trông coi đã khởi sắc không ít, hiện tại còn bước thêm một bước vào thương lộ nơi khác, thừa dịp tuổi trẻ kinh lịch nhiều hơn luôn là chuyện tốt.” Đối với sự nghiệp của Tô Diên Trạch, Bùi đại nhân lúc nào cũng khen không ngớt miệng, phát tay, “Ngày mai ta sai người tiễn con, hôm nay cứ hảo hảo nghỉ ngơi, lên đường cẩn thận một chút.”

Thấy Tô Diên Trạch bận rộn thưa vâng, Bùi Nhược Ngu vội xen vào một câu: “Ngày mai trong triều con cũng không có gì làm, để con tiễn hần được rồi.”

“Con không được đi, Thắt vương gia vừa phái người cho mời, nói ngày mai đến phủ ngài ấy thỉnh an.” Bùi đại nhân dừng một chút, lấy ra một thứ, “Ngày mai con đi, mang theo thứ này, tự mình đưa cho vương gia.”

Bùi Nhược Ngu và Tô Diên Trạch đồng loạt ngẩn ra, Bùi Nhược Ngu tiếp nhận liền nhìn, là một tờ giấy đỏ dát vàng, “Đây là cái gì?”

“Là sinh thần bát tự của con,” Bùi đại nhân xoa xoa mi tâm, “Vương gia từng hỏi ta, ngày mai con giáp mặt trình cho ngài ấy.”

... Sinh thần bát tự.

Bùi Nhược Ngu trong ngực bỗng nhiên thích một tiếng, tay hần run lên, ánh mắt mắt tự nhiên nhìn hướng Tô Diên Trạch, mà Tô Diên Trạch cũng đang nhìn hần, cắn chặt môi, dấu ấn màu máu do bị răng cắn, tiên diễm chói mắt.

Trong phủ vương gia, mưa rơi trước hoa, cùng trú dưới hiên, cùng che một ô, chàng dựa sát vào thiếp, thiếp khép nép bên chàng, trạng nguyên phối công chúa, bång nhân phối quận chúa, đều là tình chàng ý thiếp tài tử giai nhân, truyền thể nào cũng đều là một hồi giai thoại. Tô Diên Trạch làm sao cũng không khắc chế được cổ dấm chua nồng đặc trong ngực, hần tựa người trên giường thở thật dài, liếc mắt nhìn Bùi Nhược Ngu, “Chúng ta quen nhau bấy lâu, ta nói gì cũng phải chuẩn bị một phần lễ vật thật to mới đúng đạo bằng hữu, có phải không Bùi quận mã?”

Bùi Nhược Ngu trừng mắt liếc hần, hai hàng mày nhíu lại thành chữ xuyên (là chữ này), tiếp tục nhìn tờ giấy kia, trong mắt sắp phun ra lửa, “Ta lấy bút sửa lại là xong, chọn ngày nào thiên sát cô tinh nhất thì viết ngày đó.”

“Ân, được thôi, bị phát hiện chính là tội khi quân, tuy có lẽ không đến nỗi chết, nhưng cũng khó tránh lao ngục,” Tô Diên Trạch nhìn nhìn móng tay, “Hơn nữa làm không khéo còn liên lụy cả nhà, tiểu quận chúa nếu thật sự không đạt được ý nguyện, phá phủ trầm chu trái lại là một cách hay.”

“... Vậy giờ ta đi khai rõ với cha mẹ, nói người ta thích chính là Tô Diên Trạch Tô thiếu gia, tuyệt đối không lấy tiểu quận chúa!” Bùi Nhược Ngu cắn răng siết quyền, kéo hần ra khỏi cửa.

“Ân, được thôi, nói rõ rồi Bùi thúc thúc có thể sẽ thổ huyết tam thăng, thẩm thẩm sẽ dùng nước mắt rửa mặt, sau đó người bị đòn ta bị đuổi, từ đó trời nam đất bắc vĩnh viễn đừng mong gặp lại, sau đó trong kinh thành lan truyền ‘Đường đường bằng nhân công tử của Bùi thái phó lại là một tên đoạn tụ yêu thích long dương’, tiểu quận chúa sợ chuốc lấy nhục nhất định sẽ không muốn gả nữa.” Tô Diên Trạch đứng lên, “Đồng quy vu tận cũng là chủ ý hay.”

“... Đi, chúng ta đi, mặc kệ vương gia gì đó quận chúa gì đó công danh gì đó lợi lộc gì đó, chúng ta chạy tới một nơi mà bọn họ không ai tìm được, sống cuộc sống của riêng mình!” Bùi Nhược Ngu nóng nảy, nắm chặt đến cổ tay Tô Diên Trạch phát đau.

“... Người rốt cuộc dựa vào đâu mà qua được khoa thi?” Tô Diên Trạch rút tay ra, gõ gõ ngực hần, “Bất chấp tất cả vứt bỏ gia nghiệp ruộng rẫy phụ mẫu không màng công danh, cho dù ta bị cảm động, nhưng trong lòng người có được yên ổn?”

“Vậy người nói nên làm sao đây? Được thôi, ta thuận theo tâm ý bọn họ lấy tiểu quận chúa sau đó mỗi ngày chạy ra ngoài vùng trộm với người!” Bùi Nhược Ngu bắt lại tay hần dùng sức mà lắc, “Cho dù người cam nguyện ta cũng không muốn!”

Tô Diên Trạch bị hần lắc đến thất điên bát đảo, đột nhiên cảm thấy mình có thể thích gia hỏa này nhất định là do bị quỷ thần mê hoặc tâm khiêu, hần khó khăn lắm mới giãy ra, “Người giúp ta phân phó xuống dưới trước, hoãn lại chuyến đi Giang Nam ngày mai, chờ ta muốn đi rồi hẵng đi.”

“Người không đi nữa?” Bùi Nhược Ngu trừng mắt thật to.

Tô Diên Trạch nheo mắt lại, nhẹ nhàng khảy bàn tính, “Làm một vụ mua bán với quận chúa nhà vương gia, người là tiền vốn cũng là lợi nhuận, cho nên chỉ có thể thu về chứ không thể thua lỗ, người nói còn gì có thể kinh tâm động phách hơn chuyện này?”

“Ách?” Bùi Nhược Ngu không hiểu lắm, “Người định làm gì?”

Tô Diên Trạch tự tiểu phi tiểu nhìn hần một hồi, sau đó nhẹ nhàng nhét bàn tính vào trong tay hần.

“Làm... làm gì a?” Bùi Nhược Ngu nhìn bàn tính rồi nhìn hần.

“Đêm nay nó là của người,” Tô Diên Trạch chỉ chỉ góc tường, đôi mắt to tròn tràn ngập ý cười, “Hảo hảo qua đêm ở đó.”

“Tại, tại sao?” Bùi Nhược Ngu đột nhiên lĩnh ngộ, mồ hôi lạnh ra đầy lưng.

“Nhiều lắm, tội lỗi chồng chất, sau này thời gian còn dài từ từ liệt kê,” Tô Diên Trạch ngáp một cái, “Lý do của đêm nay là, ta muốn nghỉ ngơi.”

24. Chương 24

Ta là của người.

Tô Diên Trạch cười rộ lên, nhưng cười xong lại phát giác không ổn lắm, bèn quay đầu hỏi hần: “Ai là của ai?”

Bùi Nhược Ngu kề sát hần, “Người nói xem?”

Tiểu quận chúa nhận định bởi vì hôm nay mình ra ngoài không coi lịch nên mới gặp phải người này.

Tô Diên Trạch kia ngồi đối diện mời mình uống trà, sở hữu mái tóc mềm mượt, vàng trán mịn màng sáng sủa, đôi môi phấn hồng còn hay cười. Tiểu quận chúa chỉ cảm thấy trước khi đi mình nên phủ lên mặt thêm ba bốn lớp phấn hương lưu ly thượng hạng.

... Bại rồi, bại trước một nam tử... Tiểu quận chúa siết chặt chiếc quần tơ lụa, vẻ mặt không thể tưởng tượng nhìn chăm chăm Tô Diên Trạch, ánh nắng rơi vào từ khe hở trên khung cửa sổ của gian phòng trang nhã trong trà lâu lớn nhất kinh thành cũng mang đến cảm giác đặc biệt xa hoa, Tô Diên Trạch hành lễ với nàng rồi an vị trong một mảnh quang ảnh đỏ, làn da bị ánh đèn hồng hồng trong suốt, nụ cười ôn nhu, nắng vàng tụ trên y phục càng thêm phần rực rỡ.

Tiểu quận chúa hồi thần lại, trong đầu nháy mắt lưu chuyển vài ý niệm như sau —— ngay cả hoàng cung ta cũng đã đi qua, cảm giác kinh diễm này là thế nào, không thể cứ nhìn người ta đến nhỏ dãi như vậy, đúng là quá mất hình tượng... Hiếm khi được ra ngoài chơi sao ta lại không nghĩ tới chuyện khoác tấm áo choàng nhung in hoa lụa kia? Ai nha tức chết đi được.

Tiểu nha hoàn thiếp thân vừa nhìn liền hiểu ý nàng, nhanh nhẩu nhỏ giọng nhắc nhở, quận chúa, đó là y phục để mặc vào mùa đông.

Hừ, lắm mồm! Tiểu quận chúa đỏ mặt, “Người tìm ta có chuyện gì?”

“Đâu dám đâu dám, Tô mỗ trùng hợp may mắn lắm mới ngẫu nhiên gặp được quận chúa điện hạ giữa đường, có thể mời quận chúa uống chén trà nhạt thật sự là vinh quang vô hạn a.” Tô Diên Trạch mỉm cười khoe hàm răng trắng đều tăm, hai chữ ngẫu nhiên là trọng âm mà cũng là trọng điểm, kỳ thực nếu không dúi biết bao nhiêu bạc vào tay ả nha hoàn thiếp thân kia, tiểu quận chúa cho dù háo hức dạo phố mỗi ngày cũng chưa hẳn có thể “ngẫu nhiên” gặp Tô Diên Trạch ở đây. “Tại hạ trước đó có mang về vài thứ từ Giang Nam, đang định tặng cho quận chúa tiêu khiển, xem như lễ vật, xin người hãy nhận lấy.” Nói liền khoan thai mở chiếc hộp gấm tinh mỹ trên bàn ra.

“Ta há lại là hạng người tùy tiện nhận lễ của kẻ khác?” Tiểu quận chúa có chút tức giận, lập tức đứng dậy, “A Lê chúng ta đi thôi.”

Tô Diên Trạch mỉm cười không đáp, vẫn tiếp tục giở lên lớp gấm che, ngay lúc tiểu quận chúa xoay người, cũng kịp phát giác một luồng sáng lấp lánh mát lạnh tỏa ra từ kẽ tay hắn, đập vào mắt mình, tiểu nha hoàn bên cạnh đã khe khẽ reo lên, “Tiểu thư, là cây... cây trâm người luôn muốn có!”

Tiểu quận chúa bước chân khựng lại —— Mai Anh Thái Thẳng trâm toàn thân lấp lánh a, bởi vì mấy hôm trước mình si mê cây trâm hoa dùng ngọc san hô điêu thành trên đầu nường nường, đã bám riết cha đòi suốt nhiều ngày, nhưng cha chỉ nói chờ thương nhân họ Tô kia hồi kinh rồi tính sau —— Nhưng hẳn làm sao biết được?

“Cây trâm này ở giữa còn nạm một viên phỉ thúy Diêu Trì, ngay cả nường nường trong cung cũng chưa có, đáng tiếc quận chúa điện hạ không quan tâm.” Tô Diên Trạch thở dài, lại mở ra một chiếc hộp khác, “Nghe nói quận chúa điện hạ mấy hôm trước từng nhắc ‘Nghe đồn phẩn Tượng Ngọc của Lão Qua quốc (Lào) dưỡng nhan tốt nhất, không biết kiếp này có được tận mắt nhìn thấy không’, hộp phẩn Tượng Ngọc này tại hạ tình cờ thu được, chẳng hay quận chúa điện hạ vẫn còn hứng thú?”

Vài câu vân đạm phong khinh vừa lọt vào tai, tiểu quận chúa chỉ cảm thấy chân mình đã nhũn ra, cước bộ làm sao cũng nhắc không được, mà bên kia Tô Diên Trạch cứ nhiên vẫn không biết mệt mỏi mở từng hộp từng hộp, mỗi thứ trong hộp đều hung hăng khổng chế tâm thần mình, lại thêm thanh âm ôn hòa của hắn lộ ra ba phần điềm nhiên, bảy phần dụ hoặc, khiến người rạo rức từ trong ngực đến bên tai.

“Đây là son Mai Tiên Tuyết...”

“Đây là hương dịch của Phong Lộ Các...”

“Đây là trang sức của Cẩm Thập Phường...”

Tài hùng khí đạo cũng là một loại tội nghiệt a, mà tài hùng khí đại còn đâm đâm chọc chọc vào tử huyết quả thực có thể khiến người trực tiếp niết bàn thăng tiên. Tiểu quận chúa khẽ cắn môi, vì vậy một phen xoay người liền vô hạn tiêu sái ngồi trở lại ghế thơm của mình, dùng khăn tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi bên má, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tô công tử có chuyện gì cứ nói.”

Tô Diên Trạch mỉm cười, hắn đưa tay chống cằm, nháy mắt với tiểu nha hoàn A Lê, “Trà của quận chúa điện hạ cũng nguội rồi, hay là đi đổi một bình khác, thế nào?”

Đã gần cuối thu, cây bên đường bắt đầu từng mảng từng mảng nhuộm vàng, nhưng bầu trời vẫn trong xanh, thì thoảng còn có vài con nhạn ưu nhã lướt qua những góc mái ngói được uốn cong lên.

A Lê không rõ lắm trong phòng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là lúc nàng bưng vào một bình trà ngon mới, chiếc khăn trong tay tiểu quận chúa đã bị vắt đến trông còn giống bánh quai chèo hơn cả bánh quai chèo.

“Bùi ——” Quận chúa nghiêng rằng.

“Bùi Nhược Ngu hẳn chính là nói như vậy,” Tô Diên Trạch dùng nụ cười vụn vặt không đổi trên mặt tiếp lời nàng, “Hẳn nói cho dù là quận chúa điện hạ thì cũng thế thôi, bởi vì tất cả nữ tử trong kinh thành mắt nhìn đều giống nhau, căn bản không biết phân biệt ưu khuyết tốt xấu, cho nên bàn việc buôn bán với nữ tử thì chỉ có nước lỗ thôi.”

“Nhược —— “

“Nếu quận chúa điện hạ đồng ý nói, sau này tại hạ sẽ giao những món hàng như yên chi thủy phần cho quận chúa xem qua trước, nếu quận chúa thích cứ giữ lại, còn lại coi là vốn đưa ra hiệu buôn, bán càng nhiều càng tốt, nếu thực sự được hoan nghênh, quận chúa cũng được xem là thương cơ đệ nhất nhân ở kinh thành.”

“Ngu —— “

“So với bị Bùi Nhược Ngu không có bất kỳ căn cứ gì lại nói chúng ta tầm nhìn nông cạn, chi bằng chúng ta cứ thực sự hợp tác một phen chứng minh xem ai mới là nhãn quang hạn hẹp, ta tin tưởng ánh mắt của quận chúa điện hạ, cũng xin quận chúa điện hạ tin tưởng năng lực của ta.” Tô Diên Trạch đứng lên, nhẹ nhàng đẩy đôi hộp gấm trước mặt sang phía đối diện, “Quận chúa nghĩ sao?”

Tiểu quận chúa nhìn hắn như nhìn tri âm, trong lòng từ lâu đã vứt ba chữ ‘Bùi Nhược Ngu’ đi thật xa, những gì còn sót lại chỉ là oán niệm ‘tên hỗn trướng dám nói ta không có mắt nhìn hàng’, bèn gật đầu, “Vay làm phiền Tô lão bản.”

“Thật ra,” Tô Diên Trạch nhìn những thứ trên bàn gần như khiến tiểu quận chúa cuồng hỷ, “Những thứ này Tô mẫu có thể có được, đều là nhờ thám hoa Vưu Thiêm Nhất Vưu công tử gần đây lưu tâm cho biết, hẳn...” Nhìn tiểu quận chúa, cười đến ý vị thâm trường, “Mới là thật sự là người có lòng.”

Tiểu quận chúa sững sốt, khuôn mặt lập tức hồng hồng như trổ hoa đào, thuận miệng một câu ‘Cáo từ’, suất lĩnh chúng nha hoàn thắng lợi trở về.

Tô Diên Trạch nhìn theo bóng lưng nàng, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, từ trong tay áo lôi ra một cái bàn tính vàng nho nhỏ tùy tiện khảy khảy, không khỏi nhíu mày.

“Ván này vốn đặt cược thật nặng, Bùi Nhược Ngu a Bùi Nhược Ngu, người bồi thường ta thế nào đây?”

Bùi Nhược Ngu hạ triều liền chạy thẳng về nhà, lần đầu tiên phát hiện Tô Diên Trạch đang an ổn cuộn chăn ngủ trên giường, liền nhào tới ôm hắn.

“Đừng vội đừng vội, nghe ta nói đã,” Tô Diên Trạch hai mắt mông lung buồn ngủ đang định nổi giận, giấy dựa một lát đã bị hắn trối chân trối tay ôm vào lòng, Bùi Nhược Ngu áp sát mặt hắn cười ha ha, “Lần này Thất vương gia chỉ giữ Vưu Thiêm Nhất ở lại, ta không cần đi, này gọi là gì đây... Xe đến trước núi ắt có đường hay là luôn luôn còn một tia hi vọng? Ta đúng là phúc lớn mạng lớn!”

Tô Diên Trạch gãi gãi mũi, “Người,” Chỉ chỉ Bùi Nhược Ngu, lại chỉ chỉ bàn tính trên bàn, rồi chỉ chỉ góc tường, “Hiểu chưa?”

“... A?” Bùi Nhược Ngu đưa tay véo hông hắn, “Tô Diên Trạch người nghiện rồi có đúng không, hôm qua cả một đêm còn chưa đủ sao, người đành lòng thật sao?”

Tô Diên Trạch tà tà liếc hắn, tay lần ra khỏi móng vuốt hắn xách lỗ tai hắn lên, “Cả đêm hôm qua? Được, chúng ta hảo hảo tính toán,” Kéo một cái, “Đứng dậy thò đầu ba lần,” Kéo một cái, “Ngồi xổm dưới sàn ba lần,” Kéo một cái, “Chồm lên hai lần,” Kéo một cái, “Đi qua đi lại sáu lần,” Kéo một cái, “Rón rén tới bên cửa sổ nhìn dáng dấp hai lần,” Kéo một cái, “Ý đồ bỏ lên giường mình một lần,” Kéo một cái, “Ý đồ bỏ lên giường ta một lần,” Kéo một cái, “Muru, đồ, bắt, chính, manh, động, vô, số, lần!” Tô Diên Trạch nghiêng

rằng nghiêng lợi, nắm lấy lỗ tai hắn dùng sức mà vặn, Bùi Nhược Ngu liên tục kêu thảm: “Còn vặn nữa sẽ rách thật đó!”

“... Sao người biết hết toàn bộ vậy?” Bùi Nhược Ngu xoa xoa vành tai, “Chẳng lẽ người cũng cả đêm không ngủ?”

Tô Diên Trạch ngáp một cái thật dài, dựa đầu vào ngực hắn, khoan khoái cọ cọ, sau đó nhắm mắt lại, “Người là vụ mua bán lớn nhất lao tâm lao lực nhất không thể thua lỗ nhất cả đời này của ta, ta làm sao có thể ngủ ngon được?”

Bùi Nhược Ngu ôm hắn cười khê, “Người không lỗ mất ta đâu.”

Tô Diên Trạch cũng phì cười, vòng tay ôm thắt lưng hắn, dựa sát thêm chút nữa, “Là ta không chấp nhận thua, không thể thua.”

Cây bạch quả rốt cuộc cũng vàng hết, thân cây tựa bên góc tường, ánh vàng rực rỡ như một chiếc tán vàng ẩn chứng thời gian, thế nhưng không ai phát hiện, một mặt thân cây dán với tường viện, vỏ cây bị bóc ra, lộ vài chữ nho nhỏ.

Niên thiếu, tình đậu, thuở sơ khai,

Chỉ biết, trúc mã, thanh mai sự.

Nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, không biết là từ năm nào tháng nào, nhưng lại khắc sâu vào thân cây, in theo từng vân gỗ nhẵn nhụi, dần dần trưởng thành vòng tuổi, từng vòng từng vòng cũng không phai mờ. Như ống bút thanh hoa chìm vào dòng suối không thể tìm lại trong ký ức, cả hủ sứ đựng để trắng tinh, cái lồng tre giữ những con chim sắc sỡ, và còn rất nhiều rất nhiều những chuyện từ nhỏ đến lớn, nhất thời tìm không được hoặc nhớ không hết, nhưng không hề biến mất, mà vẫn tiếp tục tồn tại.

Có lẽ chúng cứ thế ở trên đường chuyển đến nơi nào đó, bỗng nhiên, thoáng chốc, đột ngột mà ngọt ngào...

Tái xuất hiện.

“Thì ra mấy thứ này vẫn còn.”

Lệnh điều đi của Bùi Nhược Ngu không lâu sau đó liền tới, có thể tiểu quận chúa phản ứng thật lâu mới phát hiện mình hoàn toàn bị Tô Diên Trạch dắt mũi đi một đoạn đường quá dài, thậm chí ngay cả quay đầu lại đã không còn kịp, đổ mặt vài ngày mất hứng vài ngày, thất vương gia vì thương nữ nhi bảo bối trước mặt hoàng thượng dâng tấu chương, vì vậy Bùi Nhược Ngu liền bị điều đi.

Bùi đại nhân lắc đầu, “Lê Châu, Đồng đại nhân vừa xảy ra chuyện không lâu, vị trí này đúng là phải để Ngu Nhi thay thế.” Sau đó lại nhìn bọn họ, “Bất quá cũng tốt, hai đứa cũng coi như tới chỗ quen, Trạch Nhi cố ý muốn mở hiệu buôn ở đó cũng không tệ, hai đứa đi chung có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Cho nên đêm trước ngày bọn họ xuất phát lúc lục tung tủ đồ thu dọn mọi thứ, Bùi Nhược Ngu ôm một xấp khế ước chỉnh chỉnh tề tề ra, “Mấy thứ này vẫn còn a...”

Tô Diên Trạch ló đầu qua xem, trên mặt giấy ố vàng toàn là ‘Tùy quân sai bảo trong XX ngày, Bùi Nhược Ngu’, chỉ là nét chữ từ không tình không nguyện ban đầu biến thành hào hứng phấn chấn về sau, Bùi Nhược Ngu búng búng tay lên xấp giấy kêu phách phách, “Nhìn đi, đều là chuyện tốt người làm, gian thương Tô Diên Trạch mau đến xem ác nghiệt của người.”

Tô Diên Trạch giẫm hắn một cước, đoạt lấy vừa xem vừa lẩm bẩm: “Thói quen tốt như vậy sao mình lại không tiếp tục kiên trì giữ vững? Quá đáng tiếc, đúng là quá đáng tiếc.”

Bùi Nhược Ngu úp mặt lên vai hắn, “Uy uy người tính thử xem, những khoản này cộng lại cũng hơn trăm năm, người còn muốn sao nữa?”

“Còn kiếp sau làm chi?” Tô Diên Trạch chớp chớp mắt, “Rồi kiếp sau, kiếp sau nữa... Sao có thể dễ dàng buông tha người như vậy? Người suy tính quá mỹ mãn rồi.”

“Được được được ~ chúng ta dứt khoát làm một cuộc giao kèo,” Bùi Nhược Ngu kéo tay Tô Diên Trạch, đá phẳng mấy cái rương cản đường, ngồi xuống giường, trải ra một tờ giấy lớn, lại nhắc bàn tính lên, “Tô đại

lão bản động thủ tính hết mấy ngày này đi, chúng ta gom lại thành một món, ký vào một tờ khế ước thượng hạng.”

Tô Diên Trạch chỉ cười bất động, “Bùi Nhược Ngu người nhất định không có ý tốt.”

Bùi Nhược Ngu ôm hấn, bao phủ lấy bàn tay hấn, cầm bút, “Coi chừng ta giở cường quyền.”

“Người cứ thử xem.” Tô Diên Trạch mặc hấn nắm tay mình cùng viết, xúc cảm ấm áp, chớp mũi đầy hương mực, trên giấy từng chấm từng nét đều dùng lực đạo của hai người mà viết nên, có chút xiêu vẹo, có chút xấu xí, có chỗ thô, có chỗ mảnh. Còn lúc hạ bút, mực không an phận văng tứ tán, bôi mặt hai người đầy dấu mực.

Ta là của người.

Tô Diên Trạch cười rộ lên, nhưng cười xong lại phát giác không ổn lắm, bèn quay đầu hỏi hấn: “Ai là của ai?”

Bùi Nhược Ngu kề sát hấn, “Người nói xem?”

Tô Diên Trạch nhìn chữ, lại nhìn hấn, “Bùi Nhược Ngu người...”

Bùi Nhược Ngu nhếch môi cười tà như ăn vụng, đôi mắt hẹp dài nheo lại, đầu lưỡi đã luồn vào trong miệng hấn, không cho hấn bất kỳ cơ hội nào phản bác nữa.

Người là của ta.

Ta là của người.

Từ nhỏ đến lớn, từ ấu thơ đến khi chúng ta già thật già, từ kiếp này đến kiếp sau kiếp sau kiếp sau kiếp sau kiếp sau... Cũng giống như ——

Tà dương truy triêu huy, trúc mã cản thanh mai.

Đều là cố sự,

Đều là truyền kỳ,

Đều là lương duyên trời định từ lâu.

Cho nên...

“Cứ như vậy đi.”

25. Chương 25: Phiên Ngoại – Hảo Xuân Quang

Nhất

Mùa xuân tháng ba, nội thành Lê Châu, đầu bờ sông Tần.

Tháng ngày trôi qua thái bình đến quá đáng.... Trong phủ nha Lê Châu, tiểu sư gia nằm dài trên bàn đánh giấc trưa, tỉnh lại dụi dụi mắt mới phát hiện ghế của Tri phủ đại nhân đã trống không.

Trà lâu này vừa mua về một tiểu ca cơ mới, mặc xiêm y bích lục ôm tỳ bà đang ngân nga hát.

... Nhắc lại vô tình lang, lúc nhỏ mong hồng trang, giá y đại mạo quang, trần châu lấp lánh ngọc đỉnh đang, lựa sắc làm gấm thêu hoa lệ, kiêu hoa theo con lộ phiêu hương, má hồng e thẹn chờ lang tới, nhưng lang không biết tới phương nào a tới phương nào.

Bùi Nhược Ngu siết chặt chén trà, cắn răng dùng sức chà qua xát lại trên bàn, tiểu nha dịch đi theo bên cạnh chịu hết nổi, bèn ghé bên tai hấn nói: “Đại nhân nếu cảm thấy ở đây không hứng thú, vậy chúng ta đến Hoa Mãn lâu vừa khai trương lại kia thử xem sao?”

Bùi Nhược Ngu sững sờ, “Hoa Mãn lâu có cô nương không?”

“Có.”

“Có người kể chuyện không?”

“Có.”

“Có xướng kỹ không?”

“Có.”

“Tốt, người chuẩn bị kiệu,” Bùi Nhược Ngu phất áo choàng đứng dậy, “Chúng ta đến chỗ hiệu buôn của Tô đại lão bản.”

“... A?”

Nhị

Tháng ba ra nọ tháng tư trở hoa tháng năm tháng sáu hương bay khắp nhà, hiệu buôn của Tô Diên Trạch mở ở phố Tiểu Liễu, bóng liễu râm mát lung lay theo gió nhưng không che khuất mặt tiền mới toanh của cửa hiệu, thay đổi hẳn bộ mặt của con phố nhỏ vốn lạnh lẽo đìu hiu, hiện tại khách nhân vãng lai tấp nập không dứt, mơ hồ tạo ra bầu không khí náo nhiệt.

Vừa mới nhập về một núi hàng từ phương nam, sau đó lại phân phối cho mấy cửa hiệu trong thành, hiện tại các quán sự đang nhất tề ngồi ở đại sảnh uống trà chờ thu thập kết toán. Tô Diên Trạch đứng bên quầy đài ở phía nam khẩy bàn tính, thân hình thon dài dựa vào mặt bàn đồ sộ, dưới chân quang ảnh lưu động, cảnh xuân nồng nàn in trên sàn nhà, gió thổi liễu phát phơ, sống động trình bày một màn múa bóng tình mỹ tuyệt luân.

Bùi Nhược Ngu cho dừng kiệu rảo bước vào cửa, tiểu hỏa kế tiếp đài ngoài cửa vội lên tiến lên hành lễ, sau một câu ‘Tri phủ đại nhân tới’, liền thấy Tô Diên Trạch mi tâm run lên, ngược mắt nhìn về phía mình.

“Ai nha...” Hắn buông bàn tính, đổi sang nụ cười thương nhân quan phương, nhưng thân hình bất động, “Tri phủ đại nhân đích thân quang lâm không thể từ xa nghênh đón mong ngài lượng thứ. Chẳng hay ngài đến có chuyện gì?”

Tô Diên Trạch người thật sự không sợ bị ghen chết sao?! Bùi Nhược Ngu khước miệng co rút, “Không có gì, chỉ là thị sát thôi.”

“Nga —— trong điểm sự vụ bận rộn thứ lỗi thảo dân không tiện tiếp đãi,” Tô Diên Trạch gật đầu, sủng nhục bất kinh cười nói: “Đại nhân nếu thích xin mời tùy ý thị sát, có điều đồ đặc bữa bộn dừng va dừng chạm kéo tổn thương quý thể. Ngoài ra... đừng hư đồ thì phải bồi thường.”

Bùi Nhược Ngu trừng hắn, “Ý của Tô lão bản là ta tới không đúng lúc?”

Tô Diên Trạch tiếp tục lách cách khẩy bàn tính, “Bùi đại nhân đây là muốn đi? A Phúc tiễn khách!”

Tiểu hỏa kế chà tay lau mồ hôi, Tri phủ đại nhân nhất định lại đang cãi nhau với lão bản, đành phải cười thầm hề hề nhìn Bùi Nhược Ngu. Bùi Nhược Ngu mặt thoáng biến sắc, ho nhẹ một tiếng cắn răng kiềm chế, “Bổn phủ có chuyện quan trọng, xin mượn chút thời gian của Tô lão bản.”

“Ra là vậy a.” Tô Diên Trạch rút cuộc ngẩng đầu, “A Phúc người dẫn Bùi đại nhân ra đại sảnh chờ đi, lo tiếp đãi mấy vị lão bản tới sớm hơn.”

“Tô Diên Trạch!” Bùi Nhược Ngu trong mắt sắp bốc hỏa, hừ mạnh một tiếng phất áo bỏ vào đại sảnh, một lát sau trở ra tựa bên khung cửa đắc ý dào dạt nhìn hắn, “Tô lão bản, khách của người có việc cáo từ trước, nói là sau này rảnh rồi sẽ quay lại.”

Tam

“Bùi Nhược Ngu người đây là lạm dụng chức quyền!” Khách trong sảnh quả thật không còn một mống, Tô Diên Trạch trực tiếp quăng bàn tính, “Lộng hành! Vô lại! Nhiều dân sinh kếp! Ngăn dân tài lộ! Công báo tư thù! Tội ác chồng chất!... Tham quan!”

Bùi Nhược Ngu cười tủm tỉm đuổi luôn tiểu hỏa kế cuối cùng ra ngoài, xoay người nhặt bàn tính đặt úp lên quỹ đài, “Bổn phủ luôn có tiếng thanh liêm công chính rất được lòng dân, người có thể đến nha môn đánh trống kêu oan, Tri phủ đại nhân sẽ làm chủ cho người.”

Tô Diên Trạch thở mạnh quay đầu, trong lòng đau khổ hôm nay e rằng lại không kiếm được bạc, đồng hàng kia dồn qua ngày mai nói không chừng sẽ bị hiệu buôn khác giành tiên cơ, kết quả không biết lại giảm đi mấy phần lợi tức... Chỉ cần nghĩ tới đây liền tức giận không chỗ phát tiết, “Bùi Nhược Ngu người đền bạc cho ta!”

“Bổng lộc chưa phát,” Bùi vô lại vươn tay ôm hân, “Chỉ có thân xác này, bồi thường cho người, chịu không?”

Tô Diên Trạch tránh thoát, chạy đến cái tủ lớn ở góc tường lôi đóng sổ sách cũ ra, “Thứ không đáng tiền ta cũng lười xem,” Bụi bặm tích tụ không biết bao lâu bay tứ tán từ kẽ tay hân, hại hân ho sặc sụa đến ứa cả nước mắt, “... Nếu người thật sự quá nhàn rồi không có chuyện gì làm, vậy giúp ta chỉnh lý lại mấy thứ này đi.”

“... Người đúng là biết tùy thời tùy chỗ...” Bùi Nhược Ngu đem câu “lợi dụng phế vật” thiếu chút nữa thốt ra nuốt trở vào bụng, cởi mũ xắn tay áo chạy tới giúp đỡ, “Đừng giận nữa, về nhà đi.”

Tô Diên Trạch không lên tiếng, vờ như không nghe, ngồi xuống dùng sức mà vỗ đóng sổ sách đó, bụi mịt mù trong không khí, chậm rãi lượn lờ quanh đường nét của ai kia, tiện đà hình thành một làn sương khói mờ ảo không lớn không nhỏ.

“Tiểu Trạch Nhi.”

“...”

“Tô Diên Trạch.”

“...”

“Tô lão bản.” Bùi Nhược Ngu mất kiên nhẫn, lạch bạch đi qua hai tay chống đất ngồi xổm trước mặt hân, “Người giận dữ cũng nên có giới hạn a có đúng không? Vừa cãi nhau một chút liền bỏ nhà đi, người học thói xấu này từ lúc nào?”

Tô Diên Trạch ngẩng đầu nhìn hân, nhìn đến người đối diện phải chột dạ, Bùi Nhược Ngu hơi quay mặt đi, ngón tay vẽ vòng tròn trên mặt đất, “... Vậy ít ra người cũng phải nói cho ta biết lý do tại sao người tức giận a?”

Tô Diên Trạch chuyển sang ánh mắt khinh bỉ, ôm đóng sổ sách to dùng đứng dậy định đi, Bùi Nhược Ngu cuống quýt níu hân lại, “Tiểu Trạch Nhi

“

“Bùi đại nhân.” Tô Diên Trạch xoay người, túm cổ áo hân ghé vào ngửi ngửi, “Lần này thanh lý rất tốt, mùi son phấn một điểm cũng không ngửi được.”

“... Ách.” Bùi Nhược Ngu gãi gãi đầu, “Tại tắm rồi.”

“... Tốt lắm, người giải thích xem nửa đêm uống tới sáng uống cho say mềm về nhà ôm ta gọi Tiểu Liên Hương, đây là chuyện gì?” Tô Diên Trạch nhướn mày, đề tài này quả là vừa nghiêm lệ vừa sắc bén.

“Hôm nọ phải dùng bữa với Lý đại nhân a, Tiểu Liên Hương là ca cơ đêm đó...”

“Son phấn trên nội y là sao?”

“Níu níu kéo kéo nên bị dính...”

“Còn khăn lụa thơm trong cổ áo?!”

“Thừa lúc ta không chú ý nhét vào...”

“... Bùi Nhược Ngu người!” Gia hỏa này cố ý chạy tới khuyên mình về nhà, nhưng hiện tại miệng toàn nói thật ngay cả một bậc thang cũng không xuống. Tô Diên Trạch đột nhiên cảm thấy mình lúc này nhất cử nhất động từ hành vi tới biểu tình đều giống hệt một oán phụ lải nhải, vừa mất mặt vừa mất hình tượng,

thẹn quá hóa giận giờ đồng hồ sổ sách lên đánh cho Bùi Nhược Ngu đầy mặt đầy đầu bụi với bụi và xấp giấy nợ ố vàng quá thời hạn, thiếu đủ tròn khuyết gì cũng tề tụ trên đầu hấn thành một đám mây rồi ào ào đổ xuống như mưa trút nước.

“Tô Diên Trạch người... đang ghen?”

“Có một chút.” Tô Diên Trạch vượt ngực thuận khí, sau đó chỉ ra cửa, “Thế nên Bùi đại nhân, mời về cho.”

“Vậy người có về nhà hay không?” Bùi Nhược Ngu sống chết chắn trước khung cửa, “Huống hồ hôm nay chúng ta đã hẹn nhau... A?!”

Lại có thứ gì đó bị ném tới, lần này là bàn tính —— bàn tính đặc biệt quý với từng hạt châu tròn trịa cùng những thanh giống đồng lấp lánh dưới dương quang.

“Đi chết đi!!”

Tứ

Tiểu sư gia một lần nữa tỉnh lại phát hiện đại nhân đã trở về, đang ngồi trước cửa công đường nhìn tường xây quanh phủ vừa ngân ca vừa thần thờ.

Ngàn đường kim, vạn mũi chỉ, vì người may nên y sam này, sẫu làm cháo, lệ làm canh, đêm thê lương chán đơn gối chiếc...

Bùi Nhược Ngu xuất thần nửa ngày mới phát hiện sau lưng tiểu sư gia đang sắp chết nghẹn vì cười, ôm khuôn mặt đỏ bừng lẫn lộn dưới đất.

“Bởi vì đại nhân thực sự không thích hợp với khúc điệu này a...” Tiểu sư gia khấu đầu nhận tội: “Bất quá đại nhân đang tuổi thanh xuân, tội tình gì mang về mặt u sầu như vậy?”

“Qua hôm nay là đúng ngày tập hợp năm chính tự (hiếu, sắc, khí, tài, tửu = chuẩn tắc làm người thời xưa),” Bùi Nhược Ngu dậm chân vào đầu bút tai, “Bốn đại nhân hiện tại là không thật không vui, không thật không vui a!”

Ngũ

Gió đêm xào xạc, Tô Diên Trạch đẩy cửa vào nhà, phát hiện có người đang gục lên gục xuống trên chiếc ghế trong phòng ngủ say sưa.

Phủ môn tiền thanh nhàn, sinh ý trường sự mang, vài lần Tô Diên Trạch về đến nhà Bùi Nhược Ngu đã đợi không nổi ngủ trước, sáng sớm hôm sau thức dậy liền vội vàng thân mật chút tình cảm liền kể đông người tây, bắt đầu một ngày phiền muộn lại dài đằng đẵng. Vài lần Bùi Nhược Ngu ôm Tô Diên Trạch nói chuyện sinh kế người đừng lo nữa, hảo hảo ở nhà để ta nuôi, Tô Diên Trạch không biết nên khóc hay nên cười, tại sao ta phải cần người dưỡng?

Có một hôm rốt cuộc cũng bàn bạc thương sự xong xuôi, Tô Diên Trạch về nhà khá sớm, trần tu giao hào cúc hoa nhường, tú sắc khả xan tiểu hương chúc, mọi thứ đều chuẩn bị thỏa đáng ôm má chờ đương gia trở về, trở trêu thay gặp phải Lý đại nhân gì đó từ kinh thành đến tuần phủ, Bùi Nhược Ngu bồi rượu bồi đến trời tảng sáng, say khướt về nhà ôm Tô Diên Trạch gọi Tiểu Liên Hương, Tô Diên Trạch tức giận đẩy hấn ra, nào ngờ từ trên người lộ độp rớt ra tội chứng đầy đất.

Thành thử, cứ thế, vì vậy, cho nên, Tô lão bản hồng nhan đại nộ, phát áo rời khỏi Bùi phủ.

Mãi cho đến khi nghe tiểu sư gia thích ngủ trong nha môn mặt mày hơn hử miêu tả, đại nhân ngồi ở bên cửa triển miên hát Hương khuê oán như bày đầy chữ ‘chính’ trên thư án muốn đếm cũng đếm không hết.

Bùi Nhược Ngu cảm giác có người đang nhìn mình, hấn ngỡ là nằm mơ, dụi dụi mắt chuẩn bị trở mình ngủ tiếp, chỉ là trong thoáng chốc mở mắt lại thấy Tô Diên Trạch.

Tô Diên Trạch thấy hấn lim dim朦胧 nhìn mình, nhìn một hồi lại bắt đầu dụi mắt, sau đó nhìn lại lần nữa, nhin không được phì cười, đẩy đầu hấn, “Muốn ngủ thì về giường mà ngủ!”

“Người người người về rồi sao?” Bùi Nhược Ngu sau khi phát hiện không phải nằm mơ, cơn buồn ngủ liền bay sạch.

“Sinh ý xong không về nhà thì về đâu?” Tô Diên Trạch đầm đầm vai, “Ai thanh nhàn như ngươi? Mấy ngày liên tiếp toàn những vụ mua bán lớn, bận sứt đầu mẻ trán, mệt chết đi được.”

“Mau lên mau lên, hảo hảo nghỉ ngơi,” Bùi Nhược Ngu một chiêu Lý ngư đả đỉnh bật dậy, sau đó sai người đi đun nước tắm, “Còn ngày mai?”

“Ngày mai rảnh rồi ở nhà,” Tô Diên Trạch cười đến vui vẻ, “Có thể ngủ muộn.”

Bùi Nhược Ngu nhất thời hai mắt phát sáng, đưa tay bỗng hấn lên cứ thế đi một nước, mặc Tô Diên Trạch đầm đá thế nào cũng không chịu buông.

Lục

Bồn gỗ hoàng dương khắc hoa rộng rãi, phủ một lớp nước sơn thượng hạng, ẩn sau đại bình phong hoa khai phú quý, bên trong vừa vặn có thể chứa được hai người.

Hơi nước nhu hòa bốc lên, Tô Diên Trạch ngả người trên thành bồn từ từ nhắm mắt, bọt nước từ trên da thịt hấn lặn xuống, kéo thành một vệt thật dài, trong trắng lộ hồng. Bùi Nhược Ngu cầm gáo múc nước, sau đó gõ nhẹ lưng hắn, “Ta nói Tô Diên Trạch ngươi mập thêm một chút nữa sẽ càng đẹp hơn.”

Tô Diên Trạch ân một tiếng, “Gầy thì người chán ta bỏ ta?”

“Gầy quá ôm không thoải mái.” Bùi Nhược Ngu luồn tay ra phía trước, từ ngực hắn bắt đầu đếm dọc xuống xương sườn, “Trước đây mò được bốn cái, giờ cái thứ năm cũng lộ luôn, phần bụng một chút thịt cũng không có, xem đi, người gầy cỡ nào.”

Tô Diên Trạch bắt tay hắn lại, cười nói: “Nhật muốn chết, người đừng lộn xộn.” Bùi Nhược Ngu nắm ngược lại tay hắn bỗng lên, dán sát bên tai hắn như sờ mào, “Tiểu Trạch Nhi phải biết tốt xấu, người nợ ta bao nhiêu ngày rồi, hôm nay thấy người mệt mỏi nên chưa tính, nhưng cả giải thèm cũng không cho là sao?”

“Tức là nói ta nên cảm tạ ngươi?” Tô Diên Trạch đỏ mặt, tay lần tới dục vọng áp vào thân thể mình đang bồng bồng phẫn chấn hung hăng ngắt một cái, quay sang trừng mắt với Bùi Nhược Ngu đang ngẩn ngẩn lệ quang, “Chưa tính?... Thế còn thịt này là gì?”

“Tô Diên Trạch!” Bùi Nhược Ngu đôi mắt như sắp nhỏ máu, hai tay vòng quanh thắt lưng mảnh khảnh của hắn âm thầm dụng lực, “... Là người bức ta.”

Tô Diên Trạch đã sớm biết mình không thể thoát, từ những trang giấy chĩnh chĩnh tề tề viết đầy chữ ‘chính’ kia liền nhìn ra được, muộn cũng chết chỉ bằng sớm chấp nhận số phận, vì vậy xoay người vỗ vỗ tiểu huynh đệ kia, “... Cái bồn này được đặc biệt chế tạo ở Thu Sơn, vạn nhất làm hư người phải bồi thường.”

“Ý ngươi là...” Bùi Nhược Ngu mê hoặc nhìn khuôn mặt kiêu diễm đầm nước đỏ bừng của hắn.

“... Đồ ngốc.”

Ngoài cửa sổ một tiếng vang lên, tức có người gõ cửa hô.

—— Khí trời khô hanh, cẩn thận củi lửa!

Thất

Dĩ vãng tái hiện, bóng tối thăm thẳm, gió đêm chuyển lạnh, trong phòng ảm hương. Ý liên miên, lưỡng tương vọng, tình đầy tiểu hiên song, đêm tranh gối gấm vàng, nến đỏ hồng sa trường, trong hồng sa trường lộng uyên ương.

“Bùi Nhược Ngu! Ngươi, ngươi nhẹ chút cho ta... A...”

—— Vì vậy, một đêm xuân phong, vô hạn tình tố.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-su>